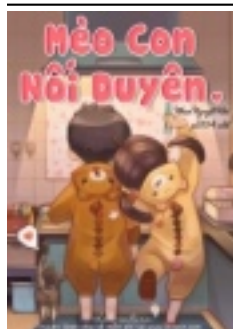

Mèo Con Nổi DUYÊN

Contents

Mèo Con Nổi DUYÊN	1
1. Chương 1: Cùng Một Mái Nhà	2
2. Chương 2: Khó Mà Hoà Thuận Sống Chung	5
3. Chương 3: Mèo Con Đại Sứ Hoà Bình	8
4. Chương 4: Chua Chát Ngọt Ngào Mơ Hồ	12
5. Chương 5: Bé Mèo Trọng Sắc Khinh Bạ	17
6. Chương 6: Tôi Không Phải Đang Đợi Anh	22
7. Chương 7: Ấm Ấp Từ Trong Ra Ngoài	25
8. Chương 8: Đồng Thoại Bánh Gừng Hình Người	29
9. Chương 9: Phải Thương Yêu Bạn Gái	34
10. Chương 10: Bạn Trai Trước Tim Tôi Cửa	39
11. Chương 11: Không Có Tình Yêu Không Thay Đổi	43
12. Chương 12: Ngưu Đại Tiểu Thư Giá Lâm	47
13. Chương 13: Không Được Làm Người Quá Tốt	50
14. Chương 14: Phải Có Gian Nan Khổ Cực Mới Hiểu Biết	54
15. Chương 15: Bước Đi Hôn Nhân	58
16. Chương 16: Bảo Cô Ta Đi	62
17. Chương 17: Bà Xã Đại Nhân Sáng Suốt	65
18. Chương 18: Giấc Mơ Thành Sự Thật	70
19. Chương 19: Giữ Gìn Cuộc Sống Tốt Đẹp	74

Mèo Con Nổi DUYÊN

Giới thiệu

Cuộc gặp gỡ tình cờ đối với họ là một duyên phận, từ một người khách thuê nhà xa lạ bấy giờ bỗng t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/meo-con-noi-duyen>

1. Chương 1: Cùng Một Mái Nhà

Dọc theo con phố này đến đầu đường có một cửa hàng tiện lợi, mỗi trưa nhân viên cửa hàng là một chàng trai ở trường đại học gần đây làm việc ngoài giờ tại cửa hàng này, cái đầu cao cao, nụ cười chất phác.

“Wrigley của chị.” Sau khi mua sắm, lần nào Tiểu Thuần cũng sẽ lấy một hộp kẹo cao su ở quầy tính tiền, giống như loại quay trong quảng cáo. Chàng trai giúp cô bỏ đồ đạc trong túi, đồng thời trả thẻ tín dụng cho cô, cười lễ phép, “Học tử, hoan nghênh lần sau lại đến.” Nụ cười tươi tắn như ánh mặt trời, làm cho tâm tình cả ngày của người ta tốt lên.

“Sao cậu biết tôi là học tử của cậu?” Tiểu Thuần tò mò hỏi chàng trai.

Cậu ta cười cười: “Hôm kỷ niệm ngày thành lập trường, trên sổ kỷ yếu của bạn học, tôi thấy tấm ảnh và chữ ký của chị.”

“Hãy làm tốt, học đệ.” Tiểu Thuần giống như trưởng bối vỗ vai chàng trai.

Cô xách theo túi đồ về nhà, mắt thấy cửa thang máy sắp đóng, Tiểu Thuần vội vàng bước nhanh, “Xin chờ một chút.” Cô vỗ cửa thang máy.

Trong thang máy có một anh chàng, nghe tiếng cô, anh ấn nút mở cửa. Tiểu Thuần thuận lợi vào thang máy.

Cô lặng lẽ quan sát người nọ một cái, trẻ tuổi, ăn mặc đàng hoàng, dáng người không mập không gầy thật cân xứng, nhưng nhìn không quen. Tiểu Thuần chuyển tầm mắt, yên lặng nhìn đèn tầng trệt sáng lên. Mười sáu tầng, bọn họ lại cùng đến tầng trệt.

Sau khi cửa thang máy mở ra, Tiểu Thuần đi ra ngoài, cảm giác phía sau như là có người đi theo cô, cô đột nhiên quay đầu lại, đúng là anh chàng vừa rồi ở trong thang máy.

Có lẽ anh ta đến tìm người, Tiểu Thuần an ủi chính mình, cô dừng lại ở cửa nhà mình, lấy ra chìa khoá mở cửa. Kỳ quái là, anh chàng kia vẫn đi theo cô, cô dừng lại, anh ta cũng dừng lại.

“Anh tìm ai?” Tiểu Thuần đánh giá chiều cao của anh ta, cao hơn mình một cái đầu, chừng một mét tám. Anh chàng kia tò mò nhìn số nhà, hỏi: “Xin hỏi ở đây là 1607 sao?”

“Phải, anh là ai?” Tiểu Thuần bỗng nhiên có chút hoảng hốt. Trời sắp tối rồi, người này đi theo cô mãi cho đến cửa nhà, là muốn làm gì chứ? Cô ở một mình, sợ nhất gặp phải tình huống như vậy.

“Bà Mã gọi tôi đến xem căn hộ, cô cũng ở đây ư?” Anh chàng nói mục đích đến cho Tiểu Thuần. Đầu tiên cô nhẹ nhàng thở ra, ngay sau đó cảnh giác, “Bà Mã gọi anh đến xem căn hộ? Không phải chứ, tôi đã nói với bà ấy, nếu quảng cáo cho thuê thì cũng không chọn khách nam.” Anh chàng cười cười, thấy vẻ mặt đề phòng của cô, anh không nói gì thêm, mà đi đến một bên gọi điện thoại cho bà Mã chủ cho thuê nhà.

Năm phút đồng hồ sau, bà Mã từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Tiểu Thuần và anh chàng kia, vẻ mặt bà ta cười cười: “Cô Lục, tôi đã quên nói với cô, hôm nay có người đến xem căn hộ, à chính là cậu Tiêu đây. Cậu Tiêu, đây là cô Lục, khách thuê nhà của tôi.” Sau khi giới thiệu đơn giản, Tiểu Thuần và anh chàng tên là Tiêu Dư Thiên kia làm quen.

Lúc đầu cùng thuê căn hộ này với Tiểu Thuần là bạn học đại học của cô Diệc Đình, tháng trước sau khi Diệc Đình kết hôn thì dọn ra ngoài, căn hộ lớn chỉ còn một mình Tiểu Thuần ở, bà Mã chủ nhà thấy rằng phòng thừa cũng là phòng trống, vì thế lên mạng phát quảng cáo cho thuê.

Tiêu Dư Thiên đi mỗi phòng xem thử, Tiểu Thuần kéo bà Mã sang một bên, nhỏ giọng nói: “Bà Mã, lần trước tôi đã nói với bà, xin bà đừng đem phòng cho đàn ông thuê, sao bà có thể lật lọng chứ?”

Bà Mã cười cười, khuyên bảo cô: “Cô Lục, cô cũng sinh sau năm 80, sao lại phong kiến như vậy, hiện giờ người khác phái thuê chung nhà cũng không phải chuyện gì mới mẻ, giá cả nhà ở Thượng Hải đắt bao nhiêu cô không phải không biết, căn hộ này của tôi thật có rất nhiều người tranh nhau muốn thuê, tôi ngàn chọn vạn lựa mới tuyển cậu Tiêu này.”

“Nhưng anh ta là nam, tôi là con gái độc thân, sao có thể ở cùng với một người đàn ông chứ?” Tiểu Thuần bĩu môi, cảm thấy chuyện này đặc biệt không thực tế.

Bà Mã lại cười: “Tôi hiểu mà, cô độc thân, cậu Tiêu cũng độc thân, cô xem, người ta rất lịch sự, lại là luật sư, phòng cho người thế này thuê, tôi không chỉ có thể yên tâm mà cô cũng có thể yên tâm, tôi không phải chẳng lo lắng cho cô, tôi làm người có chừng mực, sẽ không đem phòng cho người không rõ lai lịch thuê ở, cậu Tiêu là bạn của em trai tôi, tôi rất hiểu.”

Bà Mã là dân bản xứ Thượng Hải, giọng địa phương nhỏ nhẹ khéo léo càng khiến người ta không thể phản bác. Tiểu Thuần không thích quanh co lòng vòng, cô chẳng phải đối thủ của bà ta, chỉ hai ba câu đã bị bà ta làm cho không lời nào để nói.

Đúng vậy, Thượng Hải tắc đất tắc vàng, giá nhà đắt đến lạ lùng, tiền thuê nhà cũng theo đó mà tăng lên. Khu căn hộ nhỏ này của bà Mã, tiền thuê hơi đắt, nhưng được chừng hơn 130 mét vuông, hoàn cảnh khu vực tốt, giao thông cũng thuận tiện, điều kiện cư trú như vậy đốt đèn lồng khó tìm, cho nên dù rằng lồng có bất mãn, Tiểu Thuần vẫn phải nhịn xuống lời muốn nói.

Tiêu Dư Thiên rất hài lòng với các thiết bị của căn hộ, anh nhanh chóng ký hợp đồng với bà Mã, hẹn hai ngày sau dọn vào ở. Nói cách khác, thời gian một mình chiếm lấy căn hộ lớn của Tiểu Thuần chỉ còn lại chưa đến 48 giờ.

“Sao tôi lại đen đui thế này, gặp phải chuyện như vậy chứ.” Tiểu Thuần nằm ỏ trên sofa phòng khách vừa ăn mì vừa xem TV, càng nghĩ càng uất ức. Người khác phải thuê chung, nghe ra đã không còn là chuyện mới mẻ, nhưng tới trước mặt lại nhiều vấn đề.

Sáng thứ bảy, Tiểu Thuần đang ngủ nướng đã bị một hồi âm thanh thật lớn đánh thức. Cô ngồi dậy hơi hoang mang, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ tới, hôm nay Tiêu Dư Thiên chính thức dọn vào ở.

Tiểu Thuần mặc áo len, mở cửa phòng nhìn bên ngoài. Tiêu Dư Thiên đang chỉ huy công nhân đặt một rương sách vào trong thư phòng, trong lúc vô ý anh thoáng thấy Tiểu Thuần lộ đầu ra, anh cười với cô: “Chào buổi sáng, cô Lục.”

“Chào buổi sáng.” Tiểu Thuần hậm hực trả lại một câu rồi đóng cửa phòng.

Thật là quá sớm, mới tám giờ hơn một chút. Sớm như vậy đã chuyển nhà lục đục, cổ tình không cho người ta ngủ nướng. Tiểu Thuần quay về trên giường lần nữa, lấy chăn trùm đầu, định trốn tránh tiếng ồn đáng giận này, đáng tiếc là, bọn họ ở ngay phòng ngoài, cho dù cô che lỗ tai thế nào thì tiếng động vẫn không thể tan biến.

Không còn cách nào ngủ tiếp, cô dứt khoát dậy rửa mặt chải đầu, ra ngoài cho dễ chịu còn hơn ở nhà khổ thân. Tiểu Thuần thay quần áo, sau khi vào toilet rửa mặt chải đầu, cô đến phòng khách rót nước uống. Ai ngờ, cái cốc hoạt họa cô thường dùng lại không thấy đâu.

“Làm gì đây, có cái cốc sao tìm không thấy chứ.” Tiểu Thuần nhìn xung quanh, nửa bóng dáng cũng chẳng thấy. Lúc này, có một người công nhân chuyển nhà từ thư phòng đi ra, cầm đúng cái cốc mà Tiểu Thuần hay dùng.

“Này này, đó là cốc của tôi.” Tiểu Thuần hỗn hển chỉ vào người công nhân.

“Ồ, trả lại cho cô.” Người kia trả cốc cho Tiểu Thuần, có vẻ không vui lắm.

Tiêu Dư Thiên thấy thế, vội vàng giải thích với Tiểu Thuần: “Tôi xin lỗi, cô Lục, tôi không biết đây là cốc của cô, tôi không tìm được ly giấy, cho nên lấy cái cốc này cho anh thợ này uống nước, tôi xin lỗi.”

Anh nói như vậy, Tiểu Thuần còn có thể làm sao, cô chỉ đành méo miệng đến phòng bếp tìm cốc khác. Cái cốc kia bị cô quăng vào trong bồn rửa, dùng xà bông rửa sạch. Từ nhỏ đến lớn, cô ghét nhất là dùng chung cốc uống nước với người khác, lúc đi học cô đều tự chuẩn bị cốc nước, sống cùng Diệc Đình hơn hai năm, Diệc Đình chưa bao giờ đụng đến đồ vật cá nhân của cô.

Tiêu Dư Thiên kia, anh ta vừa dọn vào ngày đầu tiên đã đưa cốc của cô cho người khác dùng, thật là đáng ghét. Không biết là cốc của cô lại mò mẫm, nhà này chỉ có một mình cô, không phải của cô thì là ai chứ, muốn viện cớ cũng không tìm được lý do tốt hơn sao.

Trong tủ lạnh không có gì ăn, Tiểu Thuần rời khỏi nhà ra ngoài ăn sáng. Đối diện tiểu khu có một cửa hàng bánh bao Thiên Tân, Tiểu Thuần mua vài cái rồi ngồi trên bãi cỏ tiểu khu dưới lầu ăn uống. Ăn một chút, nhìn không được lại ngáp. Hôm trước cùng đồng nghiệp dạo phố đến hơn mười một giờ, sau khi về tắm rửa đã gần một giờ mới lên giường nghỉ ngơi, buổi sáng lại bị đánh thức sớm, khó tránh cô mệt rã rời.

Ngáp lại tới nữa, Tiểu Thuần há to miệng, còn chưa kịp khép lại, vừa ngước mắt thì thấy Tiêu Dư Thiên tiến công nhân chuyển nhà xuống lầu. Dáng vẻ kỳ lạ của Tiểu Thuần khiến Tiêu Dư Thiên nhìn không được mà liếc mắt hơn một cái, Tiểu Thuần chú ý tới ánh mắt của anh, cô có chút , vội vàng che miệng đang nhét bánh bao.

Chờ Tiểu Thuần đi dạo một vòng lớn rồi về nhà thì Tiêu Dư Thiên đã dọn xong thư phòng và phòng của anh. Đồ đạc của anh không nhiều lắm, ngoại trừ vài rương sách lớn thì là một ít quần áo và đồ dùng tùy thân. Tiểu Thuần đến thư phòng xem thử, bên cạnh máy tính bàn của cô có thêm một cái máy tính xách tay.

“Cô nhất định rất ưa sạch sẽ, trong nhà dọn dẹp rất ngăn nắp gọn gàng.” Tiêu Dư Thiên chủ động nói chuyện với Tiểu Thuần.

“Ha ha.” Cô cười xấu hổ. Trời biết, cô lười bao nhiêu, từ khi Diệc Đình dọn đi, cô đã ngậm một tuần không dọn dẹp. Đây không phải vì để Tiêu Dư Thiên khi dọn vào không quá khó nhìn nên cô mới dọn dẹp trước một lần.

“Từ hôm nay trở đi chúng ta là hàng xóm, vì để có sự bắt đầu tốt đẹp, buổi trưa tôi mời cô ăn cơm, hy vọng chúng ta có thể hoà thuận ở chung.” Tiêu Dư Thiên không hổ là luật sư, rất biết ăn nói. Tiểu Thuần thấy anh chủ động vươn tay bắt tay cô, cô đành phải vươn tay ra, nhẹ nhàng bắt tay anh. Rốt cuộc là tay đàn ông, rất có sức lực.

Tiểu Thuần suy nghĩ, nếu sau này có thêm đôi tay làm chút việc nhà, vậy thì rất tốt. Người này thoát nhìn chưa đến 30 tuổi, áo sơ mi rất sạch sẽ, hẳn là không phải người lười thôi. Thông thường, đàn ông làm luật sư đều rất chú ý đến chi tiết, hy vọng anh chàng này cũng không ngoại lệ. Tiểu Thuần sợ nhất là loại đàn ông lười thôi lếch thếch, có trở ngại mặt ngoài chẳng nói ra, cũng không biết bọn họ làm sao chịu được.

Cùng nhau ăn bữa cơm đầu tiên, không khí rất nặng nề. Tiêu Dư Thiên không phải là người nói nhiều, Tiểu Thuần hỏi anh cái gì, anh mới thỉnh thoảng đáp một câu, không hỏi đến anh liền im lặng. Cô cũng không có hứng biết chuyện của anh, thấy thái độ anh không nóng không lạnh, cũng chẳng nói nhiều, cô lặng lẽ ăn xong rồi chạy lấy người.

Mỗi buổi sáng, bọn họ cùng ngồi tại bàn cơm, thỉnh thoảng tán dóc vài câu, đơn giản là về thời tiết, trong tiểu khu có người trộm dưa, Tiểu Thuần cảm thấy mình không có tiếng nói chung với anh. Tiền thuê nhà, điện nước, phí gas, theo thường lệ trả trên mạng mỗi người một nửa. Nhưng mà có khi Tiểu Thuần quên đóng, anh sẽ giúp cô trả trước rồi cô trả lại tiền cho anh.

Cô che giấu gương mặt thật của mình rất tốt, vẫn không để anh phát hiện cô vừa lười lại tham, bởi vì cô không ngốc. Vì vậy hai ba tháng tiếp theo, hai bên không phát hiện đối phương có điểm nào đáng ghét.

Trước kia ở chung với Diệc Đình, cô tương đối cẩn mẫn, hơn phân nửa việc nhà đều do cô làm, Tiểu Thuần chỉ thỉnh thoảng nhúng tay vào, hiện tại cái gì cũng tự mình Tiểu Thuần làm. Đây còn chưa là gì, một mỗi nhất là Tiểu Thuần thường xuyên vứt bữa bãi, giặt xong quần áo cũng do Diệc Đình giúp cô dọn. Hiện tại cô phải thật cẩn thận, dù sao có một người đàn ông xa lạ ở trong nhà. Nội y quần lót và đồ dùng phụ nữ đều phải bảo quản cẩn thận, bị người ta thấy dù sao cũng không tốt lắm.

Việc không tiện nhất chính là tắm rửa, lần nào cô cũng phải khoá trái cửa, để phòng ngừa không cẩn thận phô bày một thân trần truồng. Quần áo thay ra còn phải mau chóng giặt giũ phơi nắng ngoài ban công, chôn cất trong phòng tắm rất kỳ cục.

Tiểu Thuần bận rộn công việc lại còn ham chơi, có khi về đến nhà thì trời đã khuya. Tiêu Dư Thiên luôn để đèn phòng khách, tránh cô phải lần mò. Anh có thói quan điều tra tư liệu vào buổi tối, tuy rằng Tiểu Thuần về trễ nhưng cô ngủ sớm hơn anh. Thời gian dài trôi qua, trong lòng cô khó tránh khỏi có chút khúc mắc, rõ ràng là anh dùng điện khá nhiều, dựa vào gì mà tiền điện mỗi người một nửa, không hợp lý!

Từ khi Diệc Đình dọn đi, Tiểu Thuần bảo đồng nghiệp và bạn bè có việc tìm cô thì gọi di động, đừng gọi điện thoại nhà, vẫn còn nợ tiền điện thoại bàn. Thực ra, cô sợ ngộ nhỡ người nhận điện thoại là Tiêu Dư Thiên, bị mọi người hiểu lầm sẽ không tốt lắm.

Tất cả mọi người đều biết cô không có bạn trai, cô cũng không dẫn đàn ông về nhà. Nếu để người khác biết cô ở chung với một người đàn ông, người ta sẽ nói thế nào còn không chắc đâu. Cô chẳng muốn giải thích nhiều như vậy, giải thích chính là che giấu, mồm mép nói thẳng ra cũng không nhất định có người tin.

May là bạn bè đều nghe theo, thành thành thật thật gọi di động cho cô, không hề gọi máy bàn tìm cô. Lúc hai người đều ở trong nhà, thường thường là Tiêu Dư Thiên tiếp điện thoại, Tiểu Thuần biết sẽ không phải kiếm cô, cho nên cô cũng lười đi tiếp máy. Nhưng mà phiền toái luôn không thể tránh né.

2. Chương 2: Khó Mà Hoà Thuận Sống Chung

Cuối tuần, Tiểu Thuần ở trong thư phòng hết sức vui vẻ trò chuyện với bạn học trên mạng, chuông điện thoại đột nhiên vang lên dữ dội. Cô không để ý đến, điện thoại vẫn vang, lúc này cô mới nhớ tới Tiêu Dư Thiên không có ở nhà, cô đành phải đến phòng khách.

“Alo, xin hỏi đây là nhà của luật sư Tiêu phải không?” Là âm thanh của một người đàn ông xa lạ.

“Phải.” Tiểu Thuần đáp một tiếng.

“Cô hẳn là phu nhân của luật sư Tiêu, cậu ấy có ở nhà không?” Đối phương thật đúng là có thể đoán mò. Ai là phu nhân của anh ta, phu nhân gì chứ, đã năm này rồi còn gọi là phu nhân? Quả thực không hiểu ra sao cả.

“Tôi không phải...vợ anh ta, anh ta cũng không có ở nhà.” Tiểu Thuần nhăn nheo. Mặc dù cô có đầu óc không kiên nhẫn, nhưng vẫn phải ứng phó đối phương. Người đàn ông kia chẳng biết điều, còn nói không ngừng, Tiểu Thuần nghe ông ta lải nhải hồi lâu, cuối cùng hiểu được lời nói của ông ta. Ông ta là thân chủ của Tiêu Dư Thiên, một ông chủ nhỏ thầu công trình, Tiêu Dư Thiên giúp ông ta thắng vụ kiện của một chuỗi nợ, ông ta muốn mời Tiêu Dư Thiên ăn cơm để cảm ơn.

“Ợi luật sư Tiêu trở về, nhờ cô nói một tiếng với cậu ấy, sau này tôi và cậu ấy là bạn bè, cần gì cứ việc tìm tôi. Đúng rồi, nếu tối mai cậu ấy rảnh, cũng xin cậu ấy nể mặt cùng nhau ăn bữa cơm thường.” Ông chủ kia rất lịch sự dặn dò Tiểu Thuần.

“Được, lát nữa anh ta về tôi sẽ nói với anh ta.” Tiểu Thuần muốn cúp máy, ai ngờ đối phương lại thêm một câu, “Cô Lục, mời cô cũng cùng đến, chúng ta ngồi tâm sự.”

“Ông mời anh ta ăn cơm là được rồi, không cần lo đến tôi, tôi và anh ta không có chút quan hệ nào.” Tiểu Thuần ném ra một câu. Đối phương cười cười rồi cúp máy.

Tiểu Thuần vừa buông điện thoại thì trông thấy Tiêu Dư Thiên mở cửa đi vào, cô vội nói: “Anh về sớm 5 phút thì tốt rồi, một thân chủ của anh vừa gọi điện cho anh, tên là Kim Phát gì đó, nói dông dài cả buổi.”

“Tôi biết rồi.” Về mặt Tiêu Dư Thiên thản nhiên.

Cô thấy dáng vẻ của anh không đúng, nhin không được nói: “Thân chủ của anh, sao không bảo ông ta gọi di động cho anh, gọi đến nhà làm phiền phức.”

“Kết thúc vụ án, tôi không muốn liên lạc với ông ta nữa.” Tiêu Dư Thiên tháo khuy cổ tay áo, đến toilet rửa tay.

Nhìn không ra người này rất thanh cao. “Người kia chắc là nhà giàu mới nổi, đặc biệt khoe khoang. Tôi đã ghi lại tên nhà hàng và địa chỉ ông ta đã nói, đặt ở trên bàn đây, ông ta nói đưa cho anh, tùy anh thích đi hay không.” Tiểu Thuần nói xong liền trở về thư phòng. Chỉ chốc lát sau, Tiêu Dư Thiên cũng đi vào, cầm điện máy tính xách tay của anh rồi bắt đầu làm việc.

Sau này anh mua một chiếc bàn, ngồi đưa lưng về phía Tiểu Thuần, không ai quấy rầy ai. Không gian của thư phòng này không lớn, lúc đầu thoát nhìn có chút giống tiệm internet, Tiểu Thuần đeo tai nghe đọc tiểu thuyết nghe nhạc, Tiêu Dư Thiên tra tư liệu, đánh chữ nhanh chóng.

“Haizz, đèn trần của phòng bếp bị hỏng, chùng nào thì anh đổi bóng đèn khác.” Tiểu Thuần bỗng nhiên nhớ tới chuyện này, cô tháo tai nghe nói chuyện với người ngồi phía sau. Đợi hồi lâu không thấy anh đáp lời, Tiểu Thuần xoay đầu lại, trông thấy Tiêu Dư Thiên đang tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào màn hình, nhấn chuột trong tay suốt, không có phản ứng với lời của cô, Tiểu Thuần không khỏi có phần tức giận.

“Anh có nghe hay không hả?” Cô oán trách hỏi.

Lúc này Tiêu Dư Thiên mới quay đầu lại: “Bóng đèn không phải đã có sẵn rồi sao, hôm qua bà Mã đưa tới một cái mới, tự cô thay đi, sao phải chờ tôi đi đổi.”

“Tự tôi có thể đổi thì nhờ anh làm gì, anh không phải đàn ông sao, những việc như thông cống thoát nước, thay bóng đèn, đều nên do đàn ông các anh đi làm.” Tiểu Thuần nghĩ thầm, người này cũng thật lười, lại để cô một cô gái đi thay bóng đèn.

“Các cô không phải nói nam nữ bình đẳng sao, thế mà ngay cả thay bóng đèn cũng phải chờ đàn ông chúng tôi đi làm.” Tiêu Dư Thiên cười khinh thường.

“Nam nữ bình đẳng là thể hiện trên quy chế, mà không phải chi tiết cụ thể, trên thực tế, đàn ông các anh khá ưu thế ở vấn đề thể lực, phân phối tài nguyên xã hội cũng chiếm cứ địa vị chủ đạo, cho nên việc tốn sức thay bóng đèn này, anh phải đóng góp.” Cô trừng mắt nhìn anh.

Tiêu Dư Thiên không nói nữa, ngừng việc đang làm, rồi đến phòng bếp thay bóng đèn. Tiểu Thuần nhượng mảy, vì thắng lợi của mình mà mừng thầm. Hừ, đừng tưởng rằng mình là luật sư là có thể mở miệng nói, khi Lục Tiểu Thuần muốn cãi lẽ với anh, anh chưa hẳn là đối thủ.

Khi gặp mặt Diệc Đình, Tiểu Thuần thêm mắm thêm muối kể với cô bạn rằng mình không được tự nhiên và bất tiện khi thuê nhà chung với một người đàn ông. Diệc Đình cười hả hê, không đồng tình với cô chút nào. Tiểu Thuần ngang ngạnh vùng vằng về phía cô bạn, Diệc Đình làm bộ trúng chiêu té xỉu, khiến Tiểu Thuần cười khanh khách.

Sau khi cười xong, Tiểu Thuần suy nghĩ, xem ra phải tìm nhà khác dọn ra ngoài mới tốt. Nhưng tại thành phố lớn thế này, tìm một khu nhà ở tốt gần công ty rất khó, cho dù tìm được, tiền thuê chưa hẳn thích hợp với túi tiền, cô đành chấp nhận một ngày tính một ngày.

Mùa xuân mưa đêm rả rích, Tiểu Thuần không đi xã giao mà ở nhà xem DVD. Cô mua một bộ phim Mỹ bắn nhau đặc biệt bạo lực, mở âm thanh thật lớn mới xem đã ghiền.

Tiêu Dư Thiên ở trong phòng lên mạng, có lẽ âm thanh quá lớn làm ồn tới anh, anh nhin không được chạy ra lần thứ hai bảo Tiểu Thuần giảm âm thanh một chút. Cô ừ một tiếng, đành phải giảm âm thanh. Cứ như vậy, chẳng có hiệu quả của rạp chiếu phim. Cô nhin hồi lâu, lặng lẽ mở âm thanh lớn hơn, nhưng Tiêu Dư Thiên không trở ra chỉ trích cô nữa. Tiểu Thuần cười thầm, có lẽ anh ta biết bản thân mình rề rà nhĩ. Cô lại không ngờ, đó là ngòi nổ của một trận xung đột.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Thuần đang ngủ say, chợt nghe thấy tiếng TV trong phòng khách quang quác ầm ầm không ngừng, cô lấy chăn che lỗ tai, nhưng chẳng ăn thua gì. Vì thế cô đành phải từ trên giường nhảy xuống chạy đến phòng khách tắt TV.

Tiêu Dư Thiên đang xem TV, Tiểu Thuần bảo anh giảm âm thanh một chút, anh nhìn cô một cái, đem lời cô như gió thoảng qua tai.

“Này, tôi nói, anh có nghe hay không? Giảm âm thanh một chút đi, người ta còn muốn ngủ đây.” Cô nhin không được, tức giận kêu lên.

Anh hừ một tiếng, không đồng ý, “Tối hôm qua sao cô không biết âm thanh quá lớn.”

A ha, thì ra tâm tư trả thù của người này mạnh như vậy, bình thường giả vờ nhã nhặn, không ngờ lại là người như thế.

Tiêu Dư Thiên lại còn cười trộm, Tiểu Thuần chạy một hơi về phòng đóng cửa thật mạnh, trong lúc vô tình cô nhìn thoáng qua gương trang điểm. Trời ơi, tóc cô rối bời, mặt nạ đắp tối qua lại ngủ mất quên rửa sạch, áo ngủ cũng có bảy tám nút cài lệch, rất giống một người đàn bà điên, khó trách họ Tiêu kia cười cô.

Tiểu Thuần thu dọn một chút, rồi vào toilet rửa mặt chải đầu, cố ý mở vòi nước thật to, chảy nước ào ào; càn va chạm bàn chải vào cổ lách cách thật vang, tỏ vẻ kháng nghị của cô. Nhưng Tiêu Dư Thiên vẫn làm theo ý mình, âm thanh của TV không nhỏ tí nào.

Tiểu Thuần rất buồn bực, trong đầu loé ra một chủ ý, muốn mời bạn bè về nhà mở party, náo loạn một trận, làm tức chết anh. Anh thích im lặng, cô càng muốn ồn ào, xem tới lúc đó ai đầu hàng trước.

Thế nhưng bởi vậy cô khó tránh khỏi phải tốn kém, mà tài chính tháng này sớm đã nảy sinh thiếu hụt, cô đành phải nhẫn nại bỏ kế hoạch.

Mất thấy báo thù xa xôi không kì hạn, Tiểu Thuần không cam lòng. Đừng để tôi có tiền, tôi có tiền nhất định mua một ngàn cái loa mượn âm thanh lớn ngày nào cũng làm ồn anh, một ngày ba lần, sớm chiều tối không ngừng phát thanh.

Không có tiền để ra ngoài ăn ngon nữa, Tiểu Thuần đành phải một ngày hai bữa đều ở nhà. Bữa ăn đều là cơm canh đạm bạc, tốt xấu chịu đựng mấy ngày nay, nhanh chóng đến ngày nhận tiền lương. Tuy nói tiền lương của doanh nghiệp nước ngoài không thấp, nhưng khó chống lại ham muốn mua sắm ngày càng tăng vọt của cô, mỗi tháng tiền nong chưa chống đỡ đến cuối tháng đã bị tiêu xài hết rồi.

Tiểu Thuần nhìn cải thìa trong bát cơm, trong lòng than thở một tiếng. Nếu không phải vì túi xách có hạn lượng kia, cô đâu đến nỗi phải cùng đường tới mức này. Trước kia cô coi thường thức ăn nhanh là rác rưởi, mấy ngày nay trộm nhìn trước cửa tiệm, cô ngần ngại thêm ăn như con sâu trong cần câu.

Nhớ tới lão Bạch trong “Vô lâm ngoại truyện” hát một đoạn: “Tay cầm bánh ngô, trong đồ ăn không một giọt dầu, thể bài treo trên cổ hai thước tám, phở lớn ngô nhỏ đưa ta dạo chơi.” Tiểu Thuần cười tự giễu, cúi đầu nhìn túi xách yêu thích mới thấy chút thoải mái. Bánh mì so với túi xách, tuy rằng đều có chữ “bao”, nhưng đối với cảm giác thoải mái của bản thân thì đương nhiên không thể so sánh với nhau.

Vài năm sau khi tốt nghiệp, cô vẫn độc thân, sớm thành thói quen tự mình đi dạo phố, xem phim, ăn cơm. Lúc tâm trạng tốt hay không tốt, cô sẽ mua quà cho chính mình, mặc dù là một mình cũng không bạc đãi bản thân. Không phải cô không muốn tìm người ở bên mình, nhưng tìm được một người hợp ý đâu có dễ dàng như vậy. Đối với việc tình cảm Tiểu Thuần luôn ôm thái độ thờ ơ thiếu chút không ấu.

Tiêu Dư Thiên thẳng thắn này thật sự đáng ghét, cố ý mua thật nhiều đồ ăn ngon đặt trong tủ lạnh, tỏ rõ ý định khiến cô thêm ăn. Tiểu Thuần nghĩ thầm, mình không thể nào không có khí phách, bị chút mảnh khoe của hắn đánh bại. Cô gặm bánh mì nhặt nhẻo cùng cà phê, tạm thời giảm béo.

Đã mấy ngày không nói câu nào với Tiêu Dư Thiên, chứng tỏ anh vẫn còn giận. Cho đến một ngày, bọn họ ăn sáng ở phòng khách, Tiêu Dư Thiên bỗng nhiên nói: “Hôm nay tôi phải đi Tô Châu thụ lý một vụ án, ngày mốt mới trở về. Có điện thoại tìm tôi, nhờ cô nhận giúp tôi.”

Tiểu Thuần hừ một tiếng, nghĩ thầm: tôi làm gì lo nhiều việc vợ vãn của anh chứ. Tiêu Dư Thiên thấy cô không lên tiếng, anh lại nói: “Tôi đã đóng tiền điện nước.” Lúc này Tiểu Thuần hơi bực bội, tạm thời cô lấy đầu ra tiền trả anh.

Trầm mặc trong chốc lát, Tiểu Thuần nói: “Tôi kể chuyện cười cho anh nghe. Một thương nhân người Mỹ, một luật sư người Mỹ, một người Nga, một người Cuba cùng ngồi chen chúc trong xe. Người Nga lấy một chai Vodka ra, rót cho mỗi người một ly, rồi ném nửa chai còn lại ra ngoài cửa sổ. Thương nhân người Mỹ cảm thấy đáng tiếc, người Nga nói ở đất nước của bọn họ hiếm khi uống hết Vodka. Người Cuba lấy ra một hộp thuốc xì gà, chia cho mỗi người một điếu, rồi cũng ném nửa hộp còn lại ra ngoài cửa sổ, nói rằng đất nước của bọn họ hiếm khi hút hết. Thương nhân người Mỹ trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên ôm luật sư người Mỹ ném anh ta ra ngoài cửa sổ...”

Cô nói tới đây thì dừng lại, mang theo tâm tình cười nhạo mà bùng ly cà phê vào phòng bếp. Tiêu Dư Thiên đương nhiên hiểu ý cô, anh ngồi ở chỗ kia chỉ cười một tiếng. Điều này khiến Tiểu Thuần rất không cam

lòng đối với thái độ không chống cự của anh. Cô vốn tưởng rằng có thể đánh bại địch giành chiến thắng, ai ngờ một quyền đánh vào hông vấp. Nếu võ lâm cao thủ gặp phải người như thế, vậy phải tức chết tươi đấy.

“Truyện cười của cô chẳng buồn cười, lại còn cũ rích.” Tiêu Dư Thiên chế nhạo một câu. Tiểu Thuần liếc mắt nhìn anh, suy nghĩ vừa thay đổi liền nói: “Trên thế giới này chỉ có người Do Thái có thể nói lời này, tôi thấy bộ dạng anh không giống. Bằng không, anh cải biên lại truyện cười của tôi, làm đúng tiêu chuẩn có thể khiến người ta cười, tôi sẽ coi như anh về vàng.” Lúc này Tiêu Dư Thiên cười thật sự, không nói gì nữa.

Tiểu Thuần nghĩ thầm, người này thật sự quái đản, một chút khiếu hài hước cũng không có, lòng trả thù nặng nề, thật không biết ngày tháng sau này làm sao ở chung. Nếu có cơ hội thích hợp, vẫn nên dọn là ra ngoài sớm một chút.

Sau khi sáng khoái lãnh tiền lương, đầu tiên Tiểu Thuần có một bữa cơm no đủ, rồi điên cuồng mua sắm, xài tiền hết một nửa. Tiêu Dư Thiên từ Tô Châu trở về, cô trả lại một nửa tiền điện nước cho anh. Anh nhận tiền, cũng không đếm. Cô nói: “Anh tốt nhất đếm lại đi, tôi và ngân hàng cùng một chính sách, tiền mặt rời khỏi quỹ, tổng thể không phụ trách.” Anh lạnh lùng liếc cô một cái, ánh mắt kia thật khó hiểu, cô muốn trừng lại nhưng anh đã bỏ đi.

Buổi tối cô trò chuyện điện thoại với Diệc Đình, nói hơn một giờ đồng hồ, tất cả đều là nói xấu Tiêu Dư Thiên. Diệc Đình nói: “Bực tức chỉ thêm mệt mỏi, nên suy tính nhìn xa, quen biết một luật sư dù sao cũng không phải chuyện xấu.” Tiểu Thuần xì một tiếng: “Luật sư có gì đặc biệt hơn người chứ.” Cuối cùng Diệc Đình thêm một câu: “Cậu không phát hiện à, số lần cậu nhắc tới anh ta rất nhiều đấy.” Tiểu Thuần sững sốt.

Hết chương 2

3. Chương 3: Mèo Con Đại Sư Hoà Bình

Vào một cuối tuần của tháng năm, Tiểu Thuần đã hẹn với đồng nghiệp tám giờ đến quán bar, cô về nhà thay quần áo. Qua giờ tan tầm, thấy Tiêu Dư Thiên còn chưa về nhà, cô đoán có lẽ anh đi xã giao.

Tiểu Thuần từ phòng tắm đi ra, đang dùng máy sấy tóc. Chuông cửa vang lên, cô đến mở cửa. Bọn họ ở đây lâu như vậy, ít khi có người tới chơi, trong lòng cô không khỏi có một tia nghi hoặc. Đứng ở cửa là một cô gái trẻ tuổi, chừng 23-24 tuổi, bộ dạng rất xinh đẹp.

“Xin hỏi đây là nhà của luật sư Tiêu phải không?” Cô gái lễ phép hỏi.

Tiểu Thuần gật đầu: “Anh ta còn chưa trở về. Nếu không cô vào ngồi chờ anh ta một chút, đoán chừng không lâu sau sẽ trở về.”

Cô gái kia không hề khách khí, đi theo Tiểu Thuần tiến vào phòng khách. Tiểu Thuần mời cô ta ngồi xuống, rồi rót ly nước cho cô ta. Cô gái quan sát xung quanh một lúc, Tiểu Thuần thoáng nhìn cô ta xách theo một túi giấy lớn, nghĩ thầm chắc là quà tặng.

“Chị là vợ của luật sư Tiêu à?” Cô gái cười hi hi hời. Tiểu Thuần thở hắt ra, sao lúc nào cũng có người hỏi thế vậy, bọn họ từ chỗ nào nhìn ra cô giống phụ nữ đã kết hôn chứ?

“Tôi không phải vợ anh ta, chỉ là hàng xóm mà thôi.” Tiểu Thuần nhướn mày.

Cô gái nhìn cô một cái, thấy tóc cô còn chưa khô, như là vừa mới tắm xong, cô gái hơi cười nhẹ.

Tiểu Thuần đương nhiên biết cô ta suy nghĩ cái gì, cô cũng lười giải thích, nhớ đến thời gian cuộc hẹn sắp tới, cô nhanh chóng mời cô gái kia đi.

Cô gái giao túi giấy cho cô, nói: “Tôi không đợi luật sư Tiêu nữa, cái này nhờ cô chuyển cho anh ấy, nói tôi cảm ơn anh ấy đã giúp tôi kiện tụng, đây là danh thiếp của tôi.” Tiểu Thuần ừ một tiếng, nhận danh thiếp rồi tiễn cô gái kia ra ngoài.

Cô gái đi rồi, Tiểu Thuần nhin không được mà tò mò, mở ra túi giấy thì thấy bên trong là một bộ âu phục hàng hiệu. Cô đã từng thấy ở cửa hàng, đây là nhãn hiệu Ý rất đắt giá.

Mười hai giờ, khi Tiểu Thuần về nhà thì thấy đèn phòng của Tiêu Dư Thiên đã tắt, cô lặng lẽ về phòng mình, dự định hôm sau nói với anh chuyện có người đến tặng quà.

Ai ngờ khi cô kể lại chuyện này với Tiêu Dư Thiên vào sáng hôm sau, bị anh chau mày quở trách một trận, chất vấn cô vì sao tùy tiện nhận đồ vật kia.

Tiểu Thuần nghĩ thầm, thật sự là lòng tốt biến thành lòng lang dạ thú. “Người ta đưa đồ tới đây nhận hay không là chuyện của anh, tôi chỉ là giữ dùm, anh không cần trả lại cho người ta là được rồi. La hét gì với tôi chứ, khoe khoang giọng anh lớn à, giọng anh lớn hơn các bà cô trong tiểu khu đó, đúng lúc họ đang thiếu một giọng hát chính đấy.”

Tiêu Dư Thiên thở dốc vì kinh ngạc, anh không ăn sáng mà tức giận rời khỏi. Tiểu Thuần cũng tức giận, không ăn tiếp cháo nấm thịt gà ngon miệng đã ăn một nửa, cô dứt khoát đi không ăn. Sau lúc này, quan hệ của hai người càng căng thẳng.

Sau khi thành phố này bước vào mùa mưa dầm, mưa rơi liên tục nửa tháng trời. Lúc thời tiết không tốt, con người cũng lười đứng lên, Tiểu Thuần đã nhiều ngày không ra ngoài chơi, đến tối liền ngoan ngoãn ở nhà đọc sách xem TV lên mạng, bắt đầu làm trạch nữ.

Hôm nay, cô cảm ô tan tầm trở về, đi qua vườn hoa dưới lầu khu nhà, cô nghe thấy hai tiếng mèo kêu rất nhỏ. Cô cảm thấy hơi kỳ lạ, thời tiết thế này ai lại thả mèo ra ngoài. Nhìn xung quanh, cô thấy gương mặt của một bé mèo con lộ ra trong bụi hoa, đang hoảng sợ nhìn chằm chằm vào cô.

Cô ngồi xổm xuống, thấy lông mèo con ướt sũng, lạnh lẽo đến phát run, bắt lực kêu meo meo. Tiểu Thuần không thể chịu đựng nhất chính là vẻ vô tội trong ánh mắt của động vật nhỏ bé, cô thấy liền mềm lòng, vội vàng ôm nó từ trên cỏ lên. Trên người nhóc con này coi như sạch sẽ, không làm dơ quần áo của cô, rất ngoan, thấy có người ôm nó cũng không kêu. Tiểu Thuần nghĩ thầm, vật nhỏ đáng thương này nhất định không tìm thấy nhà, xem ra mới sinh chưa được hai tháng.

Sau khi về đến nhà, Tiểu Thuần ôm mèo vào phòng tắm, dùng nước ấm tắm cho nó. Nó rất sợ nước, móng vuốt nhỏ bé vừa chạm vào nước nhanh chóng rút lại, không ngừng kêu meo meo, Tiểu Thuần đành phải ôm nó vào trong nước.

Tiêu Dư Thiên tò mò đi vào phòng tắm xem thử. “Tôi nhất định ở trong vườn hoa dưới lầu.” Tiểu Thuần giải thích, căn nhà này dù sao không phải là của mình cô. Tiêu Dư Thiên ừ một tiếng rồi đi ra.

Sau khi tắm rửa cho mèo con xong, Tiểu Thuần tìm một cái khăn thật dày bọc quanh người nó, ôm nó vào phòng ngủ, rồi đến phòng bếp rót một bát sữa nhỏ cho mèo uống. Nhóc con kia đói bụng lắm, nhanh chóng uống hết sữa, Tiểu Thuần lại rót một bát nhỏ khác, khẽ khàng xoa xoa lông nó. Sau khi tắm sạch sẽ, nhóc con này xem ra xinh đẹp hơn, bộ lông giống như quả cầu tuyết nhỏ.

Bận bịu hồi lâu, Tiểu Thuần mới nhớ tới, chính cô còn chưa ăn cơm. Ăn uống tắm rửa xong, cô ở trong phòng chơi với mèo con, quyết định nếu không ai tới cửa tìm thì cô sẽ nuôi dưỡng nó.

“Trước hết phải cho em một cái tên. Gọi là gì nhỉ? A, đúng rồi, gọi em là Tiểu Bảo nhé.” Tiểu Thuần lăm lăm với mèo. Nhóc con kia rất thân thiết với cô, lẳng lặng ghé vào bên cạnh cô ngủ gật. Cô đến phòng giữ đồ tìm một hộp giấy lớn, lót thêm giấy vệ sinh, xem như làm một cái ổ tạm thời cho mèo con.

Từ sau khi có thú cưng, Tiểu Thuần có thêm nhiệm vụ vào mỗi ngày. Phải cho nó ăn và tắm rửa đúng giờ. Bởi vì buổi trưa không về nhà ăn cơm, cô đành phải chuẩn bị đủ thức ăn cho mèo con ăn trưa.

Nhưng mà luôn có lúc không thể chăm sóc. Ở công ty nước ngoài, thông báo tăng ca là chuyện thường. Tiểu Thuần không kịp về nhà chuẩn bị thức ăn cho mèo con, lại không tiện gọi điện thoại nhờ Tiêu Dư Thiên làm giúp, trong lòng cô vô cùng sốt ruột. Thật vất vả vội làm xong công việc trong tay, cô là người đầu tiên lao ra khỏi văn phòng, đón xe taxi về nhà. Năm đó tại đại hội thể dục thể thao ở trường chạy 100 mét, tốc độ cũng không nhanh như vậy.

Chờ cô thở hắt hắt mở cửa nhà thì lại thấy Tiêu Dư Thiên ngồi xổm trong phòng khách, mèo con đang uống sữa trước mặt anh, trong cái đĩa nhỏ bên cạnh còn có một con cá nhỏ. Tiểu Thuần buông túi xách đi qua, mèo con ngẩng đầu nhìn cô, meo một tiếng. Tiểu Thuần sờ đầu mèo, nói: “Xin lỗi nhé, chị về muộn. Em mau cám ơn luật sư Tiêu đi.” Mèo con meo một tiếng, cô nhin không được cười lên, Tiêu Dư Thiên cũng cười.

“Cám ơn anh đã giúp tôi chăm sóc nó.” Cô nói từ đáy lòng.

“Không cần cám ơn, nó cũng là hàng xóm nhỏ của tôi.”

Đề tài nói chuyện xung quanh mèo, hai người lại trò chuyện vài câu. Tiểu Thuần nói cho Tiêu Dư Thiên biết tên của mèo con, anh nói với cô, Tiểu Bảo là mèo cái.

Tiểu Thuần tò mò hỏi: “Sao anh lại biết thế?”

“Kiến thức thông thường mà thôi, lúc tôi còn nhỏ trong nhà đã từng nuôi vài con mèo.” Anh nói.

Cô suy nghĩ, anh cười tôi không biết kiến thức thông thường hả, quên đi, thấy anh có công cho mèo ăn, tôi không so đo với anh.

Tiểu Thuần vuốt đầu mèo con, hỏi Tiêu Dư Thiên: “Bộ lông trắng như tuyết thật dài, là mèo Ba Tư phải không?”

Tiêu Dư Thiên lắc đầu: “Khuôn mặt không giống, mũi của mèo Ba Tư khá đặc biệt, con mèo này giống như là mèo sư tử Lâm Thanh của Sơn Đông.”

*Tiểu Bảo giống thế này này ^^

images

Tiểu Thuần gật đầu, chú ý trong góc phòng khách có thêm một cái nhà nhỏ bằng nhựa xinh đẹp, cô ngạc nhiên nói: “Đó là cái gì, anh mua ổ mèo cho Tiểu Bảo ư?”

“Không phải, đó là nhà xí mèo, cho mèo con dùng đại tiểu tiện, bên dưới là cát nhuyễn, dễ rửa sạch, sẽ không làm dơ phòng.” Anh giải thích cho cô hiểu, nuôi thú cưng không dễ dàng như trong tưởng tượng.

“Không ngờ anh là người rất có lòng.” Cô cười với anh.

“Tôi cho rằng, hoặc là không nuôi thú cưng, nếu nuôi thì phải nuôi cho tốt.” Anh ngồi vào sofa.

Tiêu Dư Thiên là một người làm việc nghiêm túc, cho dù nuôi thú cưng cũng phải chu đáo. Lời này của anh khiến Tiểu Thuần khắc sâu, đồng ý mà ừ một tiếng. Tiểu Bảo trở thành đại sứ hoà bình giữa cô và Tiêu Dư Thiên, hai người chính thức giảng hoà, cùng nhau chăm sóc Tiểu Bảo.

Tối nay, Tiểu Thuần vừa vào cửa nhà đã ngửi thấy mùi lạ, Tiểu Bảo nghe tiếng cửa đã sớm chạy ra nghênh đón cô. Cô ôm lấy Tiểu Bảo, tò mò tìm kiếm nơi mùi lạ phát ra.

Trong phòng khách, Tiêu Dư Thiên đang ăn sầu riêng, nhìn thấy Tiểu Thuần ôm mèo qua đây, anh quay đầu chào cô: “Đến ăn sầu riêng này, tôi vừa mua ở siêu thị.” Mũi Tiểu Thuần ngửi ngửi, xác nhận mùi lạ đến từ sầu riêng, cô vội vàng bịt mũi: “Tôi không muốn ăn thứ kia, thối chết đi được.” Đang khi nói chuyện cô đã trở về phòng mình. Tiêu Dư Thiên cười cười, không để ý.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Thuần từ trong phòng đi ra, cầm một tờ giấy đưa cho Tiêu Dư Thiên: “Chúng ta thuê chung lâu như vậy, trước đó nên có ba điều quy ước*, tôi vừa viết xong mấy cái, anh xem một chút đi.” Anh trông thấy cô đeo khẩu trang, nhin không được mà cười ra tiếng, rồi nhận tờ giấy trong tay cô.

(*) ba điều quy ước: không hẳn là chỉ có ba điều trong quy ước, ý là những điều khoản đơn giản.

Điều thứ nhất, hai bên không được dẫn bạn khác phái và đồng tính về nhà, trừ khi đối phương đồng ý.

Điều thứ hai, hai bên phải tự giác giữ gìn vệ sinh căn hộ và có nhiệm vụ bảo vệ của công.

Điều thứ ba, hai bên không được dùng bất cứ cách thức nào để rình mò việc riêng của đối phương.

Điều thứ tư, hai bên không được ở nhà ăn bất cứ thực phẩm nào có mùi vị khác thường, như sầu riêng, chao đậu phụ, một khi phát hiện, lập tức hủy ngay.

Ba điều trước còn có thể nói là điều khoản đúng quy cách, điều thứ tư rõ ràng là nhằm vào trường hợp đặc biệt, sau khi xem xong Tiêu Dư Thiên ngược mắt nhìn Tiểu Thuần: “Sau này tôi không ở nhà ăn sầu riêng, được chứ?” Tiểu Thuần ừ một tiếng: “Anh có thể ăn ở bên ngoài, ăn xong rồi chờ hết mùi hăng về nhà.”

Anh buồn cười: “Muốn thêm một cái nữa không? Khi hai bên đều ở nhà, không được dùng bất cứ cách nào gây ra tiếng ồn, quấy nhiễu đối phương làm việc và học tập, nếu làm trái, cô xem nên xử trí thế nào?”

Tiểu Thuần biết anh cố ý, cô ôm mèo, giơ lên móng vuốt nhỏ của nó, hung hãn nói: “Nếu làm trái, phạt người đó bị móng vuốt của Tiểu Bảo cào lòng bàn chân một giờ đồng hồ.” Anh trông dáng vẻ nghiêm túc của cô mà buồn cười, cười mãi không ngừng.

Cô đến trước mặt anh, chỉ vào tờ giấy trên tay anh: “Những điều khoản này anh đều đã xem qua, tức khắc có hiệu lực, bây giờ mời anh xử lý mấy trái thối hoặc này, sau đó mở cửa sổ thoáng khí làm bay mùi, tôi chờ hết mùi rồi trở ra.” Anh theo lời dặn của cô mà mở cửa sổ thoáng khí, làm cho mùi sầu riêng còn lại mau chóng tan hết.

Lúc ăn cơm, Tiểu Thuần nhin không được hỏi Tiêu Dư Thiên: “Sầu riêng ăn ngon không?”

“Ăn ngon lắm, nếu cô không tin, lần sau cô có thể mua một trái ăn thử xem.” Tiêu Dư Thiên nhìn thấy ánh mắt tròn tròn của cô mở to, anh có chút ý cười mà nhìn cô.

Tiểu Thuần lắc đầu, bĩu môi nói: “Tôi không cần ăn đâu, mùi vị khó ngửi quá. Tiểu Bảo cũng không thích mùi sầu riêng, bây giờ vẫn còn trốn anh.”

“Phải không, sao tôi không cảm nhận được, lúc tôi tan tầm trở về nó rất thân thiết ở cửa nghênh đón tôi.” Anh không phát hiện Tiểu Bảo có gì khác thường.

Tiểu Thuần hất cằm lên: “Đó là vì nó còn chưa ngửi thấy mùi lạ, đợi nó ngửi được liền trốn anh đấy.”

“À, vậy thì vì Tiểu Bảo, sau này tôi không ăn sầu riêng nữa.”

“Cũng gần thế đấy.”

Vào một tối của vài ngày sau, Tiêu Dư Thiên làm việc trở về đã hơn mười giờ, nhìn thấy đèn thư phòng còn sáng, anh đi vào xem thử, tay phải ôm tài liệu, anh nghiêng đầu nhìn. Tiểu Thuần chớp mắt nằm sấp trên bàn máy tính, Tiểu Bảo đầy hứng thú chơi với mái tóc dài của cô. Anh cúi đầu liền thấy dưới người Tiểu Bảo đang đè một chồng giấy bản thảo, đó là tranh minh họa mà Tiểu Thuần vẽ thuê cho một hãng tạp chí nào đó. Anh muốn gọi cô dậy, nhắc nhở cô thu xếp lại chồng giấy, suy nghĩ một chút anh bỏ cuộc.

Thoạt nhìn cô rất buồn ngủ, có lẽ trước đó làm bản thảo mấy đêm liền nên không ngủ ngon. Trong thành phố này có rất nhiều người giống như Tiểu Thuần có công việc chính thức nhưng vẫn dùng thời gian ngoài giờ mà làm việc bán thời gian, mặc dù thu nhập của việc bán thời gian không cố định, bù vào một chút chi phí trong nhà thì cũng đủ.

Tiểu Bảo quả thực say mê mái tóc dài uốn xoắn của Tiểu Thuần, lúc thì ngửi ngửi, lúc thì xoắn một bó vừa xoa vừa cắn. Tiểu Thuần ngủ rất sâu, không phát giác chút nào.

“Xoảng” một tiếng. Tiểu Thuần thức dậy: “Má ơi!” Đồng thời cô cảm thấy mặt mình đau nhói, theo bản năng vung tay lên, Tiểu Bảo meo một tiếng, từ trên bàn rớt xuống đất. Tiểu Thuần bụm mắt, sau khi thức giấc cô biết nguyên do đau đớn, hơi hoảng hốt trừng to mắt nhìn Tiêu Dư Thiên. Trên mặt đất là ly nước do Tiêu Dư Thiên làm vỡ và Tiểu Bảo hoảng hốt lo sợ.

Trên mặt vẫn đau, cô không tranh cãi với anh, chạy nhanh vọt vào phòng vệ sinh. Tiêu Dư Thiên trông thấy bóng dáng của cô, câu xin lỗi ngay bên miệng lại làm sao cũng không nói ra được. Tiểu Bảo meo meo đến bên cạnh anh, cọ cọ chân anh.

Tiêu Dư Thiên thở dài, ôm Tiểu Bảo đặt trên sofa phòng khách, rồi về thư phòng thu dọn mảnh vỡ trên mặt đất. Một hồi bước chân vang lên, tiếng đóng cửa nặng nề. Anh đi theo qua, gõ cửa, dù cho thế nào, vẫn nên nói xin lỗi.

Hồi lâu, trong phòng không có âm thanh. Gõ nữa vẫn không có ai đáp lại. Anh xoay người trở về phòng mình.

Ngày hôm sau Tiêu Dư Thiên đi rất sớm. Tiểu Thuần rửa mặt, nhìn vào gương vẫn thấy dấu đỏ mờ trên mặt, cô hận không thể...lấy oán trả ơn! Thiên lý ở đâu!

Ánh mắt liếc xéo qua, nhìn thấy đồ dùng của Tiêu Dư Thiên đặt ngay ngắn ở bên cạnh, một tia oán hận lập tức dời phương hướng. Không thể trách Tiểu Bảo, nó cũng là bị doạ thôi, tất cả đều là lỗi của tên kia, chẳng biết tại sao gây ra rối loạn, hừ! Tiểu Thuần phát cáu với khăn mặt của anh.

Trút hết giận xong, cô đến phòng khách tìm Tiểu Bảo, tìm một vòng không thấy, nhìn thời gian, sắp đến giờ đi làm, cô đành phải thở dài xách túi ra ngoài.

Cả ngày, Tiểu Thuần cố ý kéo tóc ra phía trước, gắng sức cúi đầu, nhưng vẫn bị không ít đồng nghiệp phát hiện vết thương trên mặt.

“Ô! Mặt cô sao thế?” Susan là người đầu tiên phát hiện.

“Tiểu Thuần à, bị ai cào đó?” Đồng nghiệp nữ hòa theo.

“Người đẹp, mặt mày hốc hác rồi!” Một đồng nghiệp nam cười đùa cợt nhả. Tiểu Thuần le lưỡi nhát ma về phía anh ta.

“Nói cho chị biết, đánh nhau với ai? Chị trút giận cho em.” Chị Lý là một người phụ nữ Bắc Kinh hào phóng, bình thường thích nhất bênh vực kẻ yếu, nhìn thấy vết thương trên mặt Tiểu Thuần, chị ta hăm he muốn ra mặt giúp cô.

“Không có việc gì, không có việc gì, bị mèo trong nhà cào trúng thôi.” Tiểu Thuần cười với mọi người, đã lớn thế này, lúc buồn bực, sao lại đột nhiên xông ra nhiều người quan tâm chính mình vậy, nhiều người lắm mồm, cũng không ngờ sẽ nhiều như vậy.

Cái gì gọi là “Ốc lộn thiên phùng liên dạ vũ”? Vốn muốn tan tằm mau chóng chạy về nhà, kết quả còn phải hợp tầng ca. Cả quá trình, cô như một học sinh ngoan, hoặc là cúi đầu, hoặc là dùng tài liệu che mặt. Cuối cùng biết được cái gì gọi là không mặt mũi gặp người khác.

(*) Ốc lộn thiên phùng liên dạ vũ: nhà đã đột lại gặp đúng lúc trời mưa suốt đêm, ý nói hoạ vô đơn chí.

Rốt cuộc về đến nhà! Cô nặng nề ngã trên sofa. Kỳ lạ, sao lại không có tiếng động? Bình thường Tiểu Bảo sẽ ra cửa nghênh đón cô, hôm nay đâu rồi? Tiểu Thuần ngồi xuống, nhìn xung quanh. Không có! Phòng Tiêu Dư Thiên tối thui, chưa về? Thật kỳ lạ!

Tiểu Thuần bắt đầu đi khắp nơi tìm Tiểu Bảo, phòng ngủ, thư phòng, ban công, phòng vệ sinh, kể cả phòng của Tiêu Dư Thiên, toàn bộ đều không có!

“Tiểu Bảo...” Tiểu Thuần khom người nhìn xuống sofa, ở dưới giường gọi hồi lâu, vẫn không có tiếng động. Trời ơi! Không thấy! Tiểu Thuần ngồi dưới đất, có chút bất lực nhìn căn hộ u ám.

Đã đi đâu rồi? Tự mình chạy? Không đâu, đây là tầng mười sáu, cửa sổ đều đóng chặt, nó không chạy được. Kẻ trộm vào nhà? Không giống, cửa đóng rồi, xung quanh không có dấu vết bị lực lợi, hơn nữa, kẻ trộm lấy mèo làm gì, khẳng định không phải!

Bị anh ta ném đi rồi?! Tiểu Thuần từ mặt đất nhảy dựng lên. Chỉ có khả năng này, không có cái khác. Nghĩ đến Tiểu Bảo lại bị ném ra ngoài, lại ăn đói mặc rách, Tiểu Thuần nôn nóng đến độ nước mắt sắp chảy xuống. Cô không muốn suy nghĩ nữa, lấy di động gọi điện thoại cho Tiêu Dư Thiên.

4. Chương 4: Chua Chát Ngọt Ngào Mơ Hồ

Cửa nhà mở ra, Tiêu Thuần ngoảnh đầu lại, trông thấy Tiêu Dư Thiên tiến vào. Cô đi lên liền nói một câu: “Anh đem mèo tôi đi đâu rồi?”

Anh nhìn thấy vẻ mặt tức giận của cô, vừa định mở miệng, cô lại nói thêm một câu: “Anh ném nó đi phải không?”

“Anh người này...” Cô nổi giận, bộ dạng rất tồi tệ, Tiêu Dư Thiên cũng có chút giận dữ, nhưng thấy trên mặt cô còn vết đỏ, anh mềm lòng: “Không có.”

“Vậy Tiểu Bảo ở đâu?” Tiểu Thuần nhin không được mà khóc ra tiếng: “Tôi tìm cả buổi rồi, ở đâu cũng không có.”

“Meo meo...” Thanh âm nhỏ nhẹ yếu ớt vang lên, Tiểu Bảo từ trong cổ áo gió của Tiêu Dư Thiên từ từ lộ ra cái đầu nhỏ lông trắng.

“Tiểu Bảo?” Cô ngây ngẩn cả người, khó hiểu nhìn Tiêu Dư Thiên. Anh ôm Tiểu Bảo đưa cho cô, thay giày đi vào phòng khách. Cô đi theo anh, đứng bên cạnh sofa: “Anh mang nó đi đâu vậy?”

Tiêu Dư Thiên cởi áo gió treo ở ban công, từ trong túi quần anh lấy ra một chai thuốc đặt trên bàn tối trước mặt cô: “Tôi mang nó đến bệnh viện thú nuôi làm kiểm tra thông thường, xem thử có thể tiêm vắc-xin phòng bệnh được chưa, bác sĩ nói Tiểu Bảo còn quá nhỏ chưa thể tiêm vắc-xin, nhưng các phương diện khác đều rất khỏe mạnh. Cái này, có hiệu quả làm mờ vết thương bị cào.”

Tiểu Thuần cầm lấy thuốc, nhìn anh, nhớ lại thái độ vừa rồi của mình, mặt cô không khỏi hơi nóng, ngượng ngùng nói: “Cảm ơn.” Tiêu Dư Thiên nhìn cô một cái rồi lắc đầu, sau đó xoay người đi đến thư phòng.

Tiểu Bảo làm nũng dùng đầu cọ tay Tiểu Thuần, cô vội vàng ôm chặt nó, đến phòng bếp lấy thức ăn cho nó.

Trong thư phòng, hai người vẫn đưa lưng về phía nhau mà lên mạng. Tiểu Bảo nằm sấp trên bàn, ánh đèn đỏ của con chuột hấp dẫn nó, thỉnh thoảng lại dùng móng vuốt chạm vào con chuột. Tiểu Thuần nghiêng đầu, khoé mắt lướt qua Tiêu Dư Thiên ở phía sau, cô xoay người đến phòng bếp rót cốc nước, rồi đặt trên bàn anh. Tiêu Dư Thiên hơi bất ngờ, anh ngẩng đầu nhìn cô, cô lại nhanh chóng trở về chỗ ngồi.

“Cảm ơn.” Phía sau truyền đến thanh âm của anh, Tiểu Thuần nhìn màn hình chăm chú, cô nghĩ nghĩ, từ khi Tiểu Bảo đoạt lấy con chuột chơi, cô mở ra QQ của anh. QQ này là anh sợ ngộ nhỡ có việc phải liên lạc nên thêm cô vào, một lần cũng chưa dùng qua, hơn nữa bình thường cô xem anh là người xa lạ. Cô vốn tưởng vĩnh viễn sẽ không dùng tới, không ngờ...

“Ngày hôm qua tôi có chút nóng nảy.” Chim cánh cụt ở phía sau ho khan một tiếng. Trong chốc lát, chim cánh cụt sáng lên, “Là tôi dọa Tiểu Bảo, lỗi của tôi.”

Tiểu Thuần mỉm cười, tiếp tục gõ chữ: “Anh cũng không phải cố ý.” Đợi hồi lâu, đối phương không hồi âm, cô bĩu môi lại đợi một lúc nữa, vẫn không có. Người này! Tiểu Thuần nhin không được ngoảnh đầu lại, cô thấy Tiêu Dư Thiên đang nhìn mình cười.

Tiểu Thuần mau chóng ôm Tiểu Bảo ở phía sau: “Này, anh làm thế hù người ta đấy!”

“Cô chưa cắt móng cho Tiểu Bảo sao?” Tiêu Dư Thiên nhân tiện ôm Tiểu Bảo qua.

“Phải cắt móng ư?” Tiểu Thuần khó hiểu mà hỏi.

Cô chưa từng nuôi mèo, không biết để ý móng mèo thế nào. Tiêu Dư Thiên nắm lấy móng vuốt của Tiểu Bảo nhìn nhìn, rồi xoay người đi ra ngoài. Tiểu Thuần vội theo ra.

Trong phòng khách, Tiêu Dư Thiên đang ôm Tiểu Bảo, cẩn thận cắt từng móng vuốt nhỏ bé. Tiểu Bảo hơi cau kính, vẹo người phản kháng. Tiểu Thuần vội qua đây xoa bụng nó, dỗ dành nó: “Tiểu Bảo ngoan, cắt ngắn móng vuốt nhé, nếu không sau này chị không dám ôm em ngủ nữa. Em nhìn mặt chị này, xấu mất rồi.” Tiêu Dư Thiên nhìn thoáng qua, nhin không được cười ra tiếng, Tiểu Thuần trừng mắt liếc anh một cái rồi tiếp tục dỗ Tiểu Bảo.

Rốt cuộc cắt xong móng vuốt của Tiểu Bảo, Tiểu Thuần cầm móng mèo thử trên mặt, cô cười ôm mèo trở về thư phòng: “Bây giờ không sợ em nữa, vũ khí của em đã không còn.” Tiểu Thuần vừa ngồi xuống, Tiểu Bảo liền nhảy xuống cái bàn, cô rất thích nó cùng ở trên bàn nên vội vàng đuổi theo.

Tiểu Bảo vừa ngồi vừa chạy tới phòng Tiêu Dư Thiên, tới cửa lại không tiến vào, ngược lại lùi hai bước. Tiểu Thuần đi qua ôm lấy Tiểu Bảo, cô trông thấy Tiêu Dư Thiên đang xắn tay áo thoa gì đó.

“Tay anh sao thế?” Tiêu Dư Thiên nhìn thấy cô, vội vàng kéo tay áo xuống: “Không có việc gì.” Tiểu Bảo ngồi mùi trong phòng, rồi chui vào trong tóc Tiểu Thuần.

“Tiểu Bảo sợ mùi này, cô mang nó đến thư phòng đi.”

“Ồ.” Tiểu Thuần vội ôm mèo về ổ của nó, rồi quay trở lại phòng ngủ của anh.

“Rốt cuộc sao thế?”

“Ngày hôm qua sắp xếp tài liệu, có một hộp văn kiện rớt xuống, tôi dùng tay chặn lại, không ngờ đập vào rất đau.” Mắt thấy vẻ mặt nhịn đau của anh, Tiểu Thuần nhớ tới đêm qua, cốc nước kia có lẽ vì cánh tay anh...

“Anh đi bệnh viện chưa?” Tiểu Thuần nhìn không được đi đến bên cạnh anh.

“Không có vấn đề gì, hôm nay mua thuốc, thoa lên là được.” Tiêu Dư Thiên nói dừng dừng.

“Hay là đến bệnh viện xem thử đi.” Tiểu Thuần nhã nhặn khuyên anh. Anh ngẩng đầu nhìn cô, hơi bất ngờ.

Tiểu Thuần thấy mắt anh, bỗng nhiên có chút lúng túng, cô vừa nói vừa đi ra ngoài: “Nếu ngày mai vẫn còn đau, anh phải đi bệnh viện xem sao, đừng qua loa.”

“Cảm ơn.” Anh hướng về bóng lưng của cô nói một câu.

Cô không quay đầu lại mà chạy về thư phòng.

Đợi anh dọn dẹp xong từ trong phòng đi ra, vô tình nhìn thấy cô đứng trước cửa sổ thư phòng như là đang ngắm mưa, ôm mèo con trước ngực, chỉ mặc một chiếc áo khoác len mỏng manh bên ngoài. Đầu hạ ngày dài, bảy giờ rồi vẫn chưa tối sầm, ánh sáng trong thư phòng u ám, một bên mặt cô tôn lên vẻ trắng nõn dưới mái tóc dài màu nâu gần như trong suốt.

Cô đối diện cửa kính hà một hơi, trên kính nhất thời nổi lên hơi nước, cô đầy hứng thú cầm lấy chân trước dẻo dai của Tiểu Bảo ấn trên cửa kính một cái, trên kính nhất thời lưu lại dấu chân nhợt nhạt của Tiểu Bảo. Cô cười rộ lên, hồn nhiên như một đứa trẻ. Áo khoác len theo nụ cười của cô mà rơi xuống, anh gần như muốn chạy qua giúp cô choàng lại áo khoác, nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng anh kiềm chế mà đứng tại chỗ.

Tiểu Bảo ở trong hộp giấy càng ngày càng lớn lên, Tiểu Thuần suy nghĩ, phải mua cho nó một ổ mèo xinh đẹp, để nó ở thoải mái một chút. Gần tiểu khu có một cửa hàng thú nuôi, nghe bà Mã nói, con chó chihuahua của nhà bà ta đều mua đồ dùng hằng ngày ở đây.

Đến cửa hàng thú nuôi, Tiểu Thuần mới phát hiện hoá ra đồ dùng cho vật nuôi nhiều như vậy, cái gì cũng có làm cô hoa cả mắt, cùng với đồ dùng con nít cũng chẳng thua kém. Không chỉ có ổ mèo, thức ăn mèo, đồ dùng tắm rửa cho mèo, còn có các loại đồ chơi đặc chế, mỗi loại chọn một cái, coi như tiêu xài không ít. Tiểu Thuần trả giá cả buổi với bà chủ, thật vất vả từ sáu trăm bàn xuống năm trăm đồng.

Cô trả tiền, mới phát hiện trong ví chỉ còn hơn hai trăm. Lúc này cô nhớ tới, buổi sáng có con trai của một đồng nghiệp đầy năm, cô gom góp ba trăm đồng làm quà. Làm sao bây giờ, thẻ tín dụng tháng này đã bị cô quẹt hết đến định mức, về nhà lấy tiền lại cảm thấy xấu hổ. Trả giá cả buổi, đến cuối cùng lại không mang đủ tiền, chuyện này rất .

Tiểu Thuần nghĩ nghĩ, đi đến một bên gọi điện thoại cho Tiêu Dư Thiên.

“Alo, luật sư Tiêu, anh có ở nhà không?” Cô hỏi anh.

“Tôi đang ở nhà, cô có việc gì sao?” Tiêu Dư Thiên đang lên mạng chơi trò chơi, cánh tay kẹp má nghe điện thoại.

“Tôi mua ổ và thức ăn cho Tiểu Bảo, nhưng không mang đủ tiền, thẻ tín dụng lại vượt qua định mức, anh có thể cho tôi mượn trước không, chờ tôi trở về sẽ trả lại anh.” Tiểu Thuần nói tình huống cho anh nghe, anh đồng ý, bảo cô nói địa chỉ cửa hàng thú nuôi cho anh biết.

Chỉ chốc lát sau, Tiêu Dư Thiên đến đây, anh giúp Tiểu Thuần trả tiền. Bà chủ đánh giá anh một cái, lặng lẽ hướng về Tiểu Thuần nói: “Bạn trai cô không tệ nha, kêu lúc nào đến lúc đó.”

Tiểu Thuần nhún vai, cười nói: “Anh ấy không phải bạn trai tôi, là hàng xóm.” Đối với sự hiểu lầm của người khác, dần dà cô cũng thành thói quen, sau khi giải thích một câu thì không nói thêm nữa. Sau khi Tiêu Dư Thiên trả tiền, anh gọi Tiểu Thuần cùng nhau về, rồi giúp cô xách đồ đạc.

“Về đến nhà tôi sẽ trả tiền cho anh.” Tiểu Thuần chủ động nói.

“Không cần gấp như vậy.” Tiêu Dư Thiên đi sóng vai với cô.

Cô cười ha hả: “Phải chứ phải chứ, trí nhớ tôi không tốt, nếu không nhanh chóng trả lại anh, lát nữa tôi sẽ quên mất, ngộ nhớ tôi quýt nợ, anh đành phải tự nhận xui xẻo đấy.”

“Vậy coi như tôi mua quà tặng Tiểu Bảo đi.” Tiêu Dư Thiên cũng cười ôn hoà.

Hai người đi cùng nhau, bị bà Mã ôm chó ra ngoài tản bộ trông thấy, bà Mã không khỏi mở to hai mắt nhìn, nghĩ đến hai người kia, thoạt nhìn rất xứng đôi, có thể là muốn quen nhau không, thật là chuyện mới mẻ, phải đi về kể với ông xã việc này.

Phòng khách nhà họ Mã, ông Mã đang tập trung xem tiết mục bình luận tài chính và kinh tế trên TV, thời gian rảnh rỗi ông ta thích chơi cổ phiếu.

“Ông xã, tôi kể ông nghe một chuyện kỳ lạ này.” Bà Mã gấp đến nỗi không thể chờ nữa, muốn đem cảnh tượng vừa rồi kể cho chồng nghe. Ông Mã không thèm nhìn tới bà ta, thuận miệng nói: “Nói đi.”

Bà Mã đối với vẻ mặt lơ đãng của chồng mình đã nhìn quen từ lâu, bà ta nói: “Vừa rồi tôi ôm A Mao nhà chúng ta ra ngoài chơi, kết quả tôi thấy hai người ở dưới lầu đi cùng nhau, rất thân mật đấy.”

“Thì sao, có lẽ bọn họ tan ca gặp nhau ở cổng, nên cùng về nhà.” Ông Mã không nhiều chuyện như vợ mình, ông ta không quan tâm đến chuyện xung quanh, chỉ quan tâm cổ phiếu lên xuống.

Bà Mã lắc đầu, trợn mắt: “Tôi thấy không giống, ánh mắt của hai người ấy khác lắm, lần trước tôi đi thu tiền nhà, nhìn thấy bọn họ nuôi một con mèo, cô Lục còn hỏi tôi cửa hàng thú nuôi ở đâu.” Ông Mã không trả lời. Bà Mã mất hứng, lấy chân đạp ông chồng mình một cái.

“Bà làm gì? Đừng làm ồn tôi, trời tối rồi còn không mau đi nấu cơm, thằng con cũng sắp tan học trở về.” Ông Mã bất mãn xê dịch về phía sofa bên cạnh.

Bà Mã hừ một tiếng: “Tôi nói chuyện với ông, ông luôn lạnh nhạt, lơ đãng, ông thành thật nói mau, ông chê tôi phiền, có phải là thích con bé nào không hả?”

“Không thể nào.” Ông Mã vội vàng tỏ rõ tâm tư.

“Tôi nói chuyện với ông, sao ông không để ý đến tôi?” Bà Mã nói chậm lại. Ông chồng của bà ta luôn luôn thành thật, bà ta rất yên tâm.

Ông Mã cười làm lành: “Tôi muốn nói với bà, bà làm chủ thuê là được rồi, đừng lo chuyện vợ vắn của người khác, nhất là chuyện đầu đầu của thanh niên bây giờ. Cặp đôi dưới lầu kia, nếu bọn họ thật tốt thì cũng là một công đức của bà.” Bà Mã gật đầu: “Thì đó.”

Tiểu Thuần và Tiêu Dư Thiên về đến nhà, đem ổ mèo vừa mua đặt vào một chỗ, rồi ôm Tiểu Bảo sang đây, để nó nhìn nhà mới của mình. Tiểu Bảo có phần không thích ứng, nó vòng qua vòng lại cạnh ổ mèo hồi lâu, nhưng không chịu vào nằm.

“Nó hơi sợ đồ lạ.” Tiêu Dư Thiên nói.

Tiểu Thuần ngẫm lại, đem cuộn len Tiểu Bảo thường chơi cùng với gối ôm nhỏ đặt trong ổ mèo, quả nhiên, sau khi Tiểu Bảo quan sát trong chốc lát rồi cuộc đi vào ổ mèo, lưỡi biếng ngáp một cái. Tiểu Thuần và Tiêu Dư Thiên nhìn nhau cười.

Cách nhau gần như thế, anh mới nhìn thấy lông mi thật dài khê động trên đôi mắt linh động của cô, thanh tú như vậy. Trong khoảng thời gian gần đây, anh luôn nhìn không được mà nhìn cô, mỗi một lần đều có thể

phát hiện thêm một phần vẻ đẹp của cô. Cổ tay cô cũng rất mảnh khảnh, lúc cùng Tiểu Bảo đùa với cuộn len, tay cô và móng vuốt lông trắng muốt của Tiểu Bảo nắm cùng một chỗ cực kỳ đáng yêu.

Thế nhưng bọn họ ngoài mỗi tối sau khi về nhà có một đoạn thời gian tương đối ra thì thời gian khác không biết gì về nhau. Cô làm gì ở công ty? Anh không biết rõ, chỉ biết cô là OL (office lady) sáng chín giờ đi làm, chiều năm giờ về nhà. Chỗ làm của cô anh chưa từng đến, chỗ làm của anh cô cũng chưa từng đến.

Nhưng mà ông trời sẽ luôn an bài một chút bất ngờ nhỏ bé tuyệt vời, để bọn họ có cơ hội tiếp xúc, tiến thêm một bước. Công ty của Tiểu Thuần cùng công ty khác nảy sinh một chút tranh chấp về pháp luật, ông chủ sai Tiểu Thuần và đồng nghiệp của bộ pháp vụ đến văn phòng luật nhờ cố vấn, không ngờ văn phòng luật được thuê lại là chỗ của Tiêu Dư Thiên.

Anh từ phòng nước đi ra, bưng một ly cà phê nóng, nhìn thấy Tiểu Thuần, anh hơi bất ngờ: “Cô Lục?”

Tiểu Thuần cũng không ngờ lại là anh, may mà đầu óc cô nhanh nhẹn, vội nói mục đích đến đây với anh. Tiêu Dư Thiên gật đầu, dẫn bọn họ đến văn phòng của anh.

Văn phòng của anh không coi là lớn, nhưng đầy đủ thiết bị. Sau đó Tiểu Thuần mới biết, anh ở thành phố này tốt nghiệp tiến sĩ luật tại một trường đại học nổi tiếng còn chưa tới hai năm, sự nghiệp vừa mới khởi bước, có thể giành được một chỗ đứng nhỏ tại văn phòng luật có chút danh tiếng này không phải là chuyện dễ dàng.

Người quen gặp mặt dễ nói chuyện, sau khi Tiêu Dư Thiên xem kỹ tài liệu Tiểu Thuần mang tới, anh hứa sẽ hết sức giúp công ty các cô xử lý tốt vụ kiện cáo này, cố gắng đem thiệt hại giảm xuống mức thấp nhất.

Lúc Tiểu Thuần và đồng nghiệp rời đi, Tiêu Dư Thiên tiễn họ đến cửa, nhìn bọn họ vào thang máy. Trong thang máy, đồng nghiệp của Tiểu Thuần tò mò hỏi: “Cô quen biết luật sư đẹp trai kia à?”

“Ừm, là hàng xóm.” Tiểu Thuần ậm ờ trả lời.

“Chẳng trách, hoá ra là người quen. Nhắc tới nghề luật sư này cũng không tệ, xử lý mỗi vụ kiện đều có thể lấy được một khoản tiền thù lao.” Đồng nghiệp rất hâm mộ thu nhập của nghề nghiệp này.

“Đúng vậy.” Tiểu Thuần phụ hoạ một câu, cũng không muốn nói nhiều về đề tài này với cô đồng nghiệp.

Trước một ngày mở phiên toà, Tiểu Thuần đến văn phòng luật tìm Tiêu Dư Thiên, cùng anh thảo luận chi tiết của vụ kiện một lúc. Cô nói với anh, ông chủ rất hài lòng với phương án và chi tiết điều khoản mà anh đề xuất, hy vọng đến lúc đó có thể dàn xếp vụ kiện tốt đẹp.

Lúc gần đi, Tiểu Thuần mới nhớ tới một việc, liền hỏi: “Buổi tối anh có về nhà ăn cơm không?” Tiêu Dư Thiên sững sốt, hỏi chuyện gì. Cô nói với anh, buổi tối có một bữa tiệc, có thể về trễ một chút.

“Tiểu Bảo giao cho anh, anh phải phụ trách chăm sóc nó, chơi với nó, không được để nó đói hay là buồn chán.” Anh cười gật đầu.

Tiểu Thuần đẩy cửa đi ra ngoài, lại thấy trợ lý của Tiêu Dư Thiên nhìn cô cười như không cười.

“Cô biết tôi à?” Tiểu Thuần tò mò hỏi.

Nữ trợ lý kia chỉ cười cười, hạ giọng: “Tôi đã từng thấy hai người ở siêu thị.”

Về mặt Tiểu Thuần đọng lại, nhớ tới mấy ngày trước cô quả thật cùng anh đi siêu thị, cô vội nói: “Chỉ là đi mua thức ăn mèo. Ách...quên đi, không nói nữa.” Cô cười mĩa nhún vai với nữ trợ lý kia, biết có giải thích cũng vô ích, ngoại trừ càng tỏ càng đen thì chẳng nhận được hiệu quả gì.

Sau khi chuyện công ty giải quyết ổn thoả, ông chủ rất hài lòng đối với biểu hiện của Tiểu Thuần, ông ta khen ngợi cô vài câu. Tiểu Thuần suy nghĩ phải cảm ơn Tiêu Dư Thiên đang hoàng, mời ăn cơm, bình thường quá, dù sao cũng phải nghĩ ra một sáng kiến có ý nghĩa.

Cô nhớ tới, trên bàn làm việc của anh trống không, ngoài máy tính và ống đựng bút thì chẳng có vật trang trí nào hết, hơi đơn điệu một chút, vì thế cô muốn tặng anh một vật trang trí. Tặng cái gì mới tốt đây? Nghe nói thủy tinh có tác dụng ổn định tinh thần tập trung tư tưởng, đối với luật sư mà nói, quan trọng nhất chính là bình tĩnh. Không bằng tặng anh một vật trang trí bằng thủy tinh.

Cô ở trong cửa hàng tổng hợp chọn cả buổi, cô nhìn trúng một vật trang trí hình hoa sen bằng thủy tinh. Ngọn đèn chiếu xuống, hoa sen thủy tinh lóng lánh phát ra màu lam rực rỡ trong treo, cô nhìn một cái liền vừa ý, vì thế trả tiền mua nó.

Buổi tối, Tiểu Thuần tặng quà cho Tiêu Dư Thiên. Anh rất bất ngờ: “Cô khách sáo quá rồi, nhận sự uỷ thác của người khác giải quyết tranh chấp là phận sự công tác của tôi.”

“Tôi thấy bàn làm việc của anh để trống, đặt hoa sen thủy tinh này lên, có chút cảm giác mới mẻ, có thể khiến tâm trạng cả ngày của anh đều tốt.” Tiểu Thuần thấy anh mở hộp ra, nói với anh lợi ích của thủy tinh.

“Phải không? Thật sự làm cho tâm trạng tốt lên?” Tiêu Dư Thiên nhìn hoa sen thủy tinh sáng chói trong tay, anh cố ý hỏi Tiểu Thuần.

Cô gật đầu: “Còn có thể phù hộ anh phát tài đấy.”

Anh cười thần nhiên: “Phát tài hay không chẳng quan trọng, tâm trạng mới là chủ yếu.”

Tiểu Thuần tròn mắt: “Muốn để tâm trạng tốt, anh có thể trồng chậu cây nhỏ trong văn phòng, chẳng những tinh lọc không khí, cũng có thể khiến tâm trạng bình tĩnh.”

“Xem ra cô rất có nghiên cứu.”

“Đó là đương nhiên, trên bàn làm việc của tôi có vài chậu cây đấy.”

“Vậy cô tặng cho tôi một chậu được không?”

“Ôi chào, anh thật là tham lam.”

Hết chương 4

5. Chương 5: Bé Mèo Trọng Sắc Khinh Bạ

Cùng Tiêu Dư Thiên “ở chung” hơn nửa năm, sau khi dần dần chung sống hoà thuận, Tiểu Thuần cảm thấy con người anh cũng không tệ. Ít nhất rất yêu mến động vật nhỏ, điểm này giống với cô.

Một buổi tối cuối tuần, Tiểu Thuần hẹn với bạn đại học tụ họp ở quán bar, hai giờ trước đó cô ở nhà trang điểm mặc quần áo. Lúc cô từ phòng đi ra thì gặp Tiêu Dư Thiên ôm mèo từ thư phòng đi ra.

Thấy cách ăn mặc của cô rất đẹp, trang điểm đậm hơn bình thường, anh không khỏi nhìn nhiều lần, thuận miệng hỏi: “Em muốn ra ngoài à?”

“Ừm, có một buổi tụ họp.” Tiểu Thuần nói với anh, rồi chào Tiểu Bảo ở trong lòng anh: “Tiểu Bảo, chị phải đi ra ngoài, em ở nhà ngoan ngoãn nhé, phải nghe lời biết không?” Tiểu Bảo meo một tiếng, Tiểu Thuần hài lòng mở cửa ra ngoài.

Đợi cô đi được một lát, Tiêu Dư Thiên theo bản năng đi đến bên cạnh cửa sổ nhìn xuống. Trong ánh hoàng hôn, bóng dáng thướt tha của Tiểu Thuần thoát nhìn ung dung, như là tâm trạng rất tốt.

Cô phải cô hẹn với bạn trai không, hoặc là đi coi mắt? Anh có chút buồn bực, lại có chút lo âu kì lạ, cả đêm đứng ngồi không yên, chuyển kênh TV nhiều lần, chẳng xem được cái nào, anh vào thư phòng lên mạng, trong lòng vẫn rối bời không bình tĩnh lại.

Mất thấy sắp mười hai giờ, cô còn chưa về nhà. Sợ cô ra ngoài gặp bất trắc, anh muốn gọi điện thoại hỏi một chút, do dự hồi lâu anh vẫn không bấm dây số kia. Tiểu Bảo uể oải ngồi trên sofa, nó hoàn toàn không biết tâm lý của Tiêu Dư Thiên đang mâu thuẫn.

Anh thấy Tiểu Bảo có chút bơ phờ, trong lòng nảy sinh nghi hoặc, anh ôm nó từ trên sofa thả xuống sàn nhà, nó vẫn bất động, ngoan ngoãn nằm sấp trên sàn nhà, vì thế anh ngồi khom người xuống quan sát Tiểu Bảo, nó bỗng nhiên hắt hơi một cái. Chẳng lẽ là bị cảm? Anh hơi nghi ngờ.

Phía bên kia, Tiểu Thuần cùng đám bạn học chơi ở quán bar đến khuya mới giải tán, một bạn học ở gần đó lái xe đưa cô về nhà. Dưới lầu khu chung cư, Tiểu Thuần từ trên xe bước xuống, rồi cúi người nói lời cảm ơn với bạn học kia, người kia vẫy tay sau đó lái xe đi.

Tiểu Thuần xoay người muốn lên lầu, vừa ngược mắt thì thấy Tiêu Dư Thiên ôm mèo con đang đứng ở cửa sổ lầu 16 nhìn ra bên ngoài, trong lòng cô dâng lên cảm giác ấm áp.

Về đến nhà, Tiêu Dư Thiên cau mày nói với Tiểu Thuần: “Tiểu Bảo bị cảm.”

Cô “ồ” một tiếng, hiểu kỳ nói: “Nó cũng sẽ cảm cúm sao?”

“Đó là đương nhiên.” Anh liếc xéo, giọng điệu có phần bất mãn.

“Em đã nuôi mèo thì nên chăm sóc nó cho tốt, nó giống như con người, bị ốm cũng sẽ không thoải mái.” Giọng điệu của anh quả thực khác hẳn với thân phận luật sư của chính mình, rất giống một ông cụ non.

Tiểu Thuần đón lấy Tiểu Bảo từ trong tay anh, đem mặt mình kề sát đầu nó, Tiểu Bảo im lặng hơn nhiều so với bình thường, mọi ngày nó cực kỳ hoạt bát.

“Anh cho nó uống thuốc chưa?” Tiểu Thuần hỏi.

Tiêu Dư Thiên nhìn cô một cái: “Trong nhà chỉ có thuốc cho người uống.”

Cô bĩu môi, khẽ cau: “Vậy sao anh không đi mua? Biết nó bị bệnh anh còn không đi mua thuốc.”

Tiêu Dư Thiên không trả lời, anh lo lắng cả đêm, cô không về anh cũng chẳng có cách nào yên tâm đi ngủ, anh đã nghĩ mang Tiểu Bảo đi khám bệnh trước, nhưng sợ cô trở về không thấy nó sẽ phát điên.

“Được rồi, cho nó uống một nửa viên thuốc, chắc không độc chết nó đâu.” Tiểu Thuần nói đùa, đặt Tiểu Bảo trên sofa, rồi tìm thuốc cho nó uống. Cô nhét thuốc vào miệng Tiểu Bảo, nó nhanh chóng phun ra.

“Nó là mèo, sao có thể uống thuốc như vậy, nên mài viên thuốc nhuyễn, pha ở trong sữa.” Tiêu Dư Thiên ở bên cạnh nói.

“Vậy anh còn ngây người làm gì.” Cô nghiêng đầu nhìn anh. Tiêu Dư Thiên lấy sữa đến, cô đem viên thuốc vỡ vụn bỏ vào trong sữa.

“Người lúc này đưa em về là bạn em à?” Tiêu Dư Thiên nhin không được mà hỏi.

Tiểu Thuần không nghĩ tới anh sẽ hỏi vậy, cô khó hiểu một chút rồi trả lời: “Đúng vậy, là bạn học của tôi.”

Lúc này Tiêu Dư Thiên đã có phần hối hận lời nói đường đột vừa rồi, anh không nói nữa, chỉ lấy tay sờ đầu Tiểu Bảo, che giấu cảm xúc của mình. Tiểu Thuần nhìn anh có vẻ nghi ngờ, cô nghĩ thầm, anh hỏi vậy không phải là ghen chứ. Trầm mặc hồi lâu, hai người chẳng mở miệng nữa.

Lúc nửa đêm, Tiểu Thuần đang ngủ ngon lành, bỗng nhiên bị một hồi gõ cửa làm tỉnh giấc, mở cửa ra thì thấy Tiêu Dư Thiên.

“Chuyện gì?” Cô gãi đầu, buồn ngủ đến mức không mở nổi hai mắt.

“Vừa rồi tôi ở toilet thấy Tiểu Bảo nôn mửa, chỉ sợ là đau dạ dày.” Tiêu Dư Thiên nói tình huống với Tiểu Thuần. Cô vừa nghe xong liền lo lắng, cô từng xem qua trên mạng, mèo thuần chủng càng cưng chiều, khi bệnh sẽ không dễ dàng khỏe lại.

Tiểu Thuần chạy đến phòng khách, nhìn thấy Tiểu Bảo nằm trong ổ mèo lạnh run, thỉnh thoảng giương miệng kêu meo meo, rõ ràng cơ thể không thoải mái.

“Làm sao bây giờ, có nên đưa nó đi bệnh viện không?” Cô hỏi anh.

Anh nhìn Tiểu Bảo: “Xem ra phải mau chóng đưa nó đi, bệnh tình nặng thêm sẽ không tốt đâu.”

Tiểu Thuần ôm Tiểu Bảo muốn đi ra ngoài, Tiêu Dư Thiên gọi cô lại: “Em không thay quần áo ư? Đêm đã khuya, bên ngoài rất lạnh.” Lúc này cô mới nhớ tới trên người mình chỉ mặc áo ngủ phong phanh, cô vội vàng trở về thay quần áo, lại cầm chút tiền.

Đêm mùa hè, không biết từ khi nào mưa đã bắt đầu rơi. Tiểu Thuần ôm mèo, Tiêu Dư Thiên giúp cô mở ô, hai người đi trong mưa vội vã, hơn mười phút sau mới tìm được bệnh viện thú nuôi. Họ giao Tiểu Bảo cho bác sĩ xem thử, bác sĩ nói với bọn họ, ruột của Tiểu Bảo bị nhiễm trùng, phải truyền dịch.

Tiểu Thuần ôm Tiểu Bảo trên đùi, nói với Tiêu Dư Thiên: “Anh đi về ngủ trước đi, một mình tôi trông nó là được.”

Anh lắc đầu: “Đã muộn rồi, cứ để tôi ở lại với em và Tiểu Bảo, bằng không một mình em trở về cũng không an toàn.” Tiểu Thuần cười với anh, cô hơi mệt mỏi, chỉ chốc lát sau lại ngủ thiếp đi.

Chợp mắt được một lúc, đợi khi cô tỉnh lại, bỗng nhiên phát hiện mình gối lên vai Tiêu Dư Thiên, cô vội vàng ngồi thẳng dậy, lúng túng nói: “Thật ngại quá, tôi ngủ quên.”

Tiêu Dư Thiên cười nhạt, rồi nói với cô, thuốc nước trong ống truyền dịch đã sắp hết rồi.

Khi hai người từ bệnh viện thú nuôi về đến nhà thì đã hơn bốn giờ sáng. Tiểu Thuần mệt không chịu nổi, cô đặt Tiểu Bảo vào trong ổ rồi về phòng nằm ngủ ngay lập tức.

Sáng hôm sau, cô lại bị hồi gõ cửa làm tỉnh giấc. Mở cửa ra thì thấy Tiêu Dư Thiên mặc âu phục phẳng phiu đứng ở cửa.

“Chuyện gì thế?” Cô gục đầu hỏi.

Anh quan sát cô, thúc giục: “Đã tám giờ rồi, sao em còn chưa thức dậy, không sợ đến muộn ư?”

“Hả? Tám giờ rồi! Trời ơi, tôi ngủ quên mất.” Buồn ngủ của cô hoàn toàn biến mất, vội tới toilet rửa mặt chải đầu.

Lúc đánh răng, cô bỗng nhiên suy nghĩ, không đúng nha, hôm nay chẳng phải thứ bảy sao, cô vội súc miệng, trở về phòng xem thời gian biểu thị trên di động, đúng là thứ bảy.

“Hừ, hôm nay là thứ bảy, anh quên rồi ư?” Tiểu Thuần tức giận đi đến phòng khách trả oán Tiêu Dư Thiên, anh đang ở cửa trước thay giày, nghe như thế, anh cười xin lỗi: “VẬY à, tôi đã quên hôm nay là thứ bảy, thật ngại quá, quấy rầy giấc ngủ của em.” Luật sư không nghỉ ngày thứ bảy, cho nên anh chẳng có khái niệm gì với thứ bảy.

Tiểu Thuần biết anh cũng là có lòng tốt, cô không oán trách anh, trở về phòng ngủ tiếp. Tiêu Dư Thiên nhìn thấy cô về phòng, khỏe miệng anh có chút ý cười.

Tiểu Thuần ngủ thẳng đến trưa, sau khi thức dậy việc đầu tiên chính là xem Tiểu Bảo. Sau khi truyền dịch Tiểu Bảo khỏe hơn nhiều, tuy nó vẫn không hoạt bát, nhưng không nôn mửa như đêm qua. Cô làm chút gì đó cho nó ăn, nó ngủi ngủi, có lẽ không thèm ăn nên chỉ ăn hai miếng rồi thôi.

Lúc ăn trưa, Tiêu Dư Thiên gọi điện thoại đến. “Em đi đâu thế, tôi gọi hai lần mà không có ai bắt máy?”

Tiểu Thuần cười hì hì: “Đêm qua thức khuya nên tôi buồn ngủ quá.”

“Tiểu Bảo khá hơn chút nào chưa?” Anh quan tâm hỏi han.

“Khỏe hơn rồi, nhưng ăn không nhiều lắm.” Cô liếc nhìn Tiểu Bảo một cái, thấy nó lui vào trong ổ, không thèm động đậy, ánh mắt lại tập trung xem TV, trong lòng cô cười cười.

“Từ từ là được rồi, hôm nay em hãy mang nó đến bệnh viện kiểm tra lại.” Tiêu Dư Thiên đang ăn trưa ở nhà ăn trên lầu của văn phòng, Tiểu Thuần nói với anh, Tiểu Bảo đang xem TV, anh hiểu ý cười cười, lại trò chuyện cùng cô mấy câu.

Cô gái trợ lý thấy cảnh này, xoay đầu qua ra vẻ thần bí hỏi: “Gọi điện cho bạn gái anh à?”

“Không phải.” Tiêu Dư Thiên lắc đầu phủ nhận.

Cô gái trợ lý bĩu môi, bắt chước giọng điệu của anh: “Không phải thì sao giọng điệu của anh lại dịu dàng như vậy? Em đi đâu thế, tôi gọi hai lần mà không có ai bắt máy, ha ha ha ha, không phải tôi thích nghe lén, thính lực của tôi thật sự rất tốt đấy.”

“Đừng nói bừa.” Tiêu Dư Thiên trừng cô ta. Cô gái trợ lý hừ một tiếng, không để ý tới anh. Tính tình của anh luôn luôn rất tốt, cho dù là trừng mắt người khác cũng chẳng sợ anh.

Buổi tối sau khi Tiêu Dư Thiên tan tầm, anh thấy Tiểu Thuần không có ở nhà, không khỏi hơi tò mò, anh tìm Tiểu Bảo, cũng chẳng thấy nó đâu, lúc này anh mới nhớ ra, có lẽ cô đã mang Tiểu Bảo đến bệnh viện kiểm tra lại.

Bảy giờ hơn, Tiểu Thuần mới ôm Tiểu Bảo về nhà, vừa vào phòng khách, cô đã ngửi thấy mùi đồ ăn thơm ngon. Đến cạnh phòng bếp, nhìn thấy Tiêu Dư Thiên đang xào rau, cô nói: “À, anh đích thân xuống bếp, làm nhiều chút nhé, tôi cũng chưa ăn cơm.”

“Tôi không biết em vẫn chưa ăn, chỉ làm một phần cho mình thôi.” Anh cố ý nói đùa với cô. Tiểu Thuần chun mũi, hậm hực ôm Tiểu Bảo đi.

Tiêu Dư Thiên đặt đồ ăn trên bàn, anh gọi Tiểu Thuần ra ăn cơm.

“Tôi không ăn, Tiểu Bảo không ăn, tôi cũng không ăn.” Cô vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện lúc nãy.

“Ai nói Tiểu Bảo không ăn, em xem kìa.” Tiêu Dư Thiên lấy một con cá nhỏ đặt bên cạnh ổ mèo, Tiểu Bảo ngửi ngửi, ăn ngon lành.

Tiểu Thuần mở to mắt: “Trước đó tôi cho nó ăn nó lại không ăn, sao anh cho nó liền ăn thế?”

Tiêu Dư Thiên buồn cười nói: “Nó thông minh hơn em, biết mùi vị đói bụng rất khó chịu.”

Hừ. Lại dám chế nhạo cô. Tiểu Thuần tức giận liếc mắt nhìn anh, rồi cô trở về phòng mình, đóng cửa lại ngăn cách với anh. Tiêu Dư Thiên nhún vai, đối với tính tình quái gở của cô anh không cảm thấy lạ. Ăn hay không thì tùy cô, anh không mời cô ra ăn nữa.

Tiểu Thuần bực bội, vẫn đói bụng nhốt mình trong phòng, lục lọi khắp phòng cũng không tìm ra bất cứ đồ ăn vặt nào có thể ăn. Sô cô la đã bị cô ăn hết từ lâu, cá khô, thịt bò khô cũng chẳng còn thừa bao nhiêu, căn bản ăn không no bụng, suy nghĩ hồi lâu cô mới nhớ tới, trong tủ lạnh còn một miếng bánh mousse thừa lại ngày hôm qua.

Đợi đến mười một giờ, cô rón ra rón rén đi ra phòng bếp. Trong phòng khách tối như mực, đèn ở thư phòng cũng đã tắt, chỉ có phòng của Tiêu Dư Thiên lộ ra một chút ánh sáng. Cô nghĩ thầm, ngàn vạn lần đừng để bị anh nghe được động tĩnh.

Cô lặng lẽ mở tủ lạnh ra, lấy cả hộp bánh ngọt, uống một hộp sữa, hơi lạnh chút, cũng may hương vị không tồi.

“Em làm gì thế? Lén ăn vụng à?” Tiếng nói của Tiêu Dư Thiên vang lên ở phía sau, anh vỗ vai cô một cái. Tiểu Thuần khấn thưng, bánh ngọt vốn sắp nuốt xuống lại nghẹn ở cổ họng, lên không lên, xuống không xuống, cô vội vàng uống một hộp sữa, thiếu chút nữa bị sặc.

Tiêu Dư Thiên thấy bộ dạng đói chết của cô, anh cố gắng nhịn cười, rót một ly nước ấm cho cô: “Đồ ăn vừa lấy ra từ tủ lạnh không tốt cho dạ dày, uống chút nước ấm đi.” Cô không nhận, anh liền đặt ly nước trong tay cô, cô sợ vỡ ly nên đành nhận lấy.

“Em đừng tự làm khó mình.” Anh nhìn cô. Cô trừng anh, “Ai cần anh lo?”

Tiêu Dư Thiên cười nhạt: “Tôi không phải xen vào, nhưng nếu ăn uống hại dạ dày, cũng là chính em bị giày vò có phải hay không?” Tiểu Thuần bĩu môi không mở miệng.

Anh không so đo với cô, chủ động hỏi: “Còn muốn ăn gì không, tôi làm một ít cho em.”

“Không ăn.” Tiểu Thuần uống nước xong rồi về phòng mình.

Tiêu Dư Thiên nhún vai, cảm thấy cô gái này rất khó hầu hạ, không phải thường đâu.

Tiểu Thuần trở về phòng, đóng cửa lại rồi tựa vào cánh cửa, khoé miệng có chút ý cười. Cô sống một mình ở thành phố này, đã rất lâu không ai quan tâm cô như vậy, cô cũng chẳng phải không có bạn bè, nhưng bạn bè ai mà không có cuộc sống riêng, ai sẽ quan tâm cô ban đêm có đói bụng hay không, ăn uống hại dạ dày hay không.

Tiểu Thuần lên giường nằm ngủ, phát hiện Tiểu Bảo ngoan ngoãn nằm cạnh giường. “Bé con, em cũng không ngủ được ư? Chúng ta cùng nhau ngủ nhé.” Tiểu Thuần ôm mèo vào trong lòng, vuốt ve lông nó, chỉ chốc lát sau liền ngủ thiếp đi.

Một đêm này ngủ rất ngon, buổi sáng sau khi thức dậy, Tiểu Thuần phát hiện Tiểu Bảo vốn nằm ngủ ở đầu giường của cô đã không thấy đâu. Cô vội vàng choàng áo đi tìm khắp nơi, kết quả tìm hồi lâu cũng chưa tìm thấy. Cô có phần sốt ruột, theo bản năng chạy đến ban công xem thử, cũng chẳng thấy bóng dáng của Tiểu Bảo. Hết cách, cô đành phải gõ cửa phòng của Tiêu Dư Thiên.

“Luật sư Tiêu, tôi không thấy Tiểu Bảo.” Cô vừa gõ cửa vừa nói.

Tiêu Dư Thiên mở cửa ra: “Nó ở đằng kia.” Anh quay đầu chỉ về một hướng. Tiểu Bảo đang ở trên giường anh chơi đùa.

“Sao nó lại ở chỗ anh?” Tiểu Thuần hơi nghi ngờ, mỗi ngày cô đều đóng cửa ngủ mà.

“Tôi cũng không biết, có lẽ tự nó mở cửa, mèo rất thông minh đấy.” Tiêu Dư Thiên mấp má môi.

Tiểu Thuần vẫn không tin Tiểu Bảo có bản lĩnh như thế. Đột nhiên cô phát hiện mình và Tiêu Dư Thiên đều chỉ mặc áo ngủ, cô không khỏi có chút xấu hổ. Tiêu Dư Thiên ôm mèo trả lại cho cô, cô đón lấy, nghĩ thầm: bé con này, thật đúng là trọng sắc khinh bạn.

Buổi tối, Tiểu Thuần ôm mèo xem TV ở phòng khách, Tiêu Dư Thiên tắm rửa ở phòng tắm. Chuông điện thoại bỗng vang lên, cô nhìn số gọi đến, là số ở vùng khác, Tiểu Thuần do dự hồi lâu, đành phải tiếp máy.

Trong điện thoại truyền đến thanh âm của một người đàn bà, nghe ra có vẻ lớn tuổi. Đối phương tìm Tiêu Dư Thiên, cô không thể nói anh đang tắm, nói như vậy nhất định đối phương sẽ hiểu lầm quan hệ của hai người. Vì thế cô nhanh nhay nói Tiêu Dư Thiên đang bận, xin đối phương mười phút sau hãy gọi lại.

Lúc chuông điện thoại vang lên lần nữa, Tiêu Dư Thiên đã từ phòng tắm đi ra, anh nhận điện thoại. Hoá ra là mẹ anh gọi tới, Tiểu Thuần không có hứng thú lắng nghe đối thoại của mẹ con người ta, cô chuyên chú xem “Võ lâm ngoại truyện”, bất tri bất giác cười ra tiếng hô hô.

“Cô gái nhận điện thoại lúc này là ai thế?” Một khi mẹ đã phát hiện ra manh mối thì sẽ không bỏ qua. Tiêu Dư Thiên đành phải nói: “Là hàng xóm ạ.”

“Hàng xóm sao lại ngồi ở nhà con không đi, mẹ nghe được tiếng cười của cô ấy.” Bà Tiêu ở đầu dây bên kia không nhanh không chậm thăm vấn con trai.

Tiêu Dư Thiên theo bản năng nhìn Tiểu Thuần một cái, thấy cô đang say sưa xem TV, kêu cô cười nói nhỏ thôi cũng không tốt.

“TV nhà cô ấy bị hỏng.” Tiêu Dư Thiên buộc lòng phải tìm một cái cớ. Bà Tiêu ở đầu dây bên kia cười cười. Hai mẹ con trò chuyện hơn một giờ đồng hồ.

“Cuối tuần bố mẹ tôi muốn qua đây thăm tôi.” Tiêu Dư Thiên cúp máy, nói với Tiểu Thuần.

Cô ngây người một chút: “Vậy làm sao bây giờ? Tôi không phải dọn ra ngoài vài ngày chứ, ngộ nhỡ bọn họ hiểu lầm...”

Anh lắc đầu: “Không cần làm như vậy, tôi sẽ giải thích với bọn họ, sắp xếp bọn họ ở khách sạn.”

Tiểu Thuần nhìn anh một cái, không nói gì nữa, trong lòng lại cảm thấy sự tình có chút kỳ lạ.

Hết chương 5

6. Chương 6: Tôi Không Phải Đang Đợi Anh

Mấy ngày sau, Tiểu Thuần tan tầm về nhà, rõ ràng phát hiện một đôi vợ chồng trung niên ăn mặc cầu kỳ đang ngồi trong nhà. Bố mẹ của Tiêu Dư Thiên có lẽ biết thân phận của cô, họ không quá ngạc nhiên đối với sự xuất hiện của cô. Tiểu Thuần chào hỏi bọn họ rồi đi tìm mèo con của mình.

Tiểu Bảo lại chạy đến phòng của Tiêu Dư Thiên, cô ở cửa phòng nhẹ giọng kêu nó. Tiểu Bảo đi về phía cô, cô ôm lấy nó.

“Tôi đã cho nó ăn rồi.” Anh nói với cô.

Tiểu Thuần gật đầu, thấy mẹ anh không ngừng quan sát cô, khuôn mặt bà mang nụ cười, dường như rất muốn nói chuyện với cô, Tiểu Thuần có phần không được tự nhiên.

“Cô Lục, ngồi đi.” Bà Tiêu vẫy tay với cô. Tiểu Thuần hết cách, chỉ đành ôm mèo ngồi xuống. Quả nhiên, bà Tiêu hỏi tình huống của Tiểu Thuần, cô không giải từ chối, đành nói vài câu đơn giản. Bà Tiêu dường như rất vừa lòng đối với tình huống của Tiểu Thuần, bà không ngừng gật đầu.

Sau khi trò chuyện vài câu, Tiểu Thuần có cảm giác, bà Tiêu không hẳn tin lời nói của con trai mình, tin rằng Tiểu Thuần và Tiêu Dư Thiên chỉ là khách thuê cùng một mái nhà, bà càng tin hơn Tiểu Thuần là bạn gái của con trai, là loại sống chung với nhau. Tiểu Thuần muốn giải thích, nhưng giải thích lúc này chẳng khác nào giấu đầu hở đuôi. Trong lúc vô ý cô đối diện với Tiêu Dư Thiên, anh không nhìn cô mà dời tầm mắt.

Trong vài ngày sau đó, Tiêu Dư Thiên cùng bố mẹ anh ở Thượng Hải chơi mấy ngày. Trước khi đi bố mẹ anh cố ý mời Tiểu Thuần ăn bữa cơm. Trong bữa tiệc, nghe ý tứ của bà Tiêu, đúng là muốn đem con trai giao cho Tiểu Thuần, cô dở khóc dở cười, nhẫn nại đến phát điên, rồi lại không đành lòng để một người mẹ lo lắng, cô đành phải giả vờ cảm xúc. Chẳng hiểu sao cô lại trở thành nàng dâu trong cảm nhận của một người mẹ.

“Tiểu Thuần à, từ bé Dư Thiên đã không biết chăm sóc bản thân, bận rộn là quên ăn cơm, nhờ cháu đốc thúc nó nhiều hơn, đừng làm hại dạ dày.” Bà Tiêu đặc biệt quan tâm vấn đề sức khỏe của con trai. Tiểu Thuần bĩu môi, nghĩ thầm, anh ta không biết tự chăm sóc bao nhiêu đâu, trước đến giờ cũng chưa từng thấy anh ta ăn ít một chút, ngược lại chính là cô thường xuyên đói bụng.

Trong lòng cô nghĩ vậy, ngoài miệng cũng không thể nói ra như thế, Tiểu Thuần cười theo, an ủi bà Tiêu: “Dì à, dì đừng lo lắng, Tiêu...con trai dì rất biết chăm sóc bản thân, cháu và anh ấy...Àch, ở chung nhà lâu như vậy, cháu phát hiện anh ấy ngoài ngủ không đúng giờ ra thì khi ăn cơm rất đúng giờ.” Cô vốn định gọi cả tên họ của anh, nhưng cảm thấy không ổn, sắp ra miệng lại nuốt trở vào.

“Con trai à, sau này con đừng mãi thức khuya, lúc trẻ không chú ý, đến già hối hận không kịp, bớt thời gian ở cùng với Tiểu Thuần nhiều hơn mới đúng.” Bà Tiêu cười tùm tùm quan sát con trai, càng nhìn càng thích, càng nhìn càng cảm thấy con trai bà nổi bật. Ủ, con dâu cũng không tệ, ngoại hình rất xinh đẹp, cái miệng nhỏ nhắn cũng rất ngọt.

Lời này của bà Tiêu khiến Tiêu Dư Thiên xấu hổ: “Mẹ, con đã nói với mẹ, con và cô Lục không phải như hai người nghĩ đâu.” Anh nhìn Tiểu Thuần một cái, cô đang lườm anh, thừa dịp bố mẹ anh không để ý, cô nháy mắt le lưỡi nhát ma với anh, anh cúi đầu trong lòng cười cười.

“Mẹ biết mẹ biết, mẹ không bảo thủ, thanh niên các con yêu thế nào ở chung ra sao, bố mẹ sẽ không gây áp lực cho các con.” Bà Tiêu nói với con trai, ánh mắt lại lướt qua Tiểu Thuần, bà sợ cô bạn gái của con trai không vui nên dỗ dành cô. Tiêu Dư Thiên đành chịu, chỉ biết thở dài.

Tiểu Thuần nghĩ thầm, tại sao anh ta không giải thích rõ ràng chứ? Có lẽ việc này vốn không thể giải thích rõ ràng. Thế hệ cha mẹ không hiểu được cái gọi là chung cư của thành phần tri thức, nam nữ thuê chung một căn hộ nghe ra có chút mập mờ. Nói nhiều, cha mẹ lại muốn quan tâm, không bằng cái gì cũng không nói. Tiểu Thuần bày ra vẻ mặt phó thác cho trời, từ tượng hình đáng thương viết thế nào? Cô soi gương thì sẽ biết.

Đưa bố mẹ về khách sạn, Tiêu Dư Thiên và Tiểu Thuần cùng nhau về nhà.

“Chuyện kia...Lời nói của mẹ tôi, em đừng để trong lòng, bà chỉ tùy tiện nói thôi, tôi sẽ giải thích rõ ràng với bọn họ.” Anh cảm thấy mình cần phải nói rõ với Tiểu Thuần.

Tiểu Thuần tròn mắt: “Nói cái gì, một câu tôi cũng chẳng nhớ, trí nhớ tôi không tốt, tôi không tim không phổi.” Cô bỗng nhiên không vui, bỏ rơi anh một mình đi trước. Anh muốn đuổi theo cô, hỏi cô sao lại đột nhiên không vui, lại nghĩ rằng hỏi cô cô cũng không hẳn nói ra, tốt nhất đừng để bị mất mặt.

Mới vừa đến dưới lầu chung cư thì anh nhìn thấy ông chủ cho thuê nhà ông Mã. Ông ta trông thấy Tiêu Dư Thiên, chào hỏi anh: “Luật sư Tiêu, cậu trở về thật đúng lúc, tôi đang muốn tìm cậu, có việc muốn nhờ cậu giúp đỡ. Nơi này không tiện nói chuyện, chúng ta ra ngoài hẵng nói.”

Tiêu Dư Thiên gật đầu: “Được.” Anh liền đi theo ông Mã.

Tiểu Thuần vốn đi đằng trước, hồi lâu sau không thấy Tiêu Dư Thiên đuổi theo, cô nhịn không được mà quay đầu nhìn, đã không thấy bóng dáng anh đâu. Đi đâu rồi, người này. Trong lòng cô chẳng hiểu sao lại buồn bực, không thấy anh càng khó chịu, cô hừ một tiếng rồi đi lên lầu.

Sắp đến chín giờ tối, Tiêu Dư Thiên mới về đến nhà. Tiểu Thuần ôm Tiểu Bảo ngồi trên sofa phòng khách, nghe thấy tiếng cửa, cô lộ đầu qua nhìn. Tiêu Dư Thiên thấy cảnh này, cười cười với cô: “Tôi ở dưới lầu gặp được ông Mã, cùng ông ấy ra quán trà.”

Hừ, tôi cũng không phải đang đợi anh. Tiểu Thuần nói thầm trong lòng, nghiêng đầu xem TV. Anh ngồi trên sofa, muốn ôm lấy Tiểu Bảo từ trong lòng cô, cô hơi chần chừ, không buông tay, hai người giằng co hai giây, Tiểu Thuần ôm Tiểu Bảo vào trong ngực, kiên quyết không chịu cho Tiêu Dư Thiên chạm vào nó.

“Em sao thế?” Anh bất mãn oán trách một câu. Buổi trưa từ nhà hàng đi ra, cô còn có chút là lạ, không biết giận dữ gì. Những lời mẹ anh nói làm cô không vui, anh đã giải thích với cô, cũng nói xin lỗi, cô còn muốn thế nào nữa?

“Anh uống rượu, đừng chạm vào Tiểu Bảo.” Tiểu Thuần liếc xéo anh một cái.

Tiêu Dư Thiên khó hiểu: “Tôi không có uống rượu, ai nói tôi uống rượu.”

“Anh uống hồi trưa đấy.” Cô càn quấy.

“Hồi trưa tôi uống một cốc bia, bây giờ đã là buổi tối.” Anh thật sự không rõ đầu óc cô nghĩ thế nào.

“Vậy cũng không được, trên người anh có mùi rượu, sẽ lây qua Tiểu Bảo.” Cô tiếp tục ngụy biện.

Tiêu Dư Thiên ngửi áo sơ mi của mình, không cảm thấy có gì khác thường, nhưng nếu cô nói vậy, anh đi thay chiếc khác cũng được.

Anh đến toilet đánh răng, trong lúc vô ý nhìn thấy một bao băng vệ sinh cô đã bỏ quên cạnh bồn cầu, lúc này anh mới bừng tỉnh hiểu ra. Tính tình của cô bỗng nhiên trở nên cáu kỉnh như vậy, hoá ra là có nguyên nhân. Trong lòng anh cười cười.

Tiểu Thuần ngồi trong phòng khách một lát, chợt nhớ tới gì đó, cô vọt vào toilet nhanh như chớp. Tiêu Dư Thiên đánh răng xong đang rửa mặt, cô nhìn thấy nửa bao băng vệ sinh mình bỏ quên đặt ở trên bề bồn cầu, trên mặt cô nóng rần, đi qua ôm lấy rồi cấp tốc chạy đi mất dạng. Tiêu Dư Thiên đứng thẳng lưng, anh buồn cười, vẩy nước trên mặt.

Đợi anh rửa mặt xong đi ra, trong phòng khách chỉ còn lại một mình Tiểu Bảo nằm trên sofa xem TV, Tiểu Thuần đã không thấy đâu. Anh đi qua, ôm Tiểu Bảo đặt trên đùi mình, rồi cầm lấy điều khiển từ xa đổi kênh phim điện ảnh, xem phim buổi tối. Đèn trong phòng cô đã tắt từ lâu, nhưng anh vẫn có thể cảm giác được, cô vẫn chưa ngủ.

“Tiểu Bảo, mày đói bụng không, tao làm chút đồ ăn ngon cho mày nhé.” Tiêu Dư Thiên vuốt ve bộ lông mềm mại của Tiểu Bảo, anh cố ý nâng cao giọng nói chuyện với nó, muốn cho người kia ở trong phòng cũng nghe được. Tiểu Bảo chăm chú xem TV, không hề để ý lời nói của anh, người kia ở trong phòng cũng chẳng có âm thanh, Tiêu Dư Thiên không khỏi có chút thất vọng.

Tiểu Thuần nằm trên giường, lấy chăn che mặt, nghe thấy tiếng nói của anh, cô hơi buồn cười, vẫn làm bộ như không nghe thấy. Ai bảo anh chọc cô không vui trước. Hừ.

Ngẫm nghĩ lại, anh làm sao chộc mình không vui nhỉ? Tiểu Thuần bỗng nhiên có chút lúng túng, chẳng lẽ mình có ý với anh ấy? Bằng không sao lại để ý lời nói của anh như vậy? Không phải là vì anh nói bảo cô đừng tưởng thật lời nói của mẹ anh ư, anh sẽ giải thích với mẹ anh, bọn họ chỉ là hàng xóm thuê chung, không có bất cứ quan hệ nào.

Xem ra anh ấy không có ý gì với mình. Tiểu Thuần có phần chán nản, cô ép bản thân nhắm mắt lại đi ngủ. Trong tỉnh tỉnh mê mê, cô nghe thấy tiếng mèo kêu rất nhỏ, cô sờ soạng mở đèn bàn, dụi mắt ngồi dậy, cô nhìn thấy đôi mắt xanh thẳm ngập nước của mèo con đang nhìn mình hết sức chăm chú, cô bắt nó qua đây ôm vào trong ngực.

Lại là một buổi sáng cuối tuần, Tiểu Thuần ngủ thẳng đến chín giờ hơn mới thức dậy. Sau khi rửa mặt cô đi vào phòng bếp, muốn kiếm chút gì ăn. Tiêu Dư Thiên đang ở phòng bếp nấu bữa sáng, thấy cô anh chủ động nói: “Tôi nấu xong bữa sáng rồi, cùng nhau ăn nhé.”

“Ừm.” Tiểu Thuần gật đầu, đồ ăn có sẵn cô chẳng chê đâu.

Cô thấy anh bưng một bát cháo đến trước mặt cô, cô tò mò nhìn nhìn, hỏi anh: “Đây là cháo gì?”

“Cháo đậu đỏ.” Anh nói với cô.

Cô cầm thìa múc một ngụm đến miệng, buồn bực nói: “Sao lại ngọt thế?”

“Cho đường đỏ vào.” Anh ngồi đối diện cô, cúi đầu ăn cháo.

Sáng sớm ăn cháo ngọt, lại bỏ thêm đường đỏ? Trong từ điển của Tiểu Thuần, cháo nấu với đường đỏ là cho phụ nữ ở cữ ăn. Cô liếc nhìn Tiêu Dư Thiên một cái, xích đầu lại gần: “Gần đây cơ thể anh không khoẻ sao, sáng sớm dùng đường đỏ để nấu cháo.”

Anh phì cười: “Tôi thấy sắc mặt của em không tốt nên mới nấu cháo đậu đỏ với đường đỏ.”

Hai ngày nay cô không ngon miệng, sớm tối không ăn gì, cho dù ăn chỉ là một chút thôi, vì thế sáng sớm anh đi siêu thị mua đường đỏ và đậu đỏ, nhân viên thu ngân nghĩ rằng anh mua cho sản phụ, cô ta nói với anh, thêm trứng gà vào cháo càng bổ hơn, anh khó nói rõ, đành phải cười ứng phó.

Tiểu Thuần nghe xong lời anh thì liên tưởng đến một cảnh trong toilet tối qua, cô chột hiều ra, gương mặt nhất thời ửng đỏ. Một lát sau, cô cảm thấy ngọt ngào. Anh chàng này quả thật cẩn thận tỉ mỉ, làm gì cũng chu đáo.

Ăn xong bữa trưa, Tiêu Dư Thiên nhận điện thoại rồi đi ra ngoài, còn Tiểu Thuần hẹn đồng nghiệp đi dạo phố. Gần hai tháng nay cô dần dần không chế thói tiêu tiền bừa bãi, thử để dành một chút tiền, mặc kệ nói thế nào, bên người chưa chút tiền phòng thân dù sao cũng không có hại.

Từ cửa hàng bách hoá đi ra, hai tay Tiểu Thuần trống trơn, cái gì cũng không mua. Đồng nghiệp đề nghị đến quán cà phê lân cận uống chút gì đó, Tiểu Thuần đi theo. Mới vừa vào quán cà phê, cô liền trông thấy Tiêu Dư Thiên ngồi đối mặt với một cô gái xa lạ, không biết họ đang nói những gì, biểu tình trên mặt cũng không thoải mái.

Không giống như là coi mắt, chẳng lẽ là đang đàm phán? Tiểu Thuần phát huy trí tưởng tượng của mình, chỉ tiếc không thể đến gần một chút để lắng nghe bọn họ nói cái gì. Hai người kia không thấy cô, vì thế cô tìm vị trí trong góc mà ngồi xuống.

Đồng nghiệp thấy cô có phần lén lút, hiếu kỳ nói: “Nhìn gì mà thần bí thế?”

Tiểu Thuần vội vàng ngồi thẳng, không để đồng nghiệp phát hiện cô có gì khác thường, nhưng ánh mắt không tự chủ mà lướt qua Tiêu Dư Thiên và cô gái kia. Cô gái kia ngoại hình không tệ, tóc dài, thoát nhìn hẳn là rất trẻ tuổi, trong lòng Tiểu Thuần là lạ, nói không ra có cảm thụ gì.

Hơn mười phút sau, bọn họ đứng dậy rời khỏi. Tiểu Thuần nhìn bóng lưng của hai người bọn họ, chột suy nghĩ muốn đi theo xem bọn họ đi đâu, vì thế sau khi nói một tiếng với đồng nghiệp, cô vội vàng xách túi rời khỏi.

Bọn họ gọi xe, cô cũng gọi một chiếc xe đi theo sau. Tài xế là một bác lớn tuổi, ông nhìn thấy vẻ mặt như lửa đốt của Tiểu Thuần, hỏi: “Người ngồi xe phía trước là chồng cô à?”

“Không phải.” Tiểu Thuần tức giận.

“Bạn trai.”

“Cũng không phải.”

Tiểu Thuần ai oán liếc nhìn tài xế một cái, bác tài xế không để ý, cười nói: “Cô bé, tôi nói với cô này, đàn ông phải giữ chặt một chút, không có gì ngưng ngừng, hiện giờ xã hội này loạn quá rồi, người ta tán gái có tình nhân cũng không ít.”

“Không phải đâu.” Tiểu Thuần nghe rõ ràng lời nói của tài xế, không khỏi giấu giếm.

Xe trước dừng lại ở một đầu ngõ, Tiểu Thuần cũng theo bản năng bảo tài xế dừng lại, đi theo bọn họ. Tiêu Dư Thiên cùng cô gái kia đi vào ngõ hẻm ngoằn ngoèo, cô không dám theo quá gần, sợ bị bọn họ phát hiện, chỉ chốc lát sau cô đi lòng vòng trong ngõ đến chóng mặt, không tìm thấy bóng dáng của hai người kia.

Đang lúc cô gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng vì lạc đường thì cứu tinh đến đây. Bà Mã từ một đường khác trong ngõ đi qua đây, nhìn thấy Tiểu Thuần bà ta nhiệt tình chào hỏi cô: “Cô Lục, thật khéo nha, sao cô cũng ở đây?”

“Tôi đến khu gần đây thăm bạn, lần đầu đi tìm không thấy đường.” Tiểu Thuần cố gắng che giấu sự xấu hổ.

Bà Mã cười gật đầu: “Đúng vậy, ngõ hẻm ở Thượng Hải quanh co, người ngoài dễ lạc đường, coi như cô may mắn gặp được tôi, nói cách khác, cô ở đây đi lòng vòng đến tối cũng không hẳn tìm ra đường.”

Tiểu Thuần cười, đi cùng với bà ta. Bà Mã nói với cô, bà ta đến nhà một người bạn ở gần đây chơi mạt chược.

“Cô Lục, cô và cậu Tiêu kia thế nào?” Bà Mã nhớ tới chuyện này, mặt mày hớn hở hỏi Tiểu Thuần.

Cô sững sờ: “Tôi và anh ta không có gì đâu. Cùng một mái nhà, cúi đầu không thấy thì ngẩng đầu cũng thấy.”

“Tôi không phải nói việc này, ý tôi là, hai người tiến triển thế nào rồi?” Bà Mã cười hỏi.

Tiểu Thuần gãi cằm: “Tôi không có gì với anh ta, chẳng có tiến triển gì cả, chúng tôi chỉ là hàng xóm.”

Bà Mã cho rằng cô ngưng ngừng xấu hổ, bà ta vỗ vai cô, thử cô: “Vậy thì rất đáng tiếc, tôi thấy cậu Tiêu là người già dặn lại có công việc tốt, nếu cô và cậu ấy thật sự không có gì, tôi muốn giới thiệu con gái của chị họ tôi cho cậu ấy. Con gái của chị họ tôi năm nay mới tốt nghiệp đại học, 22 tuổi, tuổi tác rất xứng với cậu Tiêu.”

“À, vậy tốt đấy.” Tiểu Thuần ứ ớ trả lời một câu.

Chuyện vừa rồi còn chưa làm rõ ràng, lại tới một cái nữa, không ngờ tên kia rất được săn đón. Tiểu Thuần méo miệng, trong lòng cô nặng trĩu.

Hết chương 6

7. Chương 7: Âm Áp Từ Trong Ra Ngoài

Đêm nay, Tiêu Dư Thiên lại sau mười giờ mới về nhà, Tiểu Thuần từ thư phòng đi ra, vừa lúc thấy anh mở cửa đi vào. Anh cười với cô: “Buổi chiều không ra ngoài à?”

Anh còn nhớ trước kia vào cuối tuần cô đều ra ngoài, chơi chưa đến 12 giờ là không trở về. Nhìn thấy cô im lặng ở trong nhà, anh không khỏi có chút kỳ quái.

“Có đi nhưng trước khi trời tối thì trở về.” Tiểu Thuần nhớ tới cảnh chiều nay, lồng ngực ngạt thở, cô không nhìn anh, lập tức đi toilet. Anh vừa định hỏi cô, hôm sau có thể cùng anh đi đánh tennis không, thấy cô như là phớt lờ anh, anh hơi buồn bực lại có chút mất mát.

Anh đến phòng khách, theo thói quen đi xem Tiểu Bảo. Tiểu Bảo đang nằm trong ổ của mình ngủ gà ngủ gật, nghe thấy tiếng bước chân, nó nhảy cảm ngồi dậy, nhìn thấy anh, nó từ trong ổ nhảy ra thân thiết cọ cọ chân anh, anh bắt nó ôm lên.

Tiểu Thuần từ toilet đi ra, trông thấy Tiêu Dư Thiên nhận điện thoại ở ban công, còn Tiểu Bảo thì ngồi trên sofa chơi với cuộn len. Có chuyện gì quan trọng, sợ bị người khác nghe thấy, nhất định phải ra ban công mà nói. Tiểu Thuần đứng một lúc, thấy anh vẫn gọi điện thoại, cô chợt nhớ tới cô gái lúc chiều, nên lặng lẽ đi ngủ.

Mấy ngày nay Tiêu Dư Thiên luôn thần bí, có vài lần đang ăn cơm thì nhận được điện thoại rồi vội vàng rời khỏi nhà. Tiểu Thuần muốn hỏi, nhưng lại cảm thấy bản thân mình không có lập trường để hỏi. Rốt cuộc có một ngày, bà Mã chạy đến nói với cô một tin tức giật gân.

“Cô Lục, cô có nghe nói không, thì ra cậu Tiêu đã có bạn gái, cô ấy đang mang thai.” Bà Mã đem tin tức giật gân này nói với Tiểu Thuần. Sắc mặt cô buồn bã: “VẬY à, tôi không biết.” Không cần phải nói, nhất định là cô gái nhìn thấy trong quán cà phê hôm đó.

“Mấy hôm nay sức khỏe tôi không tốt nên đến bệnh viện khám bác sĩ, kết quả là ở cửa khoa phụ sản nhìn thấy cậu Tiêu và bạn gái đi kiểm tra, tôi thấy bụng của cô gái kia ít nhất là bốn tháng. Chẳng trách lần trước tôi nói muốn giới thiệu bạn gái cho cậu ấy, cậu ấy một mực từ chối, không chịu nhận lời, hoá ra đã ngầm có bạn gái từ lâu.” Bà Mã vừa nói vừa quan sát phản ứng của Tiểu Thuần.

Tiểu Thuần điều chỉnh cảm xúc, miễn cưỡng có tinh thần: “Đây là tự do của anh ta.”

“Cũng đúng, cô Lục à, quá đáng tiếc, tôi vẫn cho rằng cô và cậu Tiêu có cơ hội, không ngờ người phụ nữ khác lại nhanh chân đến trước.” Bà Mã nói có vẻ hơi tiếc.

Tiểu Thuần khổ sở trong lòng, nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài, cô đành nói: “Tôi và anh ta không có quan hệ gì hết, là bà hiểu lầm rồi.”

“Cô Lục, đừng buồn nha, tôi quen biết rất nhiều người, một đồng chàng trai tốt, gặp được người thích hợp tôi có thể giới thiệu cho cô.” Bà Mã nhiệt tâm nói.

“Không cần đâu.” Tiểu Thuần từ chối. Cô thật sự không có tâm tình nói những lời này nữa.

Sau khi biết chuyện, quan hệ giữa Tiểu Thuần và Tiêu Dư Thiên trở về điểm lạnh nhạt lúc đầu. Cô đau lòng nhưng không thể biểu hiện ra ngoài trước mặt anh. Sợ anh nhìn thấy, buổi tối cô không đến thư phòng lên mạng, ăn xong cô liền làm tổ trong phòng đọc sách hoặc là nghe nhạc. Thỉnh thoảng gặp nhau ở phòng bếp hay phòng khách, cô cũng không nói nhiều lời với anh, lặng lẽ làm chuyện của mình.

Anh vốn đã quen với tính cách chột nóng chột lạnh của cô, nhưng trong khoảng thời gian này, vẻ lạnh nhạt của cô quả thực khiến anh vô cùng mất mát. Sớm tối mỗi ngày cô đều không ở nhà ăn cơm, hỏi cô một hai lần, cô nói chê phiền phức lười nấu cơm nên ăn bên ngoài. Anh nấu sẵn cô cũng không ăn, không biết học hạc ở đâu.

Buổi tối, một mình anh ở trong thư phòng đọc sách lên mạng, không có cô làm bạn, càng có vẻ hiu quạnh. Có đôi khi, anh từ thư phòng đi ra nhìn thấy cô ở phòng khách xem TV, anh muốn đi qua xem với cô, cô như là không được tự nhiên, chỉ chốc lát sau liền trở về phòng mình.

Đêm khuya hôm đó, Tiểu Thuần mơ mơ màng màng ngủ, lại nghe được một hồi gõ cửa.

“Làm gì đó?” Cô từ ổ chần chừ dậy, tức giận nhìn Tiêu Dư Thiên ở cửa.

Anh dẫn đo rồi nói với cô: “Một người bạn của tôi nằm viện, có thể nhờ em cùng tôi đi qua xem thử không?”

“Cái gì? Bạn anh nằm viện, bảo tôi đi theo?” Tiểu Thuần mở to mắt nhìn anh, như là nhìn người ngoài hành tinh.

“Cô ấy...” Anh suy nghĩ nên tìm từ thể nào, cuối cùng anh quyết định ăn ngay nói thật: “Cô ấy có thể sinh non, một mình tôi đi không tiện, cho nên nhờ em...”

“Được rồi.” Tiểu Thuần đồng ý. Cô là một người mềm lòng, nghe đối phương có thể sinh non, cô cũng có chút lo lắng. Cô vội thay quần áo rồi cùng anh ra ngoài.

Bên ngoài phòng phẫu thuật của bệnh viện, hai người lo lắng chờ tin tức. Tiêu Dư Thiên vẫn nhìn đèn phòng phẫu thuật, Tiểu Thuần liếc khoé mắt nhìn anh, thấy anh nhúu mày trong lòng cô hơi khó chịu. Ai có thể ngờ lại có loại chuyện thế này, bạn gái anh ở trong phòng sinh cấp cứu, cô lại cùng anh trông chừng ở ngoài phòng sinh. Trò đùa của ông trời tuyệt đối không buồn cười chút nào.

“Anh không đi đóng tiền thuốc men sao?” Tiểu Thuần hỏi Tiêu Dư Thiên.

Anh nhăn mặt nhúu mày: “Tôi đi đóng?”

Cô không vui: “Đương nhiên là anh, không thì là ai, xảy ra chuyện anh liền muốn thoái thác, sao anh không có trách nhiệm thế?”

“Đâu phải chuyện liên quan tới tôi? Cô ấy sinh non cũng chẳng phải tôi gây ra.” Tiêu Dư Thiên nghi hoặc nhìn Tiểu Thuần.

“Tôi chưa từng gặp qua người đàn ông không chịu trách nhiệm như vậy, đã không suy nghĩ cho người ta, đem bụng người ta làm lớn, bây giờ sinh non, ngay cả tiền thuốc men cũng chẳng muốn lấy ra, anh coi là đàn ông sao?” Khẩu khí của Tiểu Thuần dữ dần mà chỉ trích Tiêu Dư Thiên.

Anh khó hiểu: “Em không phải hiểu lầm chứ, tôi và cô ấy...tôi không quen cô ấy, đứa bé cũng chẳng phải của tôi.”

“Anh không quen cô ta, sao cô ta xảy ra chuyện lại tìm anh, anh đừng chối bỏ trách nhiệm. Tôi khinh bỉ anh.” Tiểu Thuần trừng mắt liếc Tiêu Dư Thiên một cái, rồi đi về phía nộp phí. Tiêu Dư Thiên nhận ra chuyện gì, anh vội đuổi theo cô, trước mặt lại gặp phải ông Mã.

Ông Mã nhìn thấy hai người bọn họ, vội nắm cánh tay Tiêu Dư Thiên hỏi: “Cô ấy thế nào?”

Tiêu Dư Thiên hướng về phòng phẫu thuật rồi nói: “Nghe nói là lúc xuống cầu thang không cẩn thận bị ngã, còn cấp cứu ở bên trong.”

Ông Mã vừa nghe xong, lòng như lửa đốt. Tiểu Thuần đứng một bên nhìn thấy cảnh này, cô sững sờ tại chỗ. Cô thật sự không rõ đây là tình huống gì, nhưng cô trông thấy vẻ lo âu trong mắt ông Mã.

Tiêu Dư Thiên cũng không giải thích nhiều, anh đi về phía nộp phí mà đóng tiền. Tiểu Thuần đuổi theo anh, xin lỗi anh: “Tôi xin lỗi, là tôi làm.”

Anh thấy cô ngỡ ngàng nhìn anh, anh vốn còn chút buồn bực vì cô không hỏi phải trái mà hiểu lầm mình, nhưng vừa thấy ánh mắt của cô anh liền mềm lòng, kìm không được anh vươn tay véo khuôn mặt tròn của cô: “Tôi không trách em.”

Tiểu Thuần bị hành động bất ngờ này của anh làm hoảng sợ, trong nháy mắt biểu tình có chút mất tự nhiên. Tiêu Dư Thiên cũng ý thức được hành động của mình có phần không ổn, anh ngưng ngừng xoay mặt đi xếp hàng đóng tiền.

Ông Mã chờ ở ngoài phòng phẫu thuật, trông chờ mòn mỏi. Tiêu Dư Thiên lặng lẽ nói với Tiểu Thuần, cô gái trong phòng phẫu thuật kia quen biết với ông Mã lúc ông ta chơi cổ phiếu trên mạng, hai người qua lại đã hơn một năm, ông Mã cho cô gái kia mượn mười vạn chơi cổ phiếu, cô gái kia hứa kiếm được tiền sẽ trả lại ngay.

“Con trai ông Mã thi đại học, chờ tiền đóng học phí nên ông ấy tìm cô gái kia đòi tiền, ai ngờ cô gái kia lại không trả, còn nói mình mang thai, muốn ông Mã ly hôn rồi kết hôn với cô ta, nếu không thì cô ta sẽ không trả tiền cho ông ấy, ông Mã không muốn ly hôn, lại sợ bà Mã biết chuyện này, cho nên bảo tôi lấy thân phận luật sư đại diện cho ông ấy đến đàm phán với cô gái kia.” Tiêu Dư Thiên đem chân tướng sự việc thuật lại rõ ràng một lần. Tiểu Thuần hiểu ra, chẳng trách trước đó anh thần bí gọi điện thoại, hoá ra là cùng ông Mã bàn bạc chuyện cô gái kia.

“Sao ông Mã lại biết cô gái kia mang thai con của ông ấy, loại lừa đảo này ở Thượng Hải nhiều lắm.” Tiểu Thuần nghiêng đầu, liếc nhìn ông Mã một cái. Thật sự con người không thể nhìn tướng mạo, ông Mã thường ngày nhìn như là một người thành thật, lại cũng ở sau lưng vợ chơi bời bên ngoài, bị lừa tiền không nói, e rằng trong nhà sẽ náo loạn một trận.

“Chuyện này tôi cũng không biết, theo tôi thấy, cô gái kia quả thật không có tiền, tôi đã từng đến nhà cô ta, ở trong ngõ hẻm tồi tàn, căn nhà nhỏ thảm hại, nghe nói cô ta ở Thượng Hải làm công khắp nơi để nuôi sống bản thân.” Tiêu Dư Thiên thở dài.

Tiểu Thuần cũng thở dài: “Ông Mã xem như xui xẻo, chuyện này nhất định cho ông ấy một bài học kinh nghiệm, sau này xem ông ấy còn dám như vậy không, đừng coi nhẹ nước cờ của đối phương mà thanh thần đi chơi đùa, ăn trộm gà không thành ngược lại còn mất nắm gạo.” Tiêu Dư Thiên nghe xong lời này của cô liền khẽ cười.

“Anh cười cái gì, cười trên nỗi đau của người khác hả?” Tiểu Thuần khó hiểu nhìn anh.

Tiêu Dư Thiên lắc đầu: “Không phải, tôi cảm thấy giọng điệu vừa rồi của em rất giống bà Mã.”

“Đi chết đi, ai giống bà Mã chứ.” Cô phì cười, đánh anh một cái.

Đền phòng phẫu thuật tắt ngấm, tình nhân của ông Mã được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, ba người ở đây cùng nhau đi lên. Bác sĩ nuôi tiếc nói với bọn họ, mình đã cố gắng hết sức, người bệnh khi đưa đến bệnh viện thì đã chảy máu không ngừng, thai nhi đã hình thành vì thế mà mất đi. Ông Mã níu tóc mình, không nói rõ là biểu tình gì, dáng vẻ có chút đau lòng. Tiểu Thuần và Tiêu Dư Thiên liếc nhìn nhau, cả hai đều có chút tiếc nuối.

Ông Mã ở phòng bệnh trông coi cô gái kia, ngày hôm sau Tiểu Thuần và Tiêu Dư Thiên đều phải đi làm nên không ở thêm nữa, họ cùng nhau rời đi.

“Luật sư Tiêu, cảm ơn cậu, phí nằm viện khi về tôi sẽ trả lại cậu.” Ông Mã đưa bọn họ đến hành lang, tự đáy lòng nói lời cảm ơn với Tiêu Dư Thiên.

“Không vội, ông chăm sóc cô Tổng đi, tôi và cô Lục về trước đây.” Tiêu Dư Thiên khách khí chào tạm biệt ông Mã.

Cho đến khi lên xe taxi, Tiểu Thuần vẫn còn run, khi ra ngoài cô ăn mặc phong phanh, vào đêm khuya khó tránh khỏi hơi lạnh.

“Không thể tưởng tượng nổi anh rất lương thiện đấy.” Tiểu Thuần mỉm cười khen ngợi Tiêu Dư Thiên.

Anh nhướn mày: “Con người ai cũng có lòng trắc ẩn, em cũng vậy, vì người không quen biết em cũng bênh vực.”

Cô nghiêng đầu, hé miệng cười: “Tôi không nhìn thuận mắt nhất chính là đàn ông không có trách nhiệm.”

Anh gật đầu: “Rất có tinh thần nghĩa hiệp, nữ hiệp.”

Trong lúc vô ý, tay cô chạm phải tay anh, tay cô rất lạnh mà tay anh rất ấm áp. Anh thuận thế liền nắm tay cô, bao bọc bàn tay cô. Trong lòng cô dâng lên một dòng nước ấm, khiến cô dần dần cảm thấy không lạnh chút nào.

Về đến nhà, Tiểu Thuần đến phòng bếp rót nước uống, ngồi ở bệnh viện một lúc lâu, cô vừa mệt lại khát.

“Ngày mai tôi phải đi công tác.” Tiêu Dư Thiên thấy cô từ phòng bếp đi ra, anh xoay đầu nhìn cô.

Tiểu Thuần dừng lại, hỏi anh: “Anh đi đâu thế?”

“Thạch Gia Trang.” Anh nói với cô.

“Xa vậy à.” Cô nhướn mày.

“Có một nhân chứng quan trọng ở đó.” Anh dừng một chút, lại nói: “Lúc tôi không ở nhà ——”

“Tôi biết, giúp anh nhận điện thoại.” Tiểu Thuần mĩa mai một câu.

Anh mỉm cười: “Không phải, tôi muốn nói, lúc tôi không ở nhà, em hãy chăm sóc tốt cho Tiểu Bảo...và chính mình.” Mấy chữ cuối, thanh âm của anh rất nhẹ, ánh mắt nhìn cô nhấp nháy. Tiếc là, cô vẫn nhìn nghiêng qua một bên, không để ý tới ánh mắt của anh.

Năm nay mưa nhiều, mưa thu rả rích không ngừng. Lúc tan tầm, cầm ô đứng ở trạm xe điện ngầm, khách qua đường vội vã trên ngã tư đường, thành phố ướt sũng có một loại tiêu điều không nói nên lời, Tiểu Thuần nhìn bầu trời u ám, tâm trạng vẫn không sáng sủa chút nào. Khi nào thì mới có thể nhìn ánh mặt trời một lần nữa đây? Lúc thời tiết xấu cô chẳng muốn đi đâu, mỗi ngày về nhà cũng chỉ có thể chơi đùa với Tiểu Bảo.

Anh đi công tác mấy ngày, cũng không nói khi nào trở về, ngược lại gọi điện thoại cho cô một lần, nói chưa được vài câu đã cúp máy. Dường như luôn có cảm xúc đến bên miệng lại không thể bày tỏ, mặc dù chỉ nghe được âm thanh của đối phương, cũng có thể khiến trong lòng có một trận kích động khó hiểu.

“Bạn vĩnh viễn không biết, bạn sẽ bỏ lỡ cái gì, đủ loại trùng hợp và bỏ lỡ theo đuổi nhau, đan xen sâu muộn và dịu dàng trong rừng cây tại thành phố.” Trong nhà sách cô nhẹ nhàng mở ra mấy trang tranh ảnh, nhìn thấy một đoạn văn này, lại khiến lòng cô nhấp nhô phiền muộn.

Thừa dịp mưa tạnh, Tiểu Thuần ôm Tiểu Bảo đến vườn hoa trong tiểu khu tản bộ, nhân tiện đến cửa hàng tiện lợi mua chút đồ dùng hàng ngày. Chàng trai làm việc ở cửa hàng thấy cô, cậu ta nhiệt tình chào hỏi cô.

“Học tử, đã lâu không thấy chị đến.” Chàng trai mỉm cười, tiện tay lấy một hộp Wrigley bỏ vào giỏ mua sắm của cô, rồi tính tiền cho cô. Tiểu Thuần thấy cậu ta lấy vị cam, cô hỏi: “Có vị bạc hà không?”

Chàng trai hơi kinh ngạc: “Không phải chị luôn mua vị cam sao?”

“Gần đây tôi đổi khẩu vị.” Cô cười cười.

Có một thời gian, cô lấy kẹo cao su đưa cho Tiêu Dư Thiên, anh ngại vị cam quá ngọt, nói anh thích vị bạc hà, vì thế cô ghi nhớ, thỉnh thoảng sẽ mua thêm một hộp, vị bạc hà cho anh.

Từ cửa hàng tiện lợi đi ra, Tiểu Thuần ôm mèo đi trong tiểu khu, không khí ẩm ướt mà trong lành, pha lẫn mùi cỏ tươi, Tiểu Bảo hiếu động, ra tới bên ngoài liền kêu meo meo không ngừng. Tiểu Thuần bắt đắc dĩ, đành phải thả nó xuống. Nhìn nó chơi một lúc, cô cảm thấy hơi lạnh, đang định trở về thì bà Mã đi đổ rác trông thấy cô, bà ta kéo cô nói chuyện vài câu. Đợi khi Tiểu Thuần lại đi tìm mèo thì không thấy Tiểu Bảo đâu.

Lại trình diễn một màn mất tích, con mèo này thật đúng là không bớt lo. Tiểu Thuần tìm khắp vườn hoa, gặp người liền hỏi, không ai thấy bóng dáng của Tiểu Bảo. Mưa phùn rơi tí tách, cô bắt chắp tránh mưa, chạy về phía cổng tiểu khu, đúng lúc trông thấy Tiêu Dư Thiên đeo túi du lịch từ xe taxi bước xuống.

Hết chương 7

8. Chương 8: Đồng Thoại Bánh Gừng Hình Người

Tiêu Dư Thiên mở ô, nhìn thấy Tiểu Thuần trong mưa, anh tò mò đi qua hỏi, “Em làm gì thế?”

Tiểu Thuần vẻ mặt ảo não, uể oải nói: “Lại không thấy Tiểu Bảo.” Anh bắt đắc dĩ lắc đầu, đành phải theo cô đi tìm khắp nơi.

Cám ơn trời đất, tìm hơn mười phút, rốt cuộc nhìn thấy Tiểu Bảo ở cửa ga ra tại một căn nhà. Bé con này thật không ngốc, cuộn tròn ở đấy tránh mưa.

“Thời tiết không tốt, em đừng mang nó ra ngoài.” Ngữ khí của Tiêu Dư Thiên có một chút trách cứ.

“Thời tiết không tốt, anh không nói thì tôi không biết à.” Tiểu Thuần bĩu môi.

Lúc đầu nhìn thấy anh, cô còn rất vui vẻ, ai ngờ anh vừa đến lại nói lời mất hứng.

Tiêu Dư Thiên thấy Tiểu Bảo lạnh đến phát run, anh vội nhét nó vào trong ngực. Tiểu Thuần nhận ô từ trong tay anh, trông thấy Tiểu Bảo chỉ lộ ra khuôn mặt mèo nho nhỏ ở trong áo anh, đôi mắt xanh thẳm

rưng rưng trong suốt như nước, dáng vẻ rất thoải mái, cô nhin không được cười nói: “Nếu nó là hồ ly, nhất định sẽ biến thành mỹ nữ để hấp dẫn anh.”

Tiêu Dư Thiên nở nụ cười: “Em không phải đọc Liêu Trai nhiều quá chứ.”

“Tôi vừa đọc lại ‘Hoạ bì’, chẳng qua tôi cảm thấy, nếu mèo biến thành mỹ nữ cũng không hẳn kém hơn hồ ly tinh. Có chín hồ tiên thì có chín mèo tiên. Tôi cảm thấy Tiểu Bảo thích anh hơn, mỗi lần nó nhìn anh, tôi đều cảm thấy nó cười nịnh bợ với anh.” Tiểu Thuần trêu ghẹo nói.

Tiêu Dư Thiên suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi đọc được ở một quyển sách, chó tôn trọng loài người, mèo miệt thị loài người, mà heo cho rằng chính mình ngang hàng với loài người. Cho nên, em với tôi là ngang hàng.”

Tiểu Thuần đương nhiên nghe được ý đùa giỡn trong lời nói của anh, con người cô tròn tròn mà trả lời: “Thì ra tên tiếng Anh của anh chữ cái đầu tiên là P, hôm nay tôi mới biết được.”

Tiêu Dư Thiên nhìn cô một cái, trong mắt có chút ý cười, lại trầm mặc không nói. Tiểu Thuần thấy vẻ mặt anh kỳ lạ, cô nói thăm: “Anh cười cái gì?”

“Tôi không cười, là em đang cười chính mình. Truyện cười của em chẳng hài hước tí nào.” Tiêu Dư Thiên cố ý nói.

Tiểu Thuần lăm bầm, khinh thường nói: “Truyện của anh lại nghe nực cười.”

Ý cười của anh càng sâu, quỷ quyết liếc nhìn cô một cái: “Đương nhiên chữ cái đầu của tôi là P, PEOPLE, chẳng lẽ em không phải?”

Tiểu Thuần chu miệng: “Truyện cười này của anh lạnh quá đấy, hơn nữa không buồn cười chút nào.”

Cô vốn đi sóng vai cùng anh, lúc này bỗng nhiên một mình chạy đi. Anh nhìn cô chạy xa, biết cô không phải thật sự giận dữ, nên anh không đuổi theo cô.

Về đến nhà, Tiêu Dư Thiên thả Tiểu Bảo xuống, Tiểu Thuần thấy móng của nó hơi bẩn, cô ôm nó đi tắm rửa. còn Tiêu Dư Thiên thì thu dọn đồ đạc của mình.

“Tôi đã quên lấy khăn, anh lấy dùm tôi một cái, ở trên ghế cạnh ổ Tiểu Bảo đó.” Tiểu Thuần xoay đầu đối diện với cửa toilet mà hô to. Chỉ chốc lát sau, Tiêu Dư Thiên cầm khăn qua đây đưa cho cô. Tiểu Thuần dùng khăn bọc Tiểu Bảo lại rồi ôm nó lên sofa trong phòng khách, sau đó cô nhẹ nhàng lau khô bộ lông của nó.

Tiêu Dư Thiên ngồi đối diện cô, cầm vật gì đó giao cho cô: “Đây là quà tôi tặng em.”

Tiểu Thuần kinh ngạc nhìn thoáng qua, thấy một quyển sách bìa cứng màu xanh chữ vàng “Truyện cổ Andersen”, cô không khỏi có chút thất vọng: “Sách này tôi đã đọc qua hồi tiểu học, hơn nữa tôi không có bệnh công chúa, không thích đọc truyện cổ tích.”

Anh thấy cô phản đối liền giải thích: “Em cho là học sinh tiểu học có thể hiểu hết Andersen?”

“Sao lại không hiểu? Truyện cổ tích thôi mà.” Cô nghiêng đầu nhìn anh, tay lau bộ lông của Tiểu Bảo chợt dừng lại.

Tiêu Dư Thiên mở sách ra: “Em xem truyện ‘Ông già làm gì cũng đúng’ này.”

Tiểu Thuần nhận sách, lật qua trang kia xem thử, đọc một lúc cô không nhin được mà cười rộ lên: “Rất có triết lý.” Cô đầy hứng thú đọc một trang khác. Cảm thấy Tiêu Dư Thiên đang nhìn mình, cô giả vờ như không để ý, tầm mắt vẫn đặt trên trang sách.

Anh ngồi vào bên cạnh cô, chỉ vào trang mục lục, rồi nói với cô: “Hãy đọc truyện này, ‘Bên gốc liễu’, tôi thích truyện này nhất.” Tiểu Thuần theo chỗ anh chỉ, lật đến trang kia. Trong đó có câu chuyện của bánh gừng hình người làm cô rất cảm động.

__

Câu chuyện là thế này: trong tủ đặt hai cái bánh gừng. Một cái hình con trai đầu đội mũ, cái kia hình cô gái không đội mũ, nhưng cài một chiếc lá vàng. Họ chỉ có mặt người xinh xắn phía trước, ở mặt sau thì rất khác, mà con người thật ra cũng thế, cái mặt tốt đẹp nhất chính là cái mà chúng ta cẩn thận thể hiện ra trước người khác đấy thôi.

Quả thực, không ai nhìn mặt sau của bọn họ. Phía ngực trái của chàng trai là một hạnh nhân đắng — đây là trái tim của anh, ngược lại, toàn thân cô gái được làm hoàn toàn bằng bánh bột ngô. Bọn họ được đặt trong tủ làm hàng mẫu.

Bọn họ cùng nhau ở đấy lâu lắm, cuối cùng đâm ra yêu nhau, nhưng không ai chịu nói gì. Lẽ ra họ phải ngỏ lời với nhau thì tình yêu mới có kết quả.

“Anh ấy là con trai, anh ấy nên nói trước”, cô gái suy nghĩ. Nhưng cô vẫn cảm thấy rất thoải mái, bởi vì cô biết anh cũng yêu cô.

Ý nghĩ của chàng trai có phần quá trốn — dần ông thường như vậy mà. Anh mơ thấy mình là một đứa trẻ thật sự ở ngoài phố, bên người mang theo bốn đồng tiền xu, anh sẽ dùng chúng để mua cô gái này rồi ăn ngấu nghiến một hơi.

Đôi bánh gừng vẫn cứ nằm trong tủ từng ngày từng tuần, rốt cuộc trở thành vừa khô vừa cứng. Suy nghĩ của cô gái ngày càng trở nên đa cảm và nữ tính hơn.

“Mình được ở bên anh ấy trong chiếc tủ này cũng hạnh phúc lắm rồi!” Cô suy nghĩ. Vì thế — rắc! — cô vỡ làm đôi.

“Nếu cô ấy biết tình yêu của mình thì chắc hẳn cô ấy đã cố để sống bên mình lâu hơn rồi!” Chàng trai suy nghĩ.

__

“Ít ra tôi không phải bánh bột ngô, sẽ không bị khô khốc.” Tiểu Thuần cười tự giễu.

Tiêu Dư Thiên mỉm cười nhìn cô, từ phía sau anh lấy ra một thứ đưa tới trước mặt cô, rồi nói: “Cũng chẳng kém bao nhiêu.”

Tiểu Thuần nhìn thấy cái lịch bàn đặt trong thư phòng, trên đó đánh dấu chéo đỏ, gương mặt cô liền nóng ran. Anh đi bảy ngày thì cô đánh bảy dấu chéo đỏ, cô không ngờ lại để anh thấy được. Tiểu Thuần vội vàng giành lấy, nhưng anh lại giương lên cao, làm cô không với tới.

“Em nhớ tôi à?” Anh cười hỏi.

Tiểu Thuần bĩu môi, tức giận nói: “Ai nhớ anh chứ! Tôi chỉ tính thử coi anh có thể về trước khi bà Mã đến thu tiền nhà hay không thôi.” Cô già mồm át lệ phải.

Tiêu Dư Thiên cầm lấy một cái bánh hạnh nhân đựng trong chiếc khay ở trên bàn, đó là đồ ăn vặt mà Tiểu Thuần thường ăn khi xem TV, anh bẻ thành hai nửa, hướng về cô nói: “Đây là bánh gừng hình người có trái tim dễ vỡ, rắc!” Tiểu Thuần cũng cầm lấy một cái bỏ vào miệng ăn, “Như vậy sẽ không sợ nó bị vỡ, ăn hết sạch luôn.”

Tiêu Dư Thiên nhìn dáng vẻ quật cường của cô, anh bật cười. Tiểu Thuần trông thấy nụ cười trong sáng của anh, bỗng nhiên cô có cảm giác hạnh phúc, cô ngồi xổm ở cạnh chiếc bàn, vừa ăn đồ ăn vặt, vừa lật xem truyện cổ tích trong tay, để che giấu bất an và thấp thỏm trong lòng.

Tiêu Dư Thiên ôm Tiểu Bảo ngồi phía sau cô, có lẽ mấy ngày không gặp, Tiểu Bảo rất thân thiết với anh. Tiểu Thuần muốn ôm nó qua, Tiểu Bảo chỉ kêu meo meo, ở trong lòng Tiêu Dư Thiên bất động.

“Này!” Tiểu Thuần vỗ nhẹ đầu nó một cái. Tiêu Dư Thiên cười nói: “Nó không cần em.”

Cô nghĩ thầm: mình không tin, nhóc con vong ân phụ nghĩa kia, mỗi ngày đều cho nó ăn còn chơi với nó, nó lại có thể trở mặt à.

Cô cầm lấy cuộn len Tiểu Bảo hay chơi mà dụ nó, “Meo meo, meo meo, đến chơi này.” Kết quả sau khi Tiểu Bảo nhìn thoáng qua thì lại ngáp một cái. Tiêu Dư Thiên khẽ cười, đặt mèo lên sofa.

Tiểu Thuần nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mại trắng như tuyết của nó, cô lẩm bẩm: “Sao em lại trọng sắc khinh bạn thế.”

Tiêu Dư Thiên nhìn cô, khẽ xoa tóc cô, “Em làm gì? Coi tôi là mèo à?”

Cô liếc xéo anh, “Tôi coi anh là bánh gừng.” Anh cười như không cười chăm chú nhìn cô.

Cô lười nhát ngồi trên tấm thảm, nắm chân trước của Tiểu Bảo, lúc thì giơ lên lúc thì buông xuống, “Gọi em em không nghe lời, bây giờ sợ rồi sao. Gọi em em phớt lờ chị, bây giờ phải trừng phạt em.” Cô thì thào với Tiểu Bảo. Tiểu Bảo giương miệng, kêu meo meo thảm thương. Tiểu Thuần không đành lòng, ôm nó vào trong ngực, gương mặt cô kề sát bộ lông mềm mại của nó.

Đột nhiên, cô cảm giác được có một cánh tay vòng bên hông mình, cô hơi nghiêng mặt thì nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của anh. Cô hơi ngượng ngùng, cúi đầu, anh cũng theo qua, nói bên tai cô: “Anh cũng rất nhớ em, còn có Tiểu Bảo.” Cô mím môi có chút ý cười, cảm giác được bờ môi ấm áp của anh ở trên gò má mình.

“Anh vẫn chưa ăn cơm phải không?”

“Chưa.”

“Đói bụng không? Em nấu bát mì cho anh ăn nhé.”

“Ừ, được.”

“Anh muốn ăn mì thịt heo cải bẹ hay là mì thịt bò cải xanh.”

“Mì thịt heo cải bẹ đi.”

“Hết cải bẹ rồi.”

“À, vậy mì thịt bò cải xanh.”

“Không có thịt bò.”

“Hả? Vậy chỉ có mì thịt heo cải xanh thôi.”

“Thông minh!” Cô dừng một chút rồi mới nói tiếp: “Hết mì rồi.”

“Té ra em nói hồi lâu là đang đùa anh à.” Tiêu Dư Thiên cười rộ lên.

Tiểu Thuần ngồi lên, ôm cổ anh cười nói: “Có bánh gừng!”

Tiêu Dư Thiên vòng tay qua thắt lưng cô, “May mà vẫn chưa bị khô nứt ra thành hai mảnh, vào lễ Giáng Sinh năm nay chúng mình có thể cùng nhau ngồi dưới cây thông Noel ăn bánh gừng.” Anh cúi đầu hôn cô lần nữa.

Truyền thuyết nói rằng vào đêm Giáng Sinh, nếu ở dưới cây thông Noel ăn bánh gừng, sang năm sẽ ở bên cạnh người mình yêu mãi mãi.

Nụ hôn quên hết tất cả, bỗng nhiên nghe được tiếng mèo kêu lanh lảnh, Tiểu Thuần cúi đầu nhìn, Tiểu Bảo tũn thân đang nhìn hai người, còn hắt hơi nữa. Tội quá tội quá, lại quên mất kẹp nó đang ngủ lim dim ở giữa, thiếu chút nữa là ép nó chết rồi. Tiêu Dư Thiên và Tiểu Thuần mặt đối mặt cùng cười.

Buổi tối, hai người ngồi ăn cơm, thỉnh thoảng liếc mắt đưa tình nhìn đối phương. Có một cảm giác hưng phấn ấm áp lan tràn giữa hai người, không có oanh oanh liệt liệt, long trời lở đất, tình cảm của bọn họ đến một cách tự nhiên. Tiểu Thuần nói với Tiêu Dư Thiên tin tức của tiểu khu trong mấy ngày anh vắng nhà, nói đến ông bà Mã.

“Bà Mã hình như chưa biết chuyện kia của ông Mã, nếu bà ấy biết, không biết sẽ như thế nào.” Tiểu Thuần có chút lo lắng. Bà Mã là một nhân vật lợi hại, luôn quản ông Mã rất chặt, cô không chỉ một lần nhìn thấy bà Mã quở trách ông Mã trước công chúng, giống như dạy dỗ một đứa trẻ vậy.

“Thực ra ông Mã không muốn ly hôn với vợ ông ấy, đã là vợ chồng già hai mươi năm, con trai cũng không còn nhỏ, vợ chồng đã đến tuổi này khó có thể rời khỏi nhau.” Tiêu Dư Thiên gấp rau cho Tiểu Thuần.

Cô không đồng ý với lời nói của anh, bèn phản bác: “Vậy thì phải xem là tình huống gì, trong chuyện này, ông Mã quả thật làm sai, ông ấy không nên lằng nhằng với cô gái kia, còn làm đến mức có con, em thấy bà Mã rất khó tha thứ cho ông ấy.”

“Ừm.” Tiêu Dư Thiên cũng không muốn thảo luận chuyện người khác với Tiểu Thuần, anh đổi sang đề tài khác.

Lúc này có người gõ cửa, Tiêu Dư Thiên vừa muốn đi mở cửa thì Tiểu Thuần đứng lên: “Em ăn xong rồi, để em đi mở.” Cô lấy khăn giấy lau miệng, rồi đi qua mở cửa. Không nghĩ đến, người tới là bà Mã.

Bà Mã vừa vào cửa liền chảy nước mắt nước mũi hỏi Tiểu Thuần: “Cô Lục, luật sư Tiêu có ở nhà không?”

“Có, bà tìm anh ấy có việc gì?” Tiểu Thuần tò mò nhìn bà ta, trong lòng đoán có phải bà ta đã biết gì rồi phải không?

Tiêu Dư Thiên nghe âm thanh, anh đi ra từ phòng ăn nhỏ xem có chuyện gì.

Bà Mã vừa thấy anh liền khóc lóc kể lể: “Luật sư Tiêu, cậu ở đây là tốt rồi, cậu hãy giúp tôi phân xử công bằng, lão Mã nhà tôi muốn ra nước ngoài, ông ấy nói muốn ly hôn với tôi, ông ấy nói quen biết bạn bè bên ngoài, cô gái kia ép ông ấy kết hôn. Hu hu hu... ông ấy nói, cậu cũng biết.”

Bà Mã khóc lóc nghẹn ngào, bất giác nói tiếng địa phương, nhấn mạnh từng chữ lại không rõ ràng lắm, cũng may Tiểu Thuần và Tiêu Dư Thiên sống ở Thượng Hải vài năm, dần dần có thể nghe hiểu tiếng địa phương Thượng Hải, nghe bà ta nói vậy họ cũng đoán được bà ta đang nói cái gì.

Tiểu Thuần đưa khăn giấy cho bà Mã lau nước mắt: “Bà Mã, bà muốn nói gì thì hãy từ từ nói.”

Bà Mã nhận ra vừa rồi mình có chút luống cuống, vì thế bà ta điều chỉnh cảm xúc một chút rồi nói tiếp: “Lão Mã nói, cô gái kia nợ ông ấy mười vạn, ông ấy tìm cô ta đòi tiền, cô ta không chịu trả, còn nói vì ông ấy mà sinh non, muốn tiền chỉ có thể kết hôn với cô ta.”

Tiêu Dư Thiên nhíu mày, anh không ngờ ông Mã sẽ đề ra ly hôn với bà Mã, lúc đầu ý ông Mã tìm anh là xem có thể nhờ anh nghĩ cách lấy tiền về không, dù cho hao tốn một chút, chỉ cần có thể thoát khỏi cô gái kia, hiện tại xem ra, cô gái kia thật sự ỷ lại vào ông ta.

“Bà Mã, bà hãy bình tĩnh nghe tôi nói.” Tiêu Dư Thiên suy nghĩ, đem chân tướng sự việc nói với bà Mã. Bà Mã không ngừng gật đầu: “Cậu Tiêu, tôi tin lời cậu, lời của lão Mã một câu tôi cũng chẳng tin, lão ta đi qua Tây, chẳng có bản lĩnh gì, không làm gì tốt trái lại thành côn đồ, ông ấy coi tôi là người già cả.” Bà ta chưa nói tới hai câu thì lại bắt đầu mắng ông Mã.

Bên này bà Mã vừa ngồi được một lúc, bên kia lại có người gõ cửa, Tiểu Thuần đi mở cửa, kết quả nhìn thấy ông Mã đứng ở cửa, trên mặt bị cào mấy vết máu, hai cái đùi run run, xem ra là quỳ lâu trên bàn giặt đồ. Tiểu Thuần muốn cười, lại sợ ông Mã mất mặt nên đành phải chịu đựng.

Ông Mã trông thấy bà Mã ngồi trên sofa lau nước mắt, ông ta vội đi qua khuyên nhủ: “Bà chạy đến nhà người khác gào khóc gì hử, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài.”

Bà Mã nhìn thấy ông chồng chẳng những không hối cải, còn đưa ra vẻ mặt phiền chán mà nhìn mình, bà ta nhảy dựng lên, chỉ vào cái mũi ông chồng mắng miếc: “Lão ma cà bông này, ông coi tôi chết à, ông ra ngoài làm bậy, mất tiền lại còn bị lừa, ông không còn mặt mũi.”

Khi nói chuyện bà Mã xông qua nắm áo ông Mã rồi tát một bạt tai, hai vợ chồng bắt đầu đánh nhau. Tiêu Dư Thiên bước lên phía trước ngăn cản, Tiểu Thuần cũng kéo bà Mã, không cho bọn họ đánh nhau.

Gương mặt ông Mã đỏ rồi lại trắng, tức giận nói: “Được được, đây là bà nói, từ bây giờ, tôi và bà chẳng có liên quan gì với nhau, bà đi con đường thênh thang của bà, tôi đi con đường gian nan của tôi.” Ông Mã nói xong, thở hổn hển mà bỏ đi.

Bà Mã sững sờ đứng tại chỗ, nước mắt rơi như mưa, bất lực nhìn Tiểu Thuần: “Cô xem ông ấy, cái lão già đó, người khoét bốt nhào là ông ấy, chết không chuyển dạ cũng là ông ấy.”

“Bà Mã bà thật muốn ly hôn với ông Mã sao? Hai người đã kết hôn hơn hai mươi năm, có tình cảm lâu dài.” Tiểu Thuần nghĩ không nên làm rối việc này, khuyên hoà giải dù sao cũng tốt hơn là khuyên chia tay.

Bà Mã dần dần khôi phục sự bình tĩnh, bà ta nắm tay Tiểu Thuần: “Tôi cũng không muốn âm ỉ đến mức ly hôn đâu, nhưng lời nói lúc này của ông ấy cô cũng nghe rồi, ông ấy muốn không có liên quan gì với tôi, phân chia rành mạch, xem chừng đã hạ quyết tâm rồi.”

Tiêu Dư Thiên suy nghĩ một chút rồi nói: “Bà Mã, thế này được không, bà về trước đi, đợi tôi tìm cơ hội nói chuyện với ông Mã lần nữa. Hiện tại hai người đều đang nổi nóng, nói ra đều là lời tức giận. Ông Mã cũng không muốn ly hôn với bà, ông ấy nói hai người có tình cảm lâu dài, ông ấy nhất thời hồ đồ rơi vào người phụ nữ kia.”

Bà Mã suy nghĩ một chút, cảm thấy lời của anh không phải không có lý, bà ta cũng biết trời tối rồi không nên quấy rầy người ta nghỉ ngơi, bà ta đành phải lau nước mắt đi về nhà.

Bà Mã đi rồi, Tiểu Thuần đóng cửa lại, mệt mỏi ngã xuống sofa, bùi ngùi nói: “Thật sự là một trò khôi hài, tuy ông Mã không đúng, bà Mã cũng quá lợi hại, có sự hiện diện của người ngoài cũng có thể cho ông chồng ăn tát.”

“Anh đã nói rồi, sự việc xảy ra chắc chắn có nguyên nhân, áp bách chỗ nào thì có phản kháng chỗ đó.” Tiêu Dư Thiên mỉm cười.

“Anh ăn xong rồi à, ăn xong rồi thì mau đi rửa bát.” Tiểu Thuần hướng về Tiêu Dư Thiên ra lệnh.

Anh tròn mắt: “Anh rửa bát cũng được, có khen thưởng gì không?”

Tiểu Thuần cười cười, ngoắc tay với anh. Anh đến gần, cô vỗ nhẹ trên mặt anh một cái: “Ngoan, đi rửa bát, chị mua kẹo cho em ăn.” Anh thừa cơ hôn cô một cái rồi đi thu dọn bát đĩa.

Hết chương 8

9. Chương 9: Phải Thương Yêu Bạn Gái

Tình yêu có khi chỉ là một sự khởi đầu bình dị như vậy. Bọn họ bắt đầu cuộc sống ở chung chân chính, nhưng vẫn ở phòng riêng, cũng không nóng lòng kéo mỗi quan hệ lập tức quá gần. Dù sao hai người đều quen tự do, có quỹ đạo cuộc sống của riêng mình.

Cô không còn gọi anh là luật sư Tiêu nữa, anh cũng chẳng gọi cô là cô Lục, họ bắt đầu gọi tên thân mật của đối phương. Tiểu Thuần vẫn lười nấu cơm làm việc nhà, nay cô có thể thanh thản mà giao cho Tiêu Dư Thiên làm. Anh rất thương yêu cô, chăm sóc cô tỉ mỉ chu đáo. Thỉnh thoảng khi anh lau nhà, cô ôm Tiểu Bảo xem TV, anh sẽ bảo cô: “Bảo bối, nhắc chân lên nào.” Cô gơ chân lên, cảm thấy anh khi làm việc nhà là đẹp trai nhất.

Tiểu Thuần đem chuyện của cô và Tiêu Dư Thiên nói với Diệc Đình, đương nhiên là bị cô bạn của mình cười nhạo. Tất nhiên Diệc Đình không có ác ý, chỉ là cười Tiểu Thuần tự tát mình, Tiểu Thuần từng nói xấu Tiêu Dư Thiên nhiều lần ở trước mặt cô. Nhưng chẳng sao, Diệc Đình sẽ không dám chọt trước mặt Tiêu Dư Thiên.

Lúc rảnh rỗi, Tiểu Thuần sẽ cùng Tiêu Dư Thiên cùng nhau mang Tiểu Bảo xuống vườn hoa dưới lầu chơi đùa, nhìn thấy nó vui chơi thoăn thoắt giống như thoắt về thời thơ ấu.

Ông Mã và bà Mã cuối cùng không có ly hôn, dưới sự hoà giải của Tiêu Dư Thiên và Tiểu Thuần, bọn họ ngồi xuống đàm phán với cô gái kia. Cô gái kia thừa nhận, đứa con không phải của ông Mã, cô ta và chồng cùng nhau rời khỏi quê nhà ra ngoài làm công, vẫn không kiếm được bao nhiêu tiền, họ mới nhớ tới trên mạng có nói về cạm bẫy lừa tiền đàn ông.

Sau khi cô ta và ông Mã quen thân, có một ngày hai người ra ngoài uống cà phê, cô ta nhân cơ hội bỏ thuốc vào cà phê, kết quả ông Mã hồ đồ xảy ra quan hệ với cô ta, cô ta liền dựa vào cơ hội này để vay tiền ông ta. Khoản tiền kia sau đó bị chồng cô ta lấy đi kinh doanh thua lỗ, cô ta hết cách mới nghĩ đến mang thai để quyt nợ, ai ngờ lại sinh non.

Sau khi làm rõ sự việc, bà Mã trái lại không ồn ào ầm ĩ, bảo ông Mã ký một tờ giấy cam đoan, lại bảo ông ta đem bất động sản do ông ta đứng tên chuyển sang tên bà ta, bà Mã đồng ý không truy cứu, chấm dứt chuyện này.

Sau đó Tiểu Thuần nói với Tiêu Dư Thiên: “Suy cho cùng, bà Mã là một người khôn khéo, biết rằng tin đồn ông không bằng tin tiền bạc. Bà ấy thế này chẳng khác nào khống chế mạch máu kinh tế của ông Mã, cho dù ông ấy muốn chơi bời, cũng phải cân nhắc suy nghĩ.”

Tiêu Dư Thiên cười hì hì không ngừng: “Phụ nữ khôn khéo một chút ngược lại không chịu thiệt, nhưng trở nên không đáng yêu rồi.”

“Ồ đồ, mặc cho anh sắp đặt là đáng yêu sao, anh nghĩ hay nhỉ.” Tiểu Thuần chế nhạo anh một câu, Tiêu Dư Thiên khẽ cười.

Thời gian hạnh phúc trôi qua rất nhanh, thời tiết từng ngày lạnh dần, chỉ chớp mắt đã đến lễ Giáng Sinh. Công ty của Tiểu Thuần là doanh nghiệp nước ngoài, vào lúc này hằng năm thường có kỳ nghỉ Noel. Đêm bình an, cô và đồng nghiệp hẹn đến quán bar chơi suốt đêm, Tiêu Dư Thiên sau khi tan tầm cũng đến quán bar tìm cô.

Một đám người chơi rất vui vẻ, Tiểu Thuần uống không ít rượu nên hơi say khướt, Tiêu Dư Thiên sợ cô ngã, anh luôn ôm cô.

“Tiêu công tử, anh cũng uống một chút đi.” Cô nâng ly đưa đến bên miệng anh.

Gần đây cô hay đùa gọi anh là Tiêu công tử, có cơ hội là nói giỡn với anh. Tiêu Dư Thiên đẩy ly ra: “Nếu anh uống sẽ không có người đưa em về nhà.”

Tiểu Thuần cười hì hì, khoa tay múa chân ở trên mặt anh: “Nhà em không phải là nhà anh.”

Sau khi tan hội, hai người ngồi xe về nhà. Bên ngoài rất lạnh, hà hơi liền đóng thành băng. Tiểu Thuần ở trên xe ngủ ngon lành, lúc xuống xe Tiêu Dư Thiên đành phải công cô.

Tiểu Thuần bị gió lạnh thổi qua mà hơi tỉnh táo, cô gối trên bờ lưng ấm áp của anh, khẽ nói bên tai anh: “Tiêu công tử, anh rất tốt nha.”

“Em rất nặng nha.” Tiêu Dư Thiên cười, nói đùa một câu. Tiểu Thuần đắm lưng anh một cái, hai người vui cười.

Về đến nhà, Tiêu Dư Thiên thả Tiểu Thuần lên sofa, cô nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng của Tiểu Bảo. Lúc trước mỗi khi bọn họ về nhà, Tiểu Bảo dù cho ở đâu, vừa nghe thấy tiếng thì sẽ hưng phấn chạy đến nghênh đón.

“Tiểu Bảo...Tiểu Bảo...Meo meo.” Tiểu Thuần đi xung quanh tìm Tiểu Bảo, vô tình cô nhìn thấy Tiểu Bảo từ phòng ngủ của Tiêu Dư Thiên đi tới, nó mặc một bộ quần áo nhỏ bé và đội chiếc mũ Noel màu đỏ thắm, bộ dáng buồn cười đáng yêu khiến người ta cười lăn lộn.

Ha ha ha ha, Tiểu Thuần cười khanh khách, biết đây nhất định là kiệt tác của Tiêu Dư Thiên. Tiểu Bảo nhìn thấy cô chủ, như là có chút ngưng ngừng, nó dùng móng vuốt không ngừng kéo cái chuông nhỏ trên quần áo, muốn tháo khỏi quần áo. Tiểu Thuần ngồi xuống ôm nó lên, đến phòng ngủ của anh, nhìn thấy anh đang thay quần áo.

“Tiêu công tử, hôm nay Tiểu Bảo biến thành mỹ nhân mèo lễ Noel là anh làm phải không?” Cô đi qua, vẻ mặt đầy ý cười nhìn anh.

Tiêu Dư Thiên liếc nhìn con mèo một cái, cố ý nói: “Không phải anh làm, là nó tự biến đấy.”

“Anh gạt người!” Cô làm nũng, kê sát mặt mình trên cánh tay anh. Anh ôm thắt lưng cô, chỉ vào Tiểu Bảo trong lòng cô mà nói: “Đáng yêu không?”

“Cực kỳ đáng yêu, để em chụp ảnh cho nó.” Lúc nói chuyện Tiểu Thuần đã thả mèo vào trong lòng anh, rồi đi thư phòng lấy máy chụp ảnh.

Khúc nhạc đêm bình an ngân nga trong phòng khách, Tiểu Thuần đem chiếc mũ Noel đội trên đầu Tiêu Dư Thiên, rồi đội một cái trên đầu mình, sau đó cùng nhau chụp rất nhiều ảnh với Tiểu Bảo, còn cùng nhau trang trí cây thông Noel, họ mua trái cầu đầy màu sắc, trứng gà, chuông, bông tuyết và đủ loại đèn màu, dây đèn trang trí trên cây thông. Sau khi giăng đèn màu lên thì cây thông sáng lấp lánh, vô cùng xinh đẹp, trong phòng khách nhất thời sống động hẳn lên, có không khí của lễ Noel.

Tiểu Thuần nhìn một chút, luôn cảm thấy còn thiếu gì đó, lúc này cô mới nhớ tới trước đó cô có mua một bình xịt bột tuyết. Cô lấy ra xịt lên cửa sổ phòng khách, cô có nền tảng hội hoạ vững chắc, chỉ chốc lát sau liền xịt ra đủ loại hình dạng của bông tuyết, cây thông và tuần lộc.

“A, thật là đẹp mắt.” Tiêu Dư Thiên ngắm kiệt tác của Tiểu Thuần trên cửa kính, anh không khỏi khen ngợi. Tiểu Thuần giao bình xịt cho anh: “Anh cũng xịt một cái.”

Anh suy nghĩ một chút, xịt lên cửa kính hai trái tim, cô ôm thất lưng anh cười nói: “Khó coi quá đi, sao trái tim lại lệch thế?” Anh lại xịt lên một con mèo, ôm Tiểu Thuần cười nói: “Nhìn xem, giống em không?”

“Sao lại giống em, em cũng không phải là mèo.” Cô lấy tay chạm vào con mèo trên cửa kính. “Em cảm thấy anh rất giống mèo.”

Hai người ôm mèo ngồi dưới cây thông ăn bánh gừng. Khuỷu tay của Tiểu Thuần chọc chọc Tiêu Dư Thiên: “Hôm nay là đêm bình an, anh còn chưa tặng quà cho em đấy.”

Trong mắt Tiêu Dư Thiên ẩn chứa ý cười: “Em muốn quà gì?”

“Vậy thì phải xem anh có bao nhiêu tâm ý.” Cô cắn môi cười.

Anh trở về phòng, chốc lát sau, lấy ra một chiếc hộp tinh xảo đưa cho cô: “Anh đã mua từ sớm.”

Tiểu Thuần nhận lấy, mở ra thì thấy một chiếc hộp sô cô la lớn làm bằng thủ công, lấy tay đẩy ra, bên trong sô cô la cất giấu một chai nước hoa.

“Anh cảm thấy mùi hương này rất thích hợp với em.” Anh nhìn cái cổ trắng mịn của cô.

Tiểu Thuần mở nắp chai, xịt lên cổ một tí, loại nước hoa này cô đã từng thấy ở cửa hàng bách hoá, là sản phẩm mới nhất của Dior, hơi đắt một chút, cô vẫn tiếc chưa mua, suy nghĩ lúc nào thì nhờ đồng nghiệp đi Hồng Kông mua rẻ một chút. Lúc bọn họ cùng nhau đi dạo cửa hàng bách hoá, cô nhìn trước quầy mấy lần, thì ra anh đã để ý.

“Mùi hương dễ chịu không?” Cô nhướn người qua cho anh ngửi thử.

“Thơm lắm, anh rất thích mùi này.” Tiêu Dư Thiên ngửi ngửi.

Tiểu Thuần hướng cái chai về phía anh: “Vậy anh cũng xịt một chút.”

“Không muốn không muốn, đây là thứ con gái các em dùng.” Tiêu Dư Thiên khê đẩy cánh tay cô ra. Tiểu Thuần cười ha ha, đem nước hoa cất trong phòng mình.

Lúc từ phòng ngủ đi ra, cô cầm một chai rượu: “Em cũng có quà cho em, quản lý Steven của bọn em từ Canada mang về, Icewine* chính tông.”

(*) Icewine là một loại rượu nho, được xếp vào loại “dessert wine” còn gọi nôm na là rượu vang ngọt được dùng chung trong bữa ăn, hơi khác với các loại rượu vang hay được uống trước hay sau bữa ăn. Icewine được sản xuất từ các giống nho mà khi được hái, trái nho vẫn còn bị đông đá ở trên giàn nho, đó là điểm đặc thù trong tiến trình thu hoạch để sản xuất loại Icewine.

Khi Tiêu Dư Thiên giúp công ty của Tiểu Thuần thắng kiện, quản lý Steven rất vui vẻ, rộng rãi đem chai rượu Icewine cất riêng này làm phần thưởng tặng cho Tiểu Thuần, cô vẫn tiếc chưa lấy ra uống, lúc này đem ra chia sẻ với Tiêu Dư Thiên.

Chất lỏng màu hổ phách rót vào trong ly chân dài trong suốt. Hương vị rượu không tồi, Tiểu Thuần chắc lưỡi: “Rượu ngon.”

Tiêu Dư Thiên nhìn thấy hai má cô đỏ ửng dường như say rượu, anh cười nói: “Không ngờ em rất có tửu lượng.”

“Em chưa nói với anh, thực ra em là quỷ rượu đấy.” Cô khẽ cười.

Tiểu Bảo nằm sấp trong ổ của mình, đầy hứng thú nhìn chủ nhân ngồi dưới cây thông uống rượu, thấy hai người bọn họ hoan hô cười nói, ôm nhau lăn lộn, sau đó, cậu chủ ôm lấy cô chủ, hai người quần quýt hôn nhau cùng quay về phòng cậu chủ rồi không trở ra nữa.

Những ngọn đèn trên cây thông chớp tắt ánh sáng đủ loại màu sắc. Tiểu Bảo nhắm mắt một lúc, dùng móng khều một quả cầu len, sau khi cào cào chơi đùa một hồi thì nó hơi mệt, liền híp mắt quay về ổ đi ngủ.

Không biết có phải nhiễm gió lạnh hay không, lễ Giáng Sinh hôm đó Tiểu Thuần liền ngã bệnh, cảm cúm nặng. Tiêu Dư Thiên cùng cô đến bệnh viện truyền nước biển, anh còn xin nghỉ hai ngày ở nhà săn sóc cô.

Cô không có tinh thần, nằm trên giường ngủ mê man, anh ngủ thẳng đến nửa đêm thì nghe tiếng cô ho sặc sụa, anh lo lắng, đến phòng cô ngồi trước giường thử nhiệt độ trên trán cô, sợ rằng ban đêm cô phát sốt.

“Ngoan nào, sao trên người em lại lạnh buốt thế.” Anh cầm bàn tay nhỏ bé của cô, giống như là khối băng vậy.

“Từ bé em đã sợ lạnh, khí huyết không tốt, tới mùa đông thì tay chân lạnh lẽo, mà ở miền Nam lại không có lò sưởi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn nhúm lại.

Anh sờ mặt cô, lại sờ người cô: “Người khác ở trong ổ chăn đều ấm, chỉ có em là không nóng gì hết. Vậy được rồi, em ngủ cùng anh đi, anh rất ấm áp, có thể làm túi chườm nóng của em, sưởi ấm cho em.”

“Nghĩ thật đẹp.” Tiểu Thuần nhẹ nhàng khảy cái mũi của anh.

“Nếu không, anh ra ngoài mua một tấm chăn điện cho em.” Tiêu Dư Thiên muốn đứng lên. Tiểu Thuần giữ chặt anh: “Không cần đâu, đã hơn nửa đêm, ra ngoài lạnh lắm.”

“Nhưng người em lạnh thế này, làm sao ngủ chứ, sao có thể khỏi bệnh.” Tiêu Dư Thiên lo lắng nói.

“Không sao, em ngủ một chút người sẽ nóng lên thôi.” Tiểu Thuần không muốn anh đi ra ngoài một chuyến.

“Thế nào lại không sao.” Anh xúc chăn lên, muốn ôm cô từ trên giường đến phòng mình, nhưng nghĩ lại, vẫn không nên dày vò cô, ngủ ngay giường cô là được rồi, vì thế anh ngồi vào trong chăn, ôm cô vào trong ngực.

Cơ thể anh thật sự rất ấm áp, Tiểu Thuần chen chân vào giữa hai chân anh, nép mình trong lòng anh. Anh quần chăn thật chặt, nhanh chóng sưởi ấm cho cô.

“Em cảm thấy anh càng ngày càng giống một người đàn ông Thượng Hải.” Tiểu Thuần dán mặt mình trên ngực Tiêu Dư Thiên.

Anh cười: “Phải không, đàn ông Thượng Hải thế nào?”

“Chăm sóc cẩn thận, biết thương người, có chút lè mề.” Cô cười ha hả.

Anh cố ý nhíu mày: “Sao anh không nghe ra em đang khen anh mà là chê anh thế?”

“Em khen anh đấy.”

“Bố anh chính là người Thượng Hải, lúc đại học Thâm Quyển chuẩn bị thành lập thì ông vẫn ở Thượng Hải dạy tại một trường đại học, sau đó rời khỏi nơi mình đã sống nhiều năm. Mấy năm nay, ông rất quan tâm chăm sóc mẹ anh.” Tiêu Dư Thiên nói đến bố mẹ của mình có chút ý cười.

Tiểu Thuần ồ một tiếng: “Thì ra là như vậy, từ nhỏ anh đã mưa dầm thấm đất.”

“Phải đó, lần trước bố nói với anh, phải thương yêu bạn gái, cho nên anh chăm sóc cho em thật tốt.” Anh dỗ dành cô vui vẻ.

Tiểu Thuần cười tinh ranh: “Bố anh thật hay, đã sớm nhìn ra anh không có ý đồ tốt với em.”

“Ai u, bé con, tay em không nề nếp nha.” Anh cười, đem tay cô từ dưới thân của mình dời đi. Cô cười xảo trá: “Em sờ thử xem anh có lều trại không.”

“Em muốn gặp rắc rối à, lau súng cướp cò gặp nạn là em đấy, không trốn thoát đâu.” Anh cọ cọ trán cô.

“Nhưng em bị bệnh.” Cô bấu môi làm nũng.

Anh cười hù dọa cô: “Cho nên em đừng sờ loạn, nề nếp một chút, bằng không tự gánh lấy hậu quả.”

Tiểu Thuần ừ một tiếng nhắm mắt lại ngủ. Tiêu Dư Thiên đợi cô ngủ say mới nhẹ nhàng buông cô ra.

Sáng hôm sau, lúc Tiểu Thuần tỉnh lại, cảm thấy đầu đã không còn đau nhức. Cô ngồi dậy, lười biếng đuổi người, nhưng bỗng nhiên bị Tiêu Dư Thiên kéo trở về.

“Chưa khoác thêm quần áo đã ngồi dậy, em không sợ cảm cúm nặng thêm à.” Anh ôm cô.

Tiểu Thuần cười cười: “Em khoẻ rồi, trên người ấm lắm, không tin anh sờ đi.” Cô lấy tay dán trên mặt anh, bàn tay quả nhiên ấm áp.

Anh trở người đặt cô dưới thân, nhìn cô: “Thật sự khoẻ rồi?”

“Khỏe rồi, không đau đầu nữa, trên người cũng không đau, vừa truyền nước biển lại còn uống thuốc, rất hiệu nghiệm.” Tiểu Thuần lấy ngón tóc của mình quét qua mũi anh.

Anh yên lòng, trở người nằm bên cạnh cô: “Vây là tốt rồi, anh còn hơi buồn ngủ, anh muốn ngủ thêm một lát.” Tiểu Thuần bấu môi, vừa rồi anh nằm trên người cô, cô còn tưởng rằng anh có ý gì chứ, ai ngờ anh lại không có ý gì. Điều này làm cho cô không cam lòng.

“Bé con, sao em lại sờ loạn thế, anh ngủ một lát rồi chơi với em sau được không?” Tiêu Dư Thiên cầu xin tha thứ.

Cô cười tinh ranh: “Vây lát nữa anh phải chơi với em nhiều một chút, không được làm biếng.”

“Được, đến lúc đó em đừng hòng cầu xin tha thứ, tội mình ở trên giường cả ngày.” Anh nhắm mắt lại cười cười.

Lễ Noel rồi năm mới đi qua, tết âm lịch cũng nối gót theo sau. Trước tết âm lịch, Tiểu Thuần vẫn bẻ bộn nhiều việc, nhìn thấy Tiêu Dư Thiên luôn ở nhà sớm tối, việc chăm sóc mèo hoàn toàn trở thành nhiệm vụ của anh.

Hôm nay là hai mươi chín tháng chạp, Tiểu Thuần rốt cuộc được có kỳ nghỉ. Công tác tạm thời hoãn lại, ông chủ hào phóng cho cô nghỉ tết mười ngày.

Sáng tinh mơ, cô đang ngủ say, Tiêu Dư Thiên gọi cô tỉnh dậy.

“Dậy nào dậy nào, tuyết rơi!” Anh hưng phấn nói. Tuyết rơi, cô không tin đâu, thành phố này sao lại có tuyết rơi, đã nhiều năm chưa có.

Tiêu Dư Thiên thấy cô hí mắt ngáp một cái không chịu ngồi dậy, anh dứt khoát xốc chăn lên, ôm cô từ trên giường đi ra. Tiểu Thuần tựa vào vai anh vẫn còn mơ hồ, anh đưa cô đến ban công. Một trận gió lạnh thổi qua, cô giật mình, lúc này mở to mắt.

Quả nhiên tuyết rơi, tuy rằng không lớn lắm, trên mặt đất cũng không có tuyết đọng lại, nhưng tuyết thật sự rơi. Tiểu Thuần nhoài người đến ngoài cửa sổ ban công, bông tuyết rơi xuống tay cô.

“Tuyết rơi lớn một chút thì tốt rồi. Ở Thiên Tân chúng em, tuyết không rơi nhiều đâu.” Tiểu Thuần ghé vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

“Thâm Quyển chưa bao giờ có tuyết rơi, đây là lần thứ hai anh thấy tuyết. Anh luôn muốn biết đóng băng ngàn dặm, tuyết thổi ngàn dặm có bộ dạng gì.” Tiêu Dư Thiên nhìn thấy bông tuyết bay lượn đầy trời, anh cảm khái nói.

Tiểu Thuần ăn mặc phong phanh, chỉ chốc lát sau cô liền cảm giác gió lạnh nhắm thẳng vào cổ mình, cô vội chạy về phòng ngủ, trở về nằm trong ổ chăn. Tiêu Dư Thiên cũng ôm Tiểu Bảo tiến vào trong chăn, giao nó cho Tiểu Thuần, cô ôm nó vào trong ngực vuốt ve bộ lông mềm mại của nó.

“Hôm nay anh không đi làm sao?” Tiểu Thuần nằm trên giường ngủ, bắt đầu mơ mơ màng màng.

“Mới vừa xử lý xong một vụ kiện, hôm nay anh không đi, anh ở nhà với em.” Tiêu Dư Thiên nhẹ nhàng cạo mái tóc của Tiểu Thuần.

“Lát nữa chúng mình đi ra ngoài chơi nhé.” Cô đầy hứng thú nói.

“Được.” Anh bật cười.

Tiếng chuông di động vang lên, Tiểu Thuần lấy di động vào trong chăn tiếp máy. Trong điện thoại truyền đến giọng nam khiến cô rất kinh ngạc, là Ôn Hàn bạn trai trước của cô. Anh ta rời khỏi cô đi Mỹ đã sắp ba năm, hai người chưa từng liên lạc, lúc này bỗng nhiên gọi qua đây lại khiến người ta khó đoán. Tiểu Thuần thả mèo xuống giường, ngồi dậy tiếp điện thoại.

Hết chương 9

10. Chương 10: Bạn Trai Trước Tìm Tôi Cửa

“Anh mới vừa về nước, chúng ta gặp mặt đi.” Thanh âm của Ôn Hàn vẫn lạnh băng như vậy, giống như con người của anh ta.

“Không cần thiết đâu.” Tiểu Thuần vội từ chối, nghĩ thầm, nếu anh ta biết hiện tại cô đang nằm trong lòng một người đàn ông khác nghe điện thoại của anh ta thì sẽ biết chuyện gặp mặt không cần thiết.

“Anh muốn gặp em, Tiểu Thuần.” Ba năm, tính tình của anh ta lại chẳng thay đổi chút nào, vẫn cố chấp như vậy, muốn mọi người vây quanh quỹ đạo của anh ta, nghe theo ý muốn của anh ta. Tiểu Thuần suy nghĩ hai giây rồi đồng ý, hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt với anh ta.

Sau khi cúp máy, Tiêu Dư Thiên thấy vẻ mặt của Tiểu Thuần hơi khác lạ, anh hỏi ai gọi điện đến.

“Là bạn trai trước của em, anh ta vừa về nước, hẹn em gặp mặt.” Tiểu Thuần sáng khoái nói thẳng. Từ trước đến nay cô luôn ghét sự lừa dối, huống chi đây không phải là chuyện gì mất mặt.

“Em định đi gặp anh ta?” Tiêu Dư Thiên vừa dò hỏi vừa nhìn vẻ mặt của cô.

“Đương nhiên! Em không làm gì có lỗi với anh ta, vì sao không dám gặp anh ta chứ.” Tiểu Thuần nói hùng hồn, không vì gặp mặt bạn trai trước mà sợ bị chê trách.

Tiêu Dư Thiên bĩu môi, âm thanh rầu rĩ: “Muốn anh đi cùng em không?”

Tiểu Thuần thấy vẻ mặt này của anh thật đáng yêu, cô cố ý chọc anh: “Gặp mặt riêng tư, xin miễn quan sát.” Cô xốc chăn lên xuống giường, đến toilet rửa mặt chải đầu.

Thời tiết không tốt, nhưng dù sao sắp tới tết âm lịch, người đi đường tuyệt đối không ít, đều là cảnh tượng vội vã. Tuyết vẫn còn rơi, Tiểu Thuần không mở ô, còn hơn tuyết ở quê nhà, đây căn bản không tính là cái gì. Khi nàng đến quán cà phê, Ôn Hàn đã ngồi ở chỗ kia chờ cô. Sau khi ngồi xuống, cô gọi một ly cà phê Ireland.

Đây là quán cà phê bọn họ thường đến lúc học đại học, cửa hiệu lâu đời của Thượng Hải gần trăm năm, giá rẻ hơn các quán cà phê bình thường, vài năm trôi qua, hoàn cảnh cũng không thay đổi nhiều. Khi đó, sau buổi chiều không có lớp bọn họ thích ở đây gọi một ấm cà phê, thong thả ở dưới ánh mặt trời cùng mùi hương cà phê nhàn rãi qua thời gian.

“Anh về khi nào?” Tiểu Thuần trò chuyện với anh ta.

“Sáng hôm qua.” Ôn Hàn khuấy thìa cà phê, vẻ mặt có chút không được tự nhiên. Hai người tùy ý tán gẫu vài câu về thời tiết Thượng Hải, cùng với cuộc sống ở Mỹ của anh ta.

“Mấy năm nay em tốt chứ?” Ánh mắt Ôn Hàn nhìn chằm chằm vào Tiểu Thuần. Sau khi cởi áo khoác, cô mặc bên trong chiếc áo len màu gạo, quần khăn quàng cổ ca rô đơn giản, vẫn giống với phong cách của năm đó, trong trẻo thanh nhã, lúc bình tĩnh mang theo một loại xa cách lạnh nhạt.

Tiểu Thuần cười nhợt nhạt: “Cũng tốt.” Sau khi tình yêu tan biến, nói cái gì cũng cảm thấy nhẹ nhàng. Dù cho có rất nhiều chua xót, anh ta từ lâu đã không còn là đối tượng để cô dốc bầu tâm sự.

“Anh có chút hối hận.” Thanh âm Ôn Hàn rất nhẹ nói một câu.

Tiểu Thuần không rõ ý tứ của anh ta, cô tò mò nhìn anh ta: “Hối hận cái gì?”

“Hối hận vì xuất ngoại chia tay với em.” Tốc độ vào vấn đề chính của anh ta vẫn rất nhanh, phù hợp với tác phong trước sau như một của anh ta.

Tiểu Thuần hiểu được dụng ý của anh ta, cô bất đắc dĩ cười cười: “Chuyện này có gì mà hối hận chứ, anh luôn đặt tôi ở vị trí thứ hai. Lúc học đại học, tôi không quan trọng bằng học vị; sau khi làm việc, tôi không quan trọng bằng xuất ngoại. Mỗi người đều có sự lựa chọn khác nhau, điều anh lựa chọn chính là sự nghiệp mà không phải tình yêu.”

“Cho nên hiện tại anh rất hối hận, có thể vẫn hồi không?” Ôn Hàn không chút nào che dấu ý đồ thật sự của mình.

Cái gì cái gì cô không nghe lầm chứ? Tiểu Thuần liếc xéo anh ta một cái: “Chuyện này không có khả năng! Bắt đầu từ ngày anh rời khỏi, tôi và anh đã kết thúc. Tôi đã cho anh mấy cơ hội lựa chọn, tôi không thể luôn bị người ta lựa chọn.”

Ôn Hàn trầm mặc một lúc, cười khổ nói: “Anh cũng biết yêu cầu của mình vô lý, em có thể cho anh một cơ hội nữa không?”

Tiểu Thuần biết anh ta nhất định sau khi suy nghĩ cặn kẽ rồi mới tìm cô, bởi vậy cô không trả lời anh ta ngay lập tức, mà suy nghĩ trong đầu chốc lát, cô nhìn chăm chăm người đi đường ngoài cửa sổ, hồi lâu mới nói: “Ba năm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, cuộc sống của chúng ta đều có thay đổi, tôi không thể luôn quanh quẩn ở một chỗ chờ anh tìm ra lương tâm. Tôi đã có bạn trai, chúng tôi sống chung với nhau rất tốt.”

“Thì ra là thế!” Ôn Hàn bình tĩnh hiểu ra nói.

Tiểu Thuần lắng nghe giọng điệu của anh ta, giống như cô nên vì anh ta mà thủ tiết, giống như trên thế giới này chỉ có mình anh ta là người đàn ông, cô không thể yêu người khác, thật sự là ý tưởng hoang đường nực cười.

Quả nhiên, gã ích kỷ này càng nói ra lời ích kỷ. “Anh thật không ngờ em thay đổi nhanh như vậy, mới ba năm trôi qua. Anh làm sao mới có thể khiến em rời khỏi người kia? Em hãy nói một câu.” Tay anh ta bao phủ tay cô, nắm thật chặt.

Lời này quả thực vô cùng quái lạ, Tiểu Thuần tức giận: “Tôi cảm thấy tôi đã nói rõ ràng rồi. Ôn Hàn, anh không phải loại người dây dưa, tôi hy vọng anh đừng vướng víu không rõ. Tôi và anh đã bỏ lỡ, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, không có đường quay về. Tôi xin lỗi, tôi còn có việc phải đi trước.”

Không đợi anh ta mở miệng, Tiểu Thuần vung tay anh ta ra, cô đứng lên rồi đi ra ngoài, Ôn Hàn cũng không ngăn cản cô. Anh ta sao lại không biết tính tình của cô, cô không phải là loại con gái dễ dàng thỏa hiệp, lúc trước công ty phái anh ta đi nước ngoài công tác, cô không đồng ý, vì sự nghiệp và tiền đồ của bản thân, anh ta chỉ có thể chia tay với cô. Lời nói tuyệt tình nhất cũng đã nói qua, muốn vẫn hồi nào có dễ dàng như vậy.

Tiểu Thuần từ quán cà phê đi ra, tâm tình cũng chưa tốt. Sớm đoán được Ôn Hàn hẹn cô ra chẳng có việc gì tốt, nhưng chính tai nghe được lời nói ích kỷ của anh ta, trong lòng cô vẫn nhịn không được mà khó chịu. Người kia là người cô đã từng yêu ư, sao lại tùy tiện nói ra lời không có trách nhiệm.

Trên đường về nhà, đi qua tiệm bánh Tây, Tiểu Thuần đi vào mua một hộp bánh dứa mới ra lò, lại mua thêm một miếng bánh blueberry. Xa xa nhìn cửa sổ nhà mình, cô trông thấy Tiêu Dư Thiên ôm Tiểu Bảo đứng ở cửa sổ ngóng trông nhìn ra bên ngoài, như là đang khổ công chờ cô về nhà, tất cả tâm trạng không vui tan thành mây khói. Một lớn một nhỏ trong căn hộ kia là toàn bộ chỗ dựa tinh thần của cô.

Tiêu Dư Thiên cũng nhìn thấy Tiểu Thuần, anh nâng Tiểu Bảo lên, nắm móng vuốt của nó giơ lên để nó chào cô. Tiểu Thuần hướng về phía bọn họ cười cười, cô chợt nổi lên ý nghĩ chơi đùa, ở ven đường vo một trái cầu tuyết nhỏ ném về phía cửa sổ, tiếc rằng sức lực của cô quá yếu, bọn họ lại ở lầu 16, trái cầu tuyết ném tới một nửa liền rơi xuống đất.

Cô lấy ra chìa khoá vừa nhét vào ổ khoá, còn chưa kịp vặn thì cửa đã được mở ra. Tiêu Dư Thiên đứng ở cạnh cửa chờ đóng cửa cho cô, lúc cô thay giày, anh đi lên nhận chiếc hộp trong tay cô. Đợi cô đứng thẳng dậy, hai người rất ăn ý hôn nhau nồng nhiệt một lát.

“Em về sớm thế, hai người nói chuyện gì vậy?” Anh cố ý thờ ơ hỏi.

Tiểu Thuần hé miệng cười: “Tuyệt tện tán gẫu thôi, đều là những chuyện thường.”

“Lúc trước vì sao hai người chia tay thế?” Tiêu Dư Thiên mở hộp lấy bánh ngọt ra, để vào trong đĩa đặt trên bàn, anh đưa bánh blueberry cho cô, bánh dứa cho mình, rồi lấy nĩa ăn.

“Đừng rình mò riêng tư của người khác, em không phải đương sự của anh.” Tiểu Thuần cười như không cười mà nhìn anh, ăn một miếng kem ngọt ngào. Tiêu Dư Thiên nhìn cô một cái, trên mặt có ý cười, anh không truy hỏi nữa. Tiểu Thuần biết anh rất muốn biết chuyện của cô và Ôn Hàn, sau khi suy nghĩ cô vẫn cảm thấy không nói gì thì tốt hơn.

Bánh ngọt rất thơm, Tiểu Thuần ăn vui vẻ, thấy Tiểu Bảo nằm trên sofa nhìn cô, cô cười hỏi: “Tiểu Bảo, em muốn ném thử bánh blueberry không?”

“Cho nó ăn một chút cũng không sao.” Tiêu Dư Thiên cũng ló đầu qua nhìn. Vì thế Tiểu Thuần bẻ một miếng thật nhỏ, đặt ở trên chiếc bàn ăn Tiểu Bảo thường dùng, nó quả nhiên nhảy xuống, ăn miếng bánh ngọt kia.

“Thuần Nhi, anh thương lượng với em chuyện này.” Tiêu Dư Thiên buông bánh ngọt trong tay, nghiêm túc nói.

“Chuyện gì?” Tiểu Thuần đặt chân lên đầu gối anh, ăn từng ngụm bánh ngọt.

“Chúng ta mua một máy tập thể hình đi, lúc rảnh rồi rèn luyện cơ thể, đến mùa đông tay chân em lạnh lẽo, thấy là biết thiếu rèn luyện, thần kinh ngoại vi không phát triển.” Anh nhẹ nhàng xoa tóc cô.

“Được đó, muốn mua thì hãy mua máy tốt, có nhiều chức năng, nhưng mà đặt ở đâu đây, ba phòng đều chật chội, dù sao cũng không thể bày ở phòng khách.” Cô cảm thấy đề nghị của anh không tồi, nhưng không gian trong nhà có hạn.

“Dọn phòng em để trống, đổi thành phòng tập thể thao.” Tiêu Dư Thiên xảo trá nháy mắt với Tiểu Thuần.

Cô vừa nghe lời này thì biết anh không có ý tốt, cô liếc anh: “Vậy em ngủ ở đâu đây, anh không phải muốn em ngủ ở phòng khách chứ.”

“Em ngủ với anh đi, dù sao giường của anh rất lớn, chiếc giường kia của em chỉ rộng một mét năm, tụi mình ngủ trên đó quá nhỏ.” Anh dỗ cô.

Bọn họ ở chung lâu như vậy, mỗi lần anh ngủ trên giường cô, luôn cảm thấy giường không đủ rộng, bảo cô đến phòng anh, cô lại không chịu, chê phòng anh rất đơn điệu, ngoài giường và tủ quần áo ra thì chẳng có gì cả. Trong phòng cô rất phong phú, ngoại trừ giường và tủ quần áo thì còn có bàn trang điểm xinh đẹp và rất nhiều gối bông lớn nhỏ.

“Phòng anh nhỏ hơn phòng em, không bằng đem giường anh đổi đến phòng em, dọn phòng anh để trống, nếu anh không thích rèm cửa hồng phấn thì chúng mình có thể đổi cái mới.” Tiểu Thuần suy nghĩ làm sao dời chỗ càng hợp lý hơn. Tiêu Dư Thiên thấy cô đồng ý, anh rất vui, thúc giục cô hành động ngay.

Họ gọi điện thoại đến công ty chuyển nhà, bảo bọn người cử người đến, giúp tháo dỡ giường trong phòng của Tiểu Thuần, rồi dọn giường trong phòng Tiêu Dư Thiên vào. Sau khi sắp đặt đồ dùng trong nhà xong, cô thu dọn tủ quần áo, dành ra một ngăn tủ cho anh đặt quần áo, chăn đệm không dùng đến đặt trên tủ quần áo ban đầu của Tiêu Dư Thiên.

Đêm giao thừa, hai người ở nhà trang trí, khắp nơi đều quét dọn sạch sẽ, đồ dùng trong nhà cũng lau chùi không dính một tí bụi, giường trong phòng ngủ thay ra giường mới và áo gối, đệm dựa sofa cũng đổi mới toàn bộ.

Tiểu Thuần cắt giấy mới mua dán lên cửa kính, cô hỏi Tiêu Dư Thiên: “Nhìn đẹp không?”

“Đẹp, so với các loại giấy dán bán trên đường còn đẹp hơn, rất có không khí năm mới.” Anh khen ngợi một câu.

Tiểu Thuần làm chuyện gì anh cũng nói tốt, quan trọng là ở nơi đất khách quê người nhiều năm như vậy, anh lại có thể tìm được người cùng mình đón năm mới.

Bình thường đều là Tiêu Dư Thiên xuống bếp nấu ăn, đêm nay Tiểu Thuần ở phòng bếp bận bịu, nấu đồ ăn làm sẵn cho anh ăn. Một mâm đồ ăn bưng lên bàn, thoạt nhìn sắc hương vị đều đủ cả.

“Tay nghề của em được không?” Cô cời tạp dề, ngồi vào bàn ăn nhìn anh.

“Được.” Anh gật đầu, ăn rất vui vẻ.

Tiểu Thuần có phần không tin, cô lấy đũa gấp một miếng ăn: “Hơi mặn.”

Cô vội uống canh bắp. “Lần tới thêm chút muối.” Anh không nói nhiều.

Từ lần đó gặp mặt ở quán cà phê, Ôn Hàn không tìm Tiểu Thuần nữa, điều này khiến cô thở dài nhẹ nhõm. Ngộ nhớ anh ta lại tìm cô, khó tránh khỏi không khiến Tiêu Dư Thiên sinh nghi ngờ.

Qua tết âm lịch, Tiểu Thuần trở lại công ty đi làm, trong công ty có thêm không khí khác với lúc trước. Susan thần bí nói với Tiểu Thuần, tổng công ty sắp điều đến cấp trên mới từ trụ sở chính sang đây tiếp nhận chức của quản lý Steven sắp hết nhiệm kỳ. Tiểu Thuần chẳng có hứng thú với thay đổi nhân sự của công ty, cô cho rằng chỉ cần mình làm tốt công việc, người khác sẽ không có gì chỉ trích. Cô không có chí lớn, cũng lười hao công tốn sức lên chức, yên tâm mà làm viên chức nhỏ của mình.

Nhưng Tiểu Thuần tuyệt đối không ngờ, quản lý mới chuyển công tác lại là Ôn Hàn. Cô nói chuyện này với Tiêu Dư Thiên, Ôn Hàn trở thành cấp trên của cô, sau khi Tiêu Dư Thiên nghe xong thì ngẩn ra một lát, anh nói: “Sao lại trùng hợp như vậy?”

“Anh ta vốn ở công ty này, sau đó được điều tới trụ sở chính ở Mỹ, lúc em vào công ty thì anh ta đã đi rồi.” Tiểu Thuần chu môi, âm thầm quan sát biểu tình của Tiêu Dư Thiên. Về mặt anh thần nhiên, như là đang suy nghĩ hoặc như là đang xem TV, không rõ ý nghĩ của anh.

Nguồn tin nhanh nhạy của công ty mau chóng phát hiện quan hệ giữa Tiểu Thuần và Ôn Hàn không bình thường. Susan thử hỏi cô, Tiểu Thuần nói với cô ta đúng sự thực, Ôn Hàn là bạn học đại học, lớn hơn cô hai lớp. Susan phát huy sức tưởng tượng của mình, nói với các đồng nghiệp Tiểu Thuần và Ôn Hàn từng là người yêu. Đương nhiên cô ta đoán mò lại đúng, nhưng không thể xoá bỏ sự thật cô ta bàn chuyện thị phi.

Bởi vì Tiểu Thuần là “người tình cũ” của cấp trên mới tới, địa vị của cô tại công ty lập tức cao lên. Cô cảm giác thái độ của các đồng nghiệp với cô đều có chút là lạ, điều này khiến cô dễ khóc dễ cười. Trái lại, Ôn Hàn là người công tư rõ ràng, không lợi dụng công tác mà trả thù việc riêng, cũng không cố ý tiếp cận, cho nên Tiểu Thuần làm việc với anh ta cũng không cảm thấy khó chịu.

Lâu ngày, ngược lại Tiêu Dư Thiên khẩn trương có thái độ khác thường, anh sợ Tiểu Thuần và Ôn Hàn phục hợp tình cũ. Tiểu Thuần nói với anh lần nữa, đó là chuyện không có khả năng, anh luôn nửa tin nửa ngờ, không còn bình tĩnh và phong độ của trước đây. Tiểu Thuần nhin không được buồn cười, chế nhạo anh ghen như cậu học sinh, anh lại thẳng thắn thú nhận quả thật anh hơi lo lắng, dù sao mỗi ngày tình địch ở đó như hổ rình mồi. Ai biết anh ta dùng hành động gì chứ.

Chập tối, sau khi Tiểu Thuần tan tâm từ văn phòng đi ra. Ôn Hàn lái xe qua cạnh người cô, dừng xe lại rồi hỏi: “Cần anh đưa em một đoạn không?”

“Không cần.” Tiểu Thuần khoát tay, bổ sung một câu: “Tôi quen ngồi xe buýt rồi.” Cô cố gắng tránh ở một mình với anh ta, đỡ phải hai bên đều gượng gạo. Ôn Hàn không khách sáo nữa, lái xe đi. Lúc này Tiểu Thuần mới thở phào một hơi.

Hôm nay là sinh nhật của Tiêu Dư Thiên, hai người hẹn nhau cùng đến nhà hàng ăn cơm. Cô tan tâm sớm hơn anh, vì thế cô ngồi xe buýt đến dưới lầu văn phòng luật sư chờ anh tan tâm. Cô không biết, xe của Ôn Hàn vẫn đi theo phía sau cô, nhìn cô lên xe buýt, theo mấy trạm, nhìn cô xuống xe, hướng đến chỗ làm việc của Tiêu Dư Thiên.

Ôn Hàn không biết vì sao chính mình muốn theo dõi cô, có lẽ anh ta chỉ muốn nhìn một chút, rốt cuộc cô đang ở chung với loại người nào. Cô ngồi bên cạnh hồ suối phun nước dưới lầu văn phòng luật sư đợi chừng mười phút, trong toà nhà dần dần có người đi ra, cô đứng lên, Ôn Hàn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đến gần cô. Hai người hôn nhau rất thân mật, tay người đàn ông ôm bên hông Tiểu Thuần, còn cẩn thận vén tóc cho cô, vẻ mặt yêu thương khiến người khác cảm động.

Nhìn thấy bọn họ đi về phía khác, trong lòng Ôn Hàn trống rỗng. Cô gái đáng yêu kia từng là bạn gái của anh ta, cũng từng ngồi cạnh bồn hoa dưới lầu thư viện chờ anh ta.

Anh ta rất yêu cô, cô cũng rất yêu anh ta, hai người ở bên nhau hơn ba năm, chia sẻ rất nhiều thời gian tuyệt vời. Hiện giờ, cô đã không còn là của anh ta. Anh ta không phải chưa từng gặp những người con gái hấp dẫn hơn cô, có điều kiện tốt hơn cô, nhưng trong lòng anh ta, mãi mãi thấy rằng cô đáng yêu nhất, ngay cả nổi giận làm nũng cũng đáng yêu.

Mở ra hộp đựng đồ lật vật trong xe, Ôn Hàn lấy ra một gói thuốc lá, rút ra một điếu châm lửa, hút một hơi thuốc, từ từ nhả ra làn khói, anh ta đang suy nghĩ, phải làm sao mới có thể cướp cô trở về.

Hết chương 10

11. Chương 11: Không Có Tình Yêu Không Thay Đổi

Tiểu Bảo đã lớn thành một con mèo trưởng thành, bắt đầu có chút không an phận. Một tối, Tiểu Thuần nửa mê nửa tỉnh nghe được tiếng kêu thê lương của nó, cô hơi run lên. Cô đẩy Tiêu Dư Thiên ở bên cạnh, đứng thẳng lỗ tai nói: “Tiêu công tử, anh nghe xem, Tiểu Bảo sao lại kêu như vậy? Giống như tiếng con nít khóc lóc.”

Tiêu Dư Thiên bật cười, nhẹ giọng nói: “Bé ngốc, ngay cả điểm ấy em cũng không biết ư? Tiểu Bảo trưởng thành, cần một bạn trai.” Tiểu Thuần hé miệng cười, cảm thấy rất thú vị. Kỳ thật hồi bé hàng xóm của cô cũng từng nuôi mèo, cô thường thấy nó đến tìm một con mèo trắng gần đó cùng chơi đùa. Khi ấy cô còn đùa dai lấy chai thủy tinh đập vỡ nhằm vào đôi mèo tình nhân, dọa con mèo trắng kia mỗi lần thấy Tiểu Thuần liền chui vào bụi cỏ.

“Nó thật đáng thương. Ở gần đây người ta nuôi chó nhiều hơn, ít có nuôi mèo, chỉ có con mèo Ba Tư màu vàng ở lầu ba. Làm sao bây giờ? Đưa nó đến bệnh viện thú cưng ở mấy ngày sao?” Tiểu Thuần hỏi Tiêu Dư Thiên, anh chỉ cười, nói tuy cô muốn làm sao cũng được.

Cô suy nghĩ một chút rồi cười nói: “Đến lúc đó nếu nó sinh ra một bé mèo con, ai da, thật sự rất đáng yêu. Nhưng e rằng Tiểu Bảo và bạn trai nó sẽ không gặp lại nữa.” Cô nói vậy, có chút đồng cảm với Tiểu Bảo. Vô tình coi nó như người, mà không phải một con vật cưng.

Tiêu Dư Thiên trầm mặc không nói, chẳng biết anh suy nghĩ gì. Gần đây, anh như luôn có tâm sự mà ngại người ra. Tiểu Thuần từng hỏi anh một lần, anh chỉ nói có lẽ, cô cũng không hỏi thêm nữa. Nếu anh không muốn nói, cần gì phải đập nổi hỏi ngọn nguồn, chính cô cũng không phải che giấu chút việc với anh sao. Ví dụ như chuyện giữa cô và Ôn Hàn, cô rất ít khi nhắc tới, cô luôn cảm thấy đó là vấn đề nhạy cảm, không cần phải công khai.

Mấy ngày sau đó, Tiểu Thuần mang Tiểu Bảo đến cửa hàng thú nuôi lân cận tìm kiếm bạn trai, chẳng tìm được con nào thích hợp, lúc này cô mới nhớ tới lên diễn đàn thú nuôi trên mạng tìm.

Trên diễn đàn, mèo chờ coi mất cũng không ít, Tiểu Thuần và Tiêu Dư Thiên lựa chọn nhiều lần, chọn tới chọn lui, mới chọn được một con mèo Ba Tư màu vàng hai tuổi, thân thể cường tráng, bộ lông cũng rất đẹp. Sau khi liên lạc với chủ nhân đối phương, hai bên hợp nhau, hẹn thời gian địa điểm cho hai con mèo coi mắt. Hai nhóc kia mới gặp mặt đã vừa mắt, các chủ nhân ngồi một bên trò chuyện, hai con mèo thì cùng nhau chơi đùa.

Sau khi bàn bạc, Tiểu Thuần và đối phương quyết định, Tiểu Bảo đến nhà “đàng trai” ở nửa tháng, đợi có thai thì mang về nhà. Đối phương cũng đưa ra điều kiện của mình, nếu Tiểu Bảo sinh mèo con, thì phải đưa cho nhà anh ta một con. May mà mèo thường mang thai sinh mấy con, Tiểu Thuần không chút suy nghĩ liền đồng ý.

Sau khi đưa Tiểu Bảo đi, Tiểu Thuần đếm mỗi ngày, quả nhiên chưa đến một tháng, nhà đối phương liền gọi điện thoại thông báo với cô, Tiểu Thuần đã sắp làm mẹ. Tiểu Thuần rất vui vẻ, mau chóng cùng Tiêu Dư Thiên đón Tiểu Bảo về nhà. Tiểu Bảo rất nghe lời, không bướng bỉnh như trước kia, yên tâm dưỡng thai, chuẩn bị sinh mấy cục cưng mèo đáng yêu.

Sáng thứ hai, Tiểu Thuần vừa ngồi xuống thì nhận được thông báo, bảo cô về nhà thu xếp hành lý chuẩn bị đi công tác.

“Tôi đi công tác?” Cô nhìn đồng nghiệp đến đưa thông báo đi công tác với vẻ không tin, cô làm hành chính, quanh năm suốt tháng hiếm khi ra ngoài công tác một lần. Đồng nghiệp nói với cô, công ty vừa đạt được hiệp nghị hợp tác với một công ty Bắc Kinh, lần này qua đó chính là muốn ký hợp đồng với đối phương, hợp đồng rất lớn, cấp cao của công ty rất coi trọng.

“Ký hợp đồng là chuyện của bộ tiêu thụ, có quan hệ gì với tôi?” Tiểu Thuần khó hiểu.

Vị đồng nghiệp cười: “Người của bộ tiêu thụ đều bận rộn tạo ra lợi nhuận cho công ty. Hợp đồng đã có đồng nghiệp của bộ pháp vụ thảo ra xong từ lâu, cô chỉ là đi theo làm trợ lý, thay bọn họ chuyển thông tin thôi.”

“Một mình tôi đi à?” Tiểu Thuần nghi hoặc, việc này cô làm sao cũng không rõ ràng.

Vị đồng nghiệp lại cười: “Khẳng định sẽ không để một mình cô đi, lần này đích thân cấp trên ra mặt.” Cô ta nói cấp trên, tất nhiên chính là Ôn Hàn. Lúc này Tiểu Thuần mới hiểu ra, thì ra Ôn Hàn cũng bắt đầu lấy việc công làm việc tư.

Cô muốn tìm anh ta nói rõ ràng, bảo anh ta đừng an bài loại chuyện vô vị này, nói đến bên miệng, cô lại không chắc về chủ ý này. Công việc trước mắt của cô có các loại phương diện đả ngộ không tẻ, nếu thật muốn trở mặt âm ỉ với Ôn Hàn, anh ta ghi hận trong lòng thì làm sao. Theo lý thuyết anh ta sẽ không tuyệt tình như vậy, nhưng xa cách mấy năm, ai biết tính tình anh ta có thay đổi lớn hay không.

Tiểu Thuần không dám đánh cược, cô và Tiêu Dư Thiên đã từng bàn bạc với nhau, muốn để dành chút tiền mua lại căn hộ họ đang ở từ trong tay ông bà Mã. Tuy là nhà second-hand, nhưng thật ra cũng giống như nhà mới, căn hộ này cũng đã được bốn năm, từ trước đến nay vợ chồng nhà họ Mã chưa từng ở qua, lúc trước bọn họ mua căn hộ này cũng là giữ lại cho thuê. Tiểu Thuần đã quen ở đây, xung quanh giao thông tiện lợi, không muốn chuyển đi nơi khác nữa. Giá nhà ở Thượng Hải mấy năm nay lên cao, hai người bọn họ đều là viên chức, tích góp cũng không nhiều, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm.

Về đến nhà, Tiểu Thuần chuẩn bị hành trang, rồi gọi điện nói với Tiêu Dư Thiên, chiều nay cô phải đi Bắc Kinh công tác. Anh cũng rất bất ngờ cô lại đi công tác, có chút lo lắng: “Em đi với ai vậy?”

“Mấy người đồng nghiệp.” Tiểu Thuần không muốn để anh lo lắng. Nếu nói với anh cô đi cùng Ôn Hàn, có thể nghĩ ra hậu quả thế nào.

Tại sân bay, Tiểu Thuần đi theo sau Ôn Hàn, hai người một trước một sau vào khoang máy bay thương mại. Thật sự chỉ có hai người bọn họ đi công tác, dụng ý của anh ta rất rõ ràng. Sau khi ngồi xuống Tiểu Thuần không nói gì, cho đến khi máy bay cất cánh, cô cũng chỉ yên lặng nhìn ngoài cửa sổ.

“Em không muốn cùng anh đi công tác sao?” Ôn Hàn thành linh hỏi Tiểu Thuần, cô không hiểu rõ dụng ý của anh ta nên đành phải nói: “Không có.”

“Vậy sao khi lên máy bay không nói gì cả?” Ánh mắt anh ta dừng trên người Tiểu Thuần. Giọng điệu của anh ta nói với cô không nghiêm túc như trong công ty. Ở công ty anh ta có dáng vẻ chuyên nghiệp, mà lúc này, không phải là đối thoại mà cấp trên và cấp dưới nên có.

“Tôi ngồi máy bay sẽ không thoải mái, nên lười nói chuyện.” Tiểu Thuần không tìm được lý do tốt, chỉ đành nói lấy lệ.

Ôn Hàn cũng không tin: “Ai nói, khi đó chúng ta đi Vân Nam, Tây Tạng, đều là ngồi máy bay, lại còn dùng vé giảm giá, khoang phổ thông chật chội, sao em chưa bao giờ nói khó chịu.”

“Trước kia là trước kia, hiện tại là hiện tại, tôi nghĩ anh và tôi đều hiểu rõ, anh đừng làm loại chuyện vô nghĩa nói lời vô ích này nữa.” Tiểu Thuần tỏ rõ lập trường của mình, ngăn chặn tất cả ý nghĩ trong đầu anh ta.

Ôn Hàn cười lạnh nhạt: “Vậy sao ở công ty em không nói với anh như thế, em nói thẳng với anh, không muốn cùng anh đi công tác, anh cũng sẽ không miễn cưỡng em.”

Tiểu Thuần lắng nghe lời nói như là quang minh chính đại của anh ta, bực bội không biết giải toả ở đâu, cô thốt ra: “Anh là cấp trên, tôi là cấp dưới, anh bảo tôi đi công tác, tôi có thể từ chối sao? Ai biết anh có tâm tư gì, tôi còn sợ anh trả đũa đấy.”

Ôn Hàn thở hốc vì kinh ngạc: “Em nghĩ như vậy? Ở trong lòng em anh là người như thế sao?”

Anh ta thật sự tức giận, Tiểu Thuần nghe ra, nhưng cô không có lòng dạ nào để ý tới tâm trạng của anh ta, ai bảo động cơ sắp xếp lần đi công tác này của anh ta không thuần khiết. Sau đó cô dựa vào ghế, không nói chuyện với anh ta. Dù sao đây cũng là trên máy bay, nơi đông người không tiện nói chuyện.

Máy bay hạ cánh tại sân bay thủ đô, hai người cùng ngồi xe vào trong thành phố, khách sạn đã đặt từ sớm, hai phòng riêng. Tiểu Thuần xách hành lý của mình vào phòng chải đầu rửa mặt, Ôn Hàn ở phòng sát vách.

Buổi tối, Tiểu Thuần đến nhà hàng của khách sạn dùng cơm, trông thấy Ôn Hàn ngồi ở chỗ gần cửa sổ, cô muốn làm như không thấy anh ta, nhưng nhìn anh ta một mình, tâm trạng không tốt lắm, cô đành phải đi qua, ngồi cùng bàn với anh ta. Anh ta ngẩng đầu nhìn cô, hơi bất ngờ.

“Nếu lời nói lúc chiều của tôi hơi quá đáng, anh cũng đừng để trong lòng, tôi là người có gì nói đó, anh không phải ngày đầu quen biết tôi.” Tiểu Thuần chủ động làm dịu bầu không khí. Nói thế nào đi nữa, hai người bọn họ từng có nhiều hồi ức tốt đẹp, cho dù duyên phận đã hết, cũng không nhất thiết làm căng mối quan hệ.

Ôn Hàn nhìn cô, thở dài nói: “Em chẳng thay đổi chút nào.”

Tiểu Thuần mím môi: “Tôi thay đổi rất nhiều, chỉ là anh không phát hiện.” Cô múc một bát canh nấm đẩy đến trước mặt anh ta: “Ngoài khẩu vị ăn uống của anh thay đổi ra, thì tôi nghĩ không gì thay đổi.” Ôn Hàn cười nghiêng ngả, tâm tình dịu đi rất nhiều.

Hợp đồng công ty ký rất thuận lợi, sau khi Ôn Hàn mang Tiểu Thuần gặp mặt đại diện của đối phương vài lần thì ổn thỏa. Để chúc mừng bọn họ lần này hợp tác thành công, đối phương an bài một bàn tiệc ở một khách sạn, mời bọn họ đi dự tiệc.

Trong bữa tiệc, đối phương không ngừng mời rượu, tửu lượng của Ôn Hàn không tồi, anh ta uống rất nhiều. Tiểu Thuần thấy anh ta nhận ly này rồi đến ly khác, cô nhìn mà hơi thấp thỏm, nhin không được khuyên anh ta: “Ôn tổng, uống ít một chút, sáng mai chúng ta sẽ quay về Thượng Hải.” Ôn Hàn không nghe lời cô, cho đến khi mấy người của đối phương uống say khướt, anh ta mới mang theo men say cùng Tiểu Thuần rời khỏi.

Gió cuối xuân của Bắc Kinh ẩm áp, từ trong khách sạn đi ra, Tiểu Thuần thoải mái hít không khí trong lành. Vừa muốn đón xe taxi, cô bị Ôn Hàn gọi lại: “Đừng vội gọi xe, đi với anh một đoạn.” Tiểu Thuần thấy mặt anh ta đỏ bừng, biết anh ta vì rượu mới thế, cô thở dài, đành phải đi theo anh ta. Tên này say khướt như vậy, nếu bỏ anh ta trên đường, anh ta có thể tìm được đường về mới là lạ.

“Anh uống nhiều vậy làm chi.” Tiểu Thuần oán thán. Cô ghét điểm ấy của đàn ông, vừa uống say thì giống như chết. Ôn Hàn nhẹ nhàng ho khan, nghe cô nói thế, anh ta dừng bước nhìn cô: “Chúng ta đi dạo Hậu Hải nhé?”

“Không đi, tôi muốn về nghỉ ngơi.” Tiểu Thuần lắc đầu, không muốn đi cùng anh ta. Cô muốn trở về gọi điện thoại cho Tiểu Dư Thiên, chỉ cần bọn họ chia cách thì sẽ duy trì liên lạc, mỗi ngày đều phải gọi điện thoại.

“Ngày mai về Thượng Hải, hiếm khi đến Bắc Kinh một lần, không đi dạo Hậu Hải là uổng công một chuyến.” Ôn Hàn nhìn xung quanh, suy nghĩ làm sao đi qua Hậu Hải.

“Có gì tốt chứ, không phải trước kia từng đi rồi sao.” Tiểu Thuần không có tâm tư lãng mạn, cô thầm muốn mau chóng trở về.

Khi đó, hằng năm nghỉ đông và nghỉ hè, bọn họ cùng nhau đi khắp nơi du lịch, lần đầu tiên bọn họ đến Bắc Kinh, trước hết đến quán bar ở Hậu Hải. Ôn Hàn nghe Tiểu Thuần nói vậy, ký ức ngày xưa trở về, anh ta tiến lên nắm tay Tiểu Thuần, dắt cô cùng nhau đi.

“Tôi nói tôi không đi, muốn đi thì mình anh đi đi.” Tiểu Thuần định vung tay anh ta ra, nhưng làm sao cũng không bỏ ra được. Ôn Hàn thấy cô kháng cự, trong lòng dâng lên nỗi khó chịu, anh ta có chút chán nản, nhưng cũng có chút không cam lòng: “Ngay cả ký ức em cũng vứt bỏ ư?” Tiểu Thuần ngẩn ra, rủ mắt xuống.

Ký ức, làm sao có thể dễ dàng quên như vậy, chẳng qua ký ức chỉ có thể là ký ức, sức mạnh nóng cháy đã giảm xuống, tình cảm nồng đậm đã trở nên nhạt nhẽo, đợi đến một ngày nào đó sẽ trở thành hư không.

Tâm trạng nặng nề, trong đầu bị cùn kích thích rối loạn, Ôn Hàn theo bản năng ho khan hai tiếng, Tiểu Thuần vốn đi trước anh ta, nghe tiếng cô quay đầu nhìn anh ta, muốn đâm lưng cho anh ta, bàn tay vừa đưa ra một nửa thì rút trở về. Cô biết, đây không phải lúc mềm lòng. Cô không thể vì mềm lòng nhất thời mà khiến ba người rơi vào lốc xoáy tình cảm.

Ôn Hàn trông thấy động tác của cô, trong lòng anh ta đau đớn khôn xiết, anh ta gấp gáp bước lên trước giữ chặt cô, ôm chặt cô trong ngực.

“Tiểu Thuần, em hãy cho anh một cơ hội nữa được không? Cho anh một cơ hội nữa.” Anh ta nhắc mãi lời nói vô nghĩa. Tiểu Thuần khó chịu, gần như muốn khóc.

Từng có một lần, bọn họ vì một việc nhỏ mà âm ỉ chia tay, xa nhau hơn hai tháng, sau khi hờn giận qua đi, hai bên đều không chịu được sự giày vò của nhớ nhung, họ mau chóng quay về làm lành. Nhưng nay đã khác xưa, bọn họ rốt cuộc không thể trở về được nữa.

Ôn Hàn vuốt nhẹ gương mặt Tiểu Thuần rồi hôn lên. Cô hít sâu một hơi, kiên quyết đẩy anh ta ra: “Xin anh đừng như vậy nữa, bằng không tôi sẽ khiếu nại chủ tịch anh quá nhiều tình dục.” Cơ thể Ôn Hàn run lên, anh ta bình tĩnh nhìn Tiểu Thuần, dường như rất khó tin lời nói của cô. Tiểu Thuần không nhìn anh ta, đi thẳng đến ven đường, đón xe taxi trở về khách sạn.

Sau khi trở về, chuyện đầu tiên chính là gọi điện cho Tiêu Dư Thiên. Anh ở trong điện thoại nói với cô, anh và Tiểu Bảo đều rất nhớ cô.

“Mỗi ngày Tiểu Bảo đều nhảy lên giường tụi mình nằm một lát, có đôi khi còn kêu meo meo với anh, như là hỏi anh, chừng nào thì em mới về.” Tiêu Dư Thiên đùa nghịch nói.

Vừa nghĩ đến Tiểu Bảo, tâm trạng của Tiểu Thuần tốt lên rất nhiều: “Ngày mai em trở về rồi, anh yêu, thay em hôn Tiểu Bảo nhé.”

“Được. Ngày mai anh đến sân bay đón em.” Tiểu Thuần đi mấy ngày, trong lòng anh rất lo lắng.

“À, không cần đâu, anh công việc bận rộn, em tự mình ngồi xe về là được rồi.” Tiểu Thuần vội vàng từ chối, cô cùng Ôn Hàn đi công tác không nói với anh, nếu để anh thấy, không dám bảo đảm anh không có ý tưởng khác. Chuyện này, có thể giấu thì giấu, chỉ cần Ôn Hàn không quấy rầy cô.

Khi trở lại Thượng Hải, Tiểu Thuần mới chính thức cảm thấy thành phố này gần gũi như vậy, cô đã sống ở đây bảy năm trời, bắt đầu năm 18 tuổi lên đại học thì vẫn ở nơi này, ngay cả quê nhà của mình cũng không muốn quay về. Thành phố này tự có khí chất nhân văn độc đáo của nó, một loại tình cảm tinh xảo tao nhã, nhất là nơi này có người cô lưu luyến.

Xuống máy bay về nhà, mới vào phòng khách, cô chợt nghe thấy tiếng nước ào ào, như là có người đang tắm ở trong phòng tắm, Tiểu Thuần hơi tò mò, lúc này Tiêu Dư Thiên hẳn là đi làm mới đúng, sao lại ở trong nhà?

Cô đến cửa phòng tắm, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

“Ah ——” một cô gái thét chói tai, che lại bộ ngực trần trụi. Tiểu Thuần cũng kinh ngạc, bị cảnh tượng trước mắt dọa ngây người. Cô làm sao nghĩ đến, trong nhà lại cất giấu một cô gái trẻ xa lạ.

Hết chương 11

12. Chương 12: Ngưu Đại Tiểu Thư Giá Lâm

Tiểu Thuần lấy lại bình tĩnh, hỏi cô gái kia: “Cô là ai, sao lại ở nhà tôi?”

“Chị là Lục Tiểu Thuần.” Cô gái hỏi lại một câu.

Tiểu Thuần gật đầu: “Rốt cuộc cô là ai?”

Cô gái vẩy nước trên tóc, con mắt chuyển động, hướng về phía Tiểu Thuần cười nói: “Tôi là bạn gái của Tiêu Dư Thiên, anh ấy nói chị đi công tác không ở nhà, nên gọi điện báo tôi tới.”

Nói cái gì, Tiểu Thuần không tin mà lừa cô ta. Cô cũng chẳng phải con nít ba tuổi, nói mấy câu thì có thể bị ly gián.

“Cô coi như xong, bạn gái duy nhất của Tiêu Dư Thiên chính là tôi, rốt cuộc cô là ai, nếu không nói tôi báo cảnh sát.” Tiểu Thuần cố ý lên mặt nói.

Cô gái kia vui cười: “Chị báo đi, cảnh sát sẽ không bắt tôi đâu.”

Tiểu Thuần thấy cô gái kia mềm không ăn cứng cũng không ăn, trong lòng cô suy nghĩ kế sách, vào phòng bếp cầm ống nước cao su, mở vòi nước rồi phun vào cô gái kia: “Cô nói hay không, không nói thì tôi chẳng khách khí đâu.”

“Tôi thua rồi, tôi thua, nữ hiệp tha mạng.” Cô gái bị nước lạnh bắn thẳng vào người, liên tục cầu xin tha thứ.

Tiểu Thuần cười thắng lợi: “Loại nhóc con, lại dám hơn thua với tôi, cô còn non nớt lắm. Mau mặc quần áo, theo tôi đến phòng khách nói rõ tình hình.”

Chỉ chớp lát sau, cô gái mặc quần áo từ phòng tắm đi ra, lấy khăn lau khô tóc, ngồi trên sofa đối diện Tiểu Thuần. Cô ta nói với cô, cô ta tên là Ngưu Y Y, cháu gái của bà Mã, du học ở Mỹ, lần này trở về tìm công việc, bởi vì nhà không ở Thượng Hải, đành phải đến cậy nhờ bà Mã.

“Dì tôi nói, ở khách sạn rất phí tiền, bảo tôi tạm thời ở chỗ anh chị hai ngày, đợi khi tìm được căn hộ thích hợp thì dọn ra. Tôi vừa đến không quen cách sinh hoạt, anh chị dù sao cũng phải cho tôi một chút đồng tình chứ.” Ngưu Y Y giả vờ bĩu môi, làm ra vẻ đáng thương.

Tiểu Thuần khinh thường hừ một tiếng, cười nói: “Bà Mã và cô Ngưu thật đúng là thân thích.”

Ngưu Y Y thấy cô rất cục mỉnh cười, cô ta cùng cười nói: “Dì tôi nói, tôi ở bao lâu thì hai người được bớt tiền thuê bấy lâu, sẽ không bạc đãi hai anh chị đâu.” Tiểu Thuần nghĩ thầm, cô gái này thay đổi tâm trạng nhanh thật, lúc thì vờ đáng thương lúc thì tươi cười, vẻ mặt phong phú, vừa thấy thì biết được chính là một nha đầu khó chơi.

“Được, cô cứ ở. Nhưng mà tôi có hai điểm phải nói rõ với cô trước, đồ đạc trong nhà này, chỉ cần không phải đồ vật cá nhân thì cô có thể tha hồ dùng, chỉ có hai thứ cô không được động đến, thứ nhất là phòng của tôi, thứ hai là người đàn ông của tôi.” Tiểu Thuần giao kèo ràng buộc với Ngưu Y Y. Mấy cô gái trẻ này không tìm phổ thích làm gì thì làm, nên nói cảnh cáo trước.

“Chị nói là lão Tiêu à, yên tâm, tôi không có hứng thú với anh ấy.” Ngưu Y Y rất thông minh.

“Lão Tiêu cái gì, anh ấy lại không già.” Tiểu Thuần chống nạnh kháng nghị.

“Sao lại không già, anh ấy đã sắp vào hàng ba rồi, anh già 28 tuổi, chị lại còn nói anh ấy không già.” Ngưu Y Y cố ý nói đùa với Tiểu Thuần, chọc cô tức giận.

“Nói anh ấy già, vậy cô bao nhiêu tuổi hả?” Tiểu Thuần méo miệng, tức tối hỏi.

Ngưu Y Y cười to: “Tôi năm nay 22, vẫn là tuổi ta, 5 tuổi đã đi học, 15 tuổi tốt nghiệp trung học, 22 tuổi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, chị còn muốn hỏi gì nữa?”

Tiểu Thuần hừ một tiếng, cũng đưa ra khuôn mặt tươi cười: “Lão Tiêu nhà chúng tôi, anh ấy 5 tuổi đánh lộn bị nhà trẻ đuổi ra; 15 tuổi các bạn học khác đều là đoàn viên, anh ấy vẫn là đội viên thiếu niên; 22 tuổi nói chuyện với con gái còn đỏ mặt, trên cơ bản đời này không có khả năng trở thành ông chú đẹp trai bay bướm, cho nên, xin cô sau này đừng lấy anh ấy ra làm trò đùa.”

Ngưu Y Y le lưỡi với Tiểu Thuần, cô quay lại trừng mắt liếc cô ta, hai người đều có chút ý cười. Hai cô đều có tính cách cởi mở, nói chuyện cũng tùy ý hơn.

Buổi tối, Tiêu Dư Thiên về đến nhà, nhìn thấy Tiểu Thuần bận bịu ở phòng bếp, anh rất vui đi qua ôm cô.

“Rất cuộc em đã về rồi.” Trông thấy cô anh đặc biệt vui vẻ, trong lòng ấm áp.

Tiểu Thuần xoay đầu nhìn anh: “Anh mau đi rửa tay, sắp ăn cơm rồi.” Tiêu Dư Thiên hôn cô rồi mới đi.

Ba người ở phòng ăn nhỏ ngoài phòng bếp ăn cơm, Ngưu Y Y không hài lòng với tay nghề của Tiểu Thuần, cầm đũa khều hồi lâu mà chẳng gặp thứ gì, cô ta than phiền nói: “Trình độ nấu nướng của chị còn thua xa lão Tiêu, tôi thấy sau này chị đừng xuống bếp nữa, cứ dựa vào lão Tiêu thôi.”

Tiểu Thuần trợn mắt liếc cô ta: “Đồ ăn có sẵn không lấp được miệng cô, có bản lĩnh cô làm một lần cho tôi xem, đừng ở đó nói chuyện đau thắt lưng.”

“Thật ngại quá, thân thể tôi khỏe mạnh, thắt lưng không đau chân không mỏi, sáng mai tôi thể hiện tài năng cho chị xem.” Ngưu Y Y ba hoa với Tiểu Thuần.

Tiêu Dư Thiên thấy hai cô tranh cãi, anh vội hoà giải: “Không thể ăn sao, tôi cảm thấy rất ngon mà.”

“Ăn của anh đi.” Hai cô gái đồng thanh nói.

Ba người cùng cười, Tiêu Dư Thiên cười mỉa: “Không ngờ hai người vẫn rất ăn ý.”

Trở lại trong phòng, Tiểu Thuần đang muốn đưa áo khoác cô mua cho anh ở Bắc Kinh để anh xem, Tiêu Dư Thiên đã ôm cô, rất thấm thiết vui mặt mình trong tóc cô.

“Mấy ngày em vắng nhà anh rất nhớ em, một mình không ngủ được.” Anh thắm thì nói với cô.

Cô cười hì hì không ngừng: “Lúc không ngủ được anh có làm chuyện gì xấu không?”

“Không có, anh ngay thật nhất, lời em dặn dò trước khi đi công tác anh đều nhớ kỹ, một chút ý nghĩ đen tối cũng không có.” Anh cười ôm cô lên giường.

Sau khi tạm chia xa gặp lại, hai người rất nồng thắm, ở trong chăn lăn lộn, vui cười, yêu nhau rất nhiệt tình. Bỗng nhiên họ nghe được tiếng của Ngưu Y Y từ phòng khách truyền vào: “Người trong nhà làm phiền hai vị nói nhỏ chút, tai vách mạch rừng, cũng không sợ sập giường à.”

Hai người nghe được lời nói của cô ta, từ trong chăn lộ đầu ra. Tiểu Thuần chu môi: “Anh xem cô ta kìa, quá đáng ghét.”

Tiêu Dư Thiên chỉ cười, hôn vành tai cô: “Mặc kệ cô ta, cô ta thích nói thế nào thì nói thế ấy, đây là nhà của chúng ta, chúng ta muốn thế nào thì làm thế đấy.” Anh luôn luôn ôn hoà, thích ứng trong mọi tình cảnh.

Tiểu Thuần quả trách anh: “Anh nói hay nhỉ, nếu em không đồng ý để cô ta vào ở thì sao, không phải nói chê cô ta cái gì, tội mình bây giờ thế này, để cô ta ở đây không tiện lắm. Bà Mã cũng thật là keo kiệt, có tiền như vậy, thân thích tìm nhờ cậy, ngay cả tiền ở khách sạn cũng không nỡ lấy ra.”

“Việc này có gì khó hiểu, người Thượng Hải có tiếng khôn khéo, ở khách sạn quả thật phí tiền. Tội mình không phải còn chưa kết hôn sao, có sẵn phòng, cho cô ta ở mấy ngày cũng chẳng sao, bà Mã đồng ý bớt

tiền thuê cho chúng ta đến khi cô ta dọn đi, anh nghĩ có thể tiết kiệm một chút cũng tốt.” Tiêu Dư Thiên thẳng thắn nói rõ ý nghĩ của mình.

Tiểu Thuần suy nghĩ, lời anh nói cũng không phải không có đạo lý. Nhưng Ngưu Y Y kia, mở miệng nói lung tung, tuyệt đối không suy nghĩ cho người khác, ở lâu chỉ sợ sẽ có mâu thuẫn, ngược lại liên lụy đến giao tình giữa bọn họ và bà Mã.

“Cô ta còn gọi anh là lão Tiêu đấy.” Tiểu Thuần hừ một tiếng.

Tiêu Dư Thiên đảo mắt: “Em đừng gọi như vậy là được.”

“Vậy em nên gọi anh là gì? Tiêu ca ca? Tiểu Thiên Thiên?” Cô cười ngọt ngào trêu đùa, anh không nói gì chỉ cười cười.

Cô dí dí đầu anh, nhắc nhở anh: “Em nói cho anh biết, mặc dù trong nhà chúng mình có cô gái xinh đẹp trẻ tuổi, nhưng anh không được có ý tưởng khác, trong đầu nghĩ vớ vẩn cũng không được.”

“Anh không có ý gì với cô ta, cô ta không phải loại người anh thích. Thuần Nhi, anh không nói chuyện với cô ta, anh để dành sức lực để tụi mình chơi đùa với nhau.” Anh kéo Tiểu Thuần đến dưới thân, hôn môi cô, lại quyến luyến cùng một chỗ.

Buổi sáng, Tiểu Thuần và Tiêu Dư Thiên ngồi đối diện, ở trong phòng ăn dùng bữa sáng. Ngưu Y Y ngáp dài đi tới, thấy hai người bọn họ, cô ta trêu ghẹo: “Ôi, hai người dậy sớm nhỉ, tối hôm qua lăn lộn một đêm cũng không ngủ thêm một lúc?”

Tiểu Thuần đỏ mặt, liếc nhìn Tiêu Dư Thiên một cái, thấy anh bình tĩnh, như là không nghe thấy, nói với Ngưu Y Y: “Chúng tôi luôn dậy sớm, không bỏ bê công việc và cuộc sống.”

Ngưu Y Y cười hì hì, đi đến bên cạnh Tiêu Dư Thiên, cố ý lộ đầu qua nhìn anh, nói đùa: “Thật không nhìn ra, bề ngoài anh lịch sự thế này lại rất nhiệt tình nha.”

Anh cúi đầu ăn cơm, trả lời một câu: “Cảm ơn đã khen ngợi.”

Ngưu Y Y chìa mũi nhọn về phía Tiểu Thuần: “Tiếng kêu trên giường của chị không hay chút nào, so với phim tình tứ Âu Mỹ tôi đã xem thì trình độ của chị chỉ bằng phim Nhật thôi.” Tiểu Thuần nghe xong lời này, thiếu chút nữa sữa đậu nành chưa uống hết đã bị sặc ra.

Ngưu Y Y thấy mặt mũi Tiểu Thuần có vẻ oán trách, cô ta cười to: “Vẫn là lão Tiêu lợi hại, coi định lực của người ta này, không hổ là luật sư, núi Thái Sơn sụp đổ phía trước cũng không thay đổi sắc mặt, bình tĩnh hơn nhiều. Chị còn kém xa, hai ba câu là chị phát cáu nổi giận.”

Tiểu Thuần bị cô ta chọc giận: “Đó là vì da mặt anh ấy dày, da mặt luật sư đều dày như thế.”

Ngưu Y Y nháy mắt: “Đây chính là lời chị nói nha, lão Tiêu, anh nghe rồi chứ, bà xã anh nói da mặt anh dày, tôi thì luôn khen anh thôi.” Tiêu Dư Thiên vẫn cười, không để ý tới lời của cô ta.

Ngưu Y Y chế nhạo từng người bọn họ một trận, cảm thấy mỹ mãn liền đi rửa mặt chải đầu. Tiểu Thuần đợi cô ta đi rồi, mới thăm thò với Tiêu Dư Thiên: “Anh xem cô ta, cố tình chọc giận em. Anh lại như hũ nút, tính thần biện bạch trên toà của anh đâu rồi?”

Anh biết cô làm nũng, tự trách mình không bênh vực mà quở trách Ngưu Y Y, anh dỗ dành cô: “Ngoan nào, em giận cô ta cái gì, cô ta vẫn là con nít không hiểu chuyện thôi.”

“Con nít cái gì, cô ta 22 rồi.” Tiểu Thuần tức giận.

Tiêu Dư Thiên cười thản nhiên: “Tuổi trí tuệ của cô ta ít nhất kém 5 tuổi, con gái từ nước ngoài trở về nói chuyện khá tùy tiện, em đừng chấp nhặt với cô ta là được.”

“Cô ta nói em là phim Nhật.” Cô nghĩ đến ví dụ khác mà giận dỗi, Tiêu Dư Thiên không nói giúp cô câu nào.

Anh buồn cười: “Cô ta cố ý chọc giận em, chẳng lẽ em không biết?”

“Em không quen thân với cô ta, cô ta chọc giận em làm gì.” Tiểu Thuần đảo mắt.

“Bởi vì cô ta nhìn ra, em không thích cô ta.” Anh nói với cô.

Tiểu Thuần buồn bực: “Phải không?” Quả thật cô không thích Ngưu Y Y, tự nhận mình không tỏ vẻ quá rõ ràng, ai ngờ đối phương còn nhạy cảm hơn cô tưởng tượng.

“Có một chút.” Tiêu Dư Thiên nói thật.

Tiểu Thuần gật đầu: “Sau này em chú ý một chút.”

Cô ngẩng đầu thấy anh cười với mình, cô cũng cười, hai người đều nhớ lại đêm hôm qua, rất là ngọt ngào.

Ngưu Y Y đứng ở trên lầu nhìn hai người bọn họ ra khỏi cổng tiểu khu, cô ta nghĩ thầm, hai người này thật là sến súa, ở trong tiểu khu cũng phải nắm tay nhau, như là sợ đối phương lạc mất ấy.

Trở lại trong phòng, cô ta ngắm cách ăn mặc xinh đẹp của mình rồi chuẩn bị đi ra ngoài tìm việc. Tiểu Bảo tập tễnh lê bước chân đến cạnh chân cô ta cọ cọ, cô ta không để ý, vô tình đá nó một cước. Tiểu Bảo kêu meo meo, Ngưu Y Y không hiểu, cúi người sờ đầu nó: “Tiểu Bảo, tao đi ra ngoài, mày ở nhà ngoan ngoan nhé.”

Tiểu Bảo thoát nhìn có chút cáu kỉnh, lấy móng vuốt cào cô ta một cái, cô ta sợ tới mức giật tay về, trên đó lưu lại một vết cào.

Giữa trưa khi Ngưu Y Y về nhà, phát hiện Tiểu Bảo có phần khó chịu, nó kêu không ngừng, tiếng kêu cũng rất thảm thiết. Cô ta hơi sợ, vội gọi điện cho Tiểu Thuần, đúng lúc Tiểu Thuần đã đến nhà ăn dùng cơm, cô ta đành phải gọi Tiêu Dư Thiên.

“Lão Tiêu, anh mau về nhà xem, không biết sao Tiểu Bảo lại thế này, nó kêu mãi, tôi không có cách nào bắt nó, có thể là sắp sinh không, tôi thấy bụng nó tròn vo.” Ngưu Y Y không dám lơ đãng, đem tình huống nói với Tiêu Dư Thiên. Anh nghe xong cũng sốt ruột, bác sĩ thú ý nói, dự tính cách ngày sinh của Tiểu Bảo còn có vài ngày, ngộ nhờ Tiểu Bảo sinh non, Tiểu Thuần sẽ đau lòng lắm.

Tiêu Dư Thiên vội vàng xin nghỉ về nhà, mới vừa vào phòng khách thì thấy Tiểu Bảo nằm trên mặt đất, không ngừng nôn mửa, xem ra tình huống không ổn.

Ngưu Y Y đã chuẩn bị xong cái giỏ đặt mèo vào, cô ta nói với Tiêu Dư Thiên: “Tôi thấy nên đưa nó đến bệnh viện thú nuôi, ngộ nhờ chuyện không may, lỗi tôi lớn lắm.”

Tiêu Dư Thiên gật đầu, thật cẩn thận ôm Tiểu Bảo vào trong giỏ, trước đó nó còn cáu kỉnh, nhìn thấy anh, cảm xúc dịu đi không ít, tiếng kêu cũng yếu đi. Ngưu Y Y vội mở cửa, Tiêu Dư Thiên mang Tiểu Bảo và cô ta ra ngoài.

Hết chương 12

13. Chương 13: Không Được Làm Người Quá Tốt

Tại bệnh viện thú nuôi, bác sĩ vừa thấy tình huống của Tiểu Bảo liền nói với Tiêu Dư Thiên, nó có thể phải sinh non. Tiêu Dư Thiên lo lắng không thôi, anh cầu xin bác sĩ tận lực cứu chữa, giữ lại mèo con trong bụng Tiểu Bảo, bạn gái anh rất cưng con mèo này.

Chờ đến khi Tiểu Thuần hấp tấp chạy đến bệnh viện thú nuôi, bác sĩ đã tiêm thuốc giữ thai cho Tiểu Bảo, nó rất yếu ớt, tạm thời đặt trong lồng ấm, thấy Tiểu Thuần qua đây, Tiểu Bảo ngo nguẩy muốn đứng lên, nhưng không có sức lực, nó nằm đó meo meo một tiếng, cái bụng tròn vo thoát nhìn rất cồng kềnh. Tiểu Thuần nhìn thấy đáng vẻ đáng thương ỉu xiu của Tiểu Bảo, cô đau lòng đến rơi nước mắt, đứng ở cạnh lồng nhìn nó.

Tiêu Dư Thiên đi qua ôm vai cô, an ủi cô: “Em đừng lo, Tiểu Bảo sẽ không sao đâu.”

Cái mũi Tiểu Thuần cay cay, ánh mắt đỏ ngầu: “Tại sao có thể như vậy? Lúc sáng khi ra ngoài em thấy nó bình thường mà.”

“Anh cũng không biết, là ngoài ý muốn thôi, lần đầu tiên Tiểu Bảo làm mẹ, không có kinh nghiệm, so với mèo bình thường thì dễ sinh non hơn.” Tiêu Dư Thiên cũng nhìn Tiểu Bảo trong lồng kính, không nghĩ ra nhóc con này sao lại bỗng nhiên xảy ra bất trắc.

Tiểu Thuần cúi đầu đau lòng, Tiêu Dư Thiên cẩn thận lau nước mắt cho cô. Ngưu Y Y thấy bóng dáng hai người bọn họ dựa sát vào nhau, lại nghe thấy đối thoại của bọn họ, cô ta nhớ tới chuyện hồi sáng, trong lòng không bỏ xuống được, chủ động nói với bọn họ: “Em xin lỗi, lúc sáng ra ngoài Tiểu Bảo cọ bên chân em, hình như em...có lẽ đá nó một cái. Em em em không phải cố ý đâu, em đáng chết em có tội! Lão Tiêu, chị Thuần em thật sự không cố ý đâu.” Ngưu Y Y cố gắng biện bạch.

“Tôi đoán được là cô mà, cô biết rõ Tiểu Bảo sắp sinh còn đá nó. Tôi nói cho cô biết, nếu Tiểu Bảo xảy ra chuyện gì không may, tôi không để cô yên đâu.” Tiểu Thuần nhớ tới Tiểu Bảo liền đau lòng, cô nổi giận với Ngưu Y Y. Cô ta uỷ khuất liếc nhìn Tiêu Dư Thiên một cái, có chút ngượng ngùng.

Tiêu Dư Thiên thở dài, nói với Tiểu Thuần: “Bác sĩ nói, để Tiểu Bảo ở đây một đêm, chờ ngày mai tình hình ổn định, chúng mình sẽ mang nó về nhà. Em xin phép ra đây, giờ mau về đi, đừng chậm trễ công việc.”

“Không...em phải ở cùng nó, nó rất đáng thương.” Tiểu Thuần ngược lên hai mắt dầm lệ nhìn Tiêu Dư Thiên, anh biết không khuyên được cô, chỉ đành ở với cô cùng trông nom Tiểu Bảo.

Buổi tối, hai người về đến nhà, Ngưu Y Y đã chuẩn bị xong một bữa tối phong phú. Thấy Tiểu Thuần thay giày, cô ta lấy lòng chạy đến đưa dép lê cho cô: “Chị Thuần, em đã nấu xong đồ ăn rồi, anh chị thử tay nghề của em một chút.”

Tiểu Thuần phớt lờ cô ta, thay giày xong liền trở về phòng mình.

Ngưu Y Y bẽ mặt, cười với Tiêu Dư Thiên: “Vỗ mông ngựa vỗ nhầm chân ngựa (kể nịnh hót không đúng chỗ), không ngờ chị Thuần cứng đầu cứng cổ quá, em chân thành xin lỗi hai người về chuyện của Tiểu Bảo, em không phải cố ý.”

“Tôi biết, đây là ngoài ý muốn, chờ ngày mai Tiểu Thuần suy nghĩ cẩn thận, cô ấy sẽ không giận cô nữa.” Tiêu Dư Thiên thay Tiểu Thuần nhận lời xin lỗi của Ngưu Y Y.

“Vậy anh giúp em dỗ dành chị ấy, giận dữ không tốt cho dạ dày đâu.” Ngưu Y Y nói xong lời này thì quay về phòng bếp bưng đồ ăn. Tiêu Dư Thiên vào phòng gọi Tiểu Thuần ra ăn cơm.

“Em ăn chút cơm đi, đừng để mình bị đói.” Tiêu Dư Thiên ngồi bên giường khuyên Tiểu Thuần.

Cô ôm gối ôm, giận dỗi: “Em không ăn, hôm nay Tiểu Bảo chưa ăn gì, em cũng không ăn.”

Anh cười bắt đắc dĩ, véo mũi cô: “Em lại nữa rồi, cả đời giận dỗi liền nhịn ăn, bánh ngọt trong tủ lạnh ăn hết rồi, đợi nửa đêm em muốn ăn vụng thì chẳng còn gì.” Tiểu Thuần hừ một tiếng, trở người đưa lưng về phía anh, lờ đi lời nói của anh.

Tiêu Dư Thiên biết cô vì chuyện Tiểu Bảo mà tâm trạng không tốt, chỉ đành mặc cô, anh ra bên ngoài ăn cơm. Tiểu Thuần ngủ một lúc, chờ mãi không thấy anh quay lại, cô đoán anh nhất định cùng Ngưu Y Y ăn cơm ở phòng ăn, càng nghĩ càng không cam lòng, cô nhẹ nhàng xuống giường đi ra ngoài xem thử.

Trong phòng ăn chỉ có một mình Ngưu Y Y đối diện với một bàn thức ăn ngon, Tiêu Dư Thiên không biết đi đâu rồi. Ngưu Y Y thấy Tiểu Thuần đi vào, cô ta vội gọi cô: “Chị Thuần, ngồi xuống cùng nhau ăn nhé, nếu chị ngại thức ăn nguội thì em sẽ hâm nóng cho chị.”

Tiểu Thuần nhìn lướt qua, thấy thức ăn trên bàn còn lại hơn phân nửa, cô bực dọc hỏi: “Lão...Tiêu Dư Thiên đâu?”

“Lão Tiêu ra ngoài mua bánh ngọt cho chị, anh ấy nói chị thích ăn bánh blueberry cheesecake, sợ chị bị đói, tối rồi vẫn chạy đi Phố Đông.” Ngưu Y Y vội vàng báo cáo hành tung của Tiêu Dư Thiên cho cô biết.

Trong lòng Tiểu Thuần ấm áp, ngoài miệng lại nói: “Thực chưa thấy ai như anh ấy, muốn đi là đi ngay.” Ngưu Y Y cười trộm một tiếng, lời này nói chính chị mới đúng, muốn làm là làm ngay.

Tiểu Thuần nhớ lại lúc Tiêu Dư Thiên ra ngoài không mặc áo khoác. Sắp tới đầu hạ, thời điểm này chuyển mùa, thời tiết thường xuyên thay đổi, hai ngày nay gần như mỗi đêm đều có hai trận mưa to, sáng hôm sau lại mưa rồi quang đãng. Tiểu Thuần cảm ô, ra khỏi nhà xuống lầu chờ Tiêu Dư Thiên.

Đi bộ trong vườn hoa dưới lầu nửa giờ cũng chưa thấy bóng dáng của anh, Tiểu Thuần đến cổng tiểu khu, trông thấy anh từ trạm xe hướng về phía này, trong tay quả nhiên xách theo một hộp bánh ngọt xinh xắn.

“Haizz, khuya rồi anh còn đi mua bánh ngọt?” Tiểu Thuần đón anh, kéo cánh tay anh.

Tiêu Dư Thiên cười cười: “Anh sợ em nửa đêm đói bụng không tìm được gì để ăn.”

“Ở cổng tiểu khu không phải có một cửa hàng tiện lợi sao, anh tới đó mua đồ ăn vặt tiện hơn nhiều.” Cô không hiểu vì sao anh bỏ gần tìm xa.

Anh nói: “Bánh bích quy và bánh ngọt trong cửa hàng tiện lợi đều có chất bảo quản, ăn vào không tốt, mua sô cô la cho em em lại sợ béo, cho nên anh thà đi xa một chút.”

Tiểu Thuần sáp lại gần anh, hôn anh một cái, cô cười ngọt ngào: “Tiêu công tử, anh rất tốt nha.”

Tiêu Dư Thiên cũng ghé mắt nhìn cô: “Vây em hãy nghe lời anh, đừng giận nữa, chọc tức cơ thể của mình không đáng tí nào, hơn nữa, Ngưu Y Y không phải cố ý.”

Tiểu Thuần gật đầu, khê dí đầu anh: “Anh đó, anh chính là người quá tốt, Tiểu Bảo của chúng ta nằm viện, anh không sốt ruột nôn nóng, nhưng em làm không được.”

Tiêu Dư Thiên tròn mắt: “Anh cũng lo lắng mà, Tiểu Bảo nằm viện sao anh lại không lo lắng chứ, chẳng qua chúng mình cũng phải cho người ta lối thoát, sai lầm thì sửa, ai có thể bảo đảm bản thân cả đời không sai chứ.”

Tiểu Thuần thở dài, biết anh là vậy, không thích so đo với phụ nữ. Chẳng biết là rất có phong độ, hay là anh căn bản không đầu lại phụ nữ.

“Được rồi, em biết, sau này em cố gắng né tránh cô ta, không xích mích với cô ta, được chứ.” Cô cam đoan với anh. Tiêu Dư Thiên thấy cô đồng ý giải hoà với Ngưu Y Y, anh rất vui, ôm chặt thắt lưng cô, cùng nhau về nhà.

Mới vừa đi vào phòng khách, Tiểu Thuần chợt nghe tiếng TV quang quác, muốn đi nhắc nhở Ngưu Y Y giảm âm lượng một chút, trước sofa trống không, cô ta không ở trong phòng khách.

Tiêu Dư Thiên ở cửa thư phòng ló đầu vào thì thấy Ngưu Y Y đang dùng máy tính của Tiểu Thuần lên mạng, anh thầm nghĩ không ổn rồi, Tiểu Thuần ghét nhất là người khác động vào máy tính của cô, sợ rằng các loại tư liệu và hình ảnh mà cô vất vả sưu tập sẽ mất tiêu. Tiểu Thuần không thấy Ngưu Y Y ở phòng khách, cô thấy Tiêu Dư Thiên đứng ở cửa thư phòng, cũng đi qua nhìn, Ngưu Y Y quả nhiên trong thư phòng, hơn nữa dùng máy tính của cô lên mạng.

“Chị Thuần, ngại quá em quên nói với chị, notebook của em bị trúng virus, còn chưa kịp trang bị lại hệ thống, tạm thời dùng máy của chị nhận email một chút, em gửi đi rất nhiều đơn xin việc, muốn xem thử có hồi âm không.” Ngưu Y Y chỉ lo nhìn chăm chăm vào màn hình, cũng không quay đầu lại mà cao giọng hô to.

Tiểu Thuần đối với tật tùy tiện và tiền trạm hậu tẩu của Ngưu Y Y đã quen không biết nói gì, cô buồn bực không nói, rồi trở về phòng mình. Tiêu Dư Thiên thấy cô chịu đựng không nổi giận, anh âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đến phòng bếp rót một ly sữa rồi bùng vào phòng.

Thấy Tiểu Thuần dựa trên giường xem TV, Tiêu Dư Thiên đặt ly sữa trên tủ đầu giường, hỏi cô: “Sao em không ra phòng khách xem, chẳng phải em thích xem TV lớn sao, nói là xem mới đã nghiền.” Trong phòng ngủ bọn họ là TV LCD mới 26 tấc, cái trong phòng khách chừng 52 tấc, thoát nhìn hiệu quả hoàn toàn khác nhau.

“Cái trong phòng khách để cô ta xem, em xem cái này được rồi, đỡ phải giành điều khiển từ xa với cô ta.” Tiểu Thuần suy nghĩ cẩn thận, dù sao Ngưu Y Y cũng không ở bao lâu, mình tội gì tức giận với cô ta, ngược lại có vẻ bản thân không phóng khoáng không khoan dung người khác.

Hai người nước giếng không phạm nước sông, sống yên ổn không có chuyện là tốt nhất. Nói cách khác, Tiêu Dư Thiên kẹt ở giữa cũng khó đối xử. Tiểu Thuần hiểu được suy nghĩ của anh, để thuận lợi sang tên căn hộ từ trong tay bà Mã đến tay mình, thì không thể nhất thời rối loạn làm hỏng kế hoạch lớn.

Tiểu Bảo được đón về nhà từ bệnh viện thú nuôi, hai ngày đầu nó vẫn còn chút bơ phờ, đặc biệt thích dính người. Lúc ở với Tiểu Thuần thì dính vào cô, Tiểu Thuần không ở nhà thì nó dính vào Tiêu Dư Thiên, gần như người đi đâu nó đi theo tới đó, tựa hồ không có cảm giác an toàn, rất khát vọng sự yêu thương.

Tiểu Thuần đặt ổ mèo đối diện giường trong phòng ngủ, bất cứ lúc nào cũng có thể quan sát tình hình của Tiểu Bảo, cô đến bệnh viện thú nuôi hỏi bác sĩ về chế độ ăn uống, có thể gia tăng dinh dưỡng cho Tiểu Bảo, bảo đảm nó thuận lợi sinh mèo con.

Mỗi tối, trước khi đi ngủ Tiểu Bảo sẽ nhảy ra khỏi ổ, kêu meo meo, quanh quẩn cạnh giường bọn họ trong chốc lát. Lúc này, Tiểu Thuần sẽ từ trên giường xuống ngồi bên cạnh Tiểu Bảo: “Tiểu Bảo, em ngủ đi, qua vài ngày nữa em sẽ sinh đây.” Tiểu Bảo cọ cọ bên chân cô, cô sờ đầu nó, nó ngơ ngác nhìn cô.

“Nó nghe hiểu lời em nói.” Tiêu Dư Thiên nhìn cô và Tiểu Bảo, anh cười nói.

Tiểu Thuần cười với anh, ngồi ở cạnh giường tựa trên vai anh, xem nhất cử nhất động của Tiểu Bảo.

Ánh mắt Tiểu Bảo nhìn Tiêu Dư Thiên chăm chú, dường như đang chờ anh vuốt ve. Việc này đã trở thành sở thích và thói quen mỗi ngày của nó, Tiểu Thuần và Tiêu Dư Thiên phải tỏ vẻ thân thiết với nó, nếu không nó sẽ có phần không cam lòng. Tiêu Dư Thiên hiểu tâm tư của Tiểu Bảo, anh đưa tay vuốt ve đầu nó, nó quả nhiên cảm thấy mỹ mãn mà trở về ổ đi ngủ.

Buổi sáng ngày đó Tiểu Bảo sinh mèo con, sau khi thức dậy sớm Tiểu Thuần đến ổ mèo tìm nó, lại phát hiện không thấy đâu, cô vội chạy đến toilet hỏi Tiêu Dư Thiên.

“Anh có thấy Tiểu Bảo không?”

“Không có.” Tiêu Dư Thiên đang rửa mặt, bất chấp trên mặt còn nước mà quay đầu trả lời.

“Anh rửa mặt đi, em tìm thử xem.” Tiểu Thuần đến phòng khách tìm xung quanh.

“Chị Thuần, Tiểu Bảo ở phía sau sofa trong thư phòng.” Ngưu Y Y từ thư phòng đi ra, chỉ phương hướng. Tiểu Thuần theo qua nhìn, quả nhiên trông thấy Tiểu Bảo trốn trong kẽ hở giá sách phía sau sofa, nó rất cảnh giác nhìn biến động nhỏ ở bên ngoài.

Ngưu Y Y ngồi xuống cạnh sofa nói với Tiểu Thuần, cô ta đã thấy được một lúc lâu.

“Có lẽ Tiểu Bảo sắp sinh, em nghe người ta nói, lúc mèo sắp sinh đều trốn trước, khi không có người sẽ lên sinh ra, sinh xong rồi sẽ liếm mèo con sạch sẽ.” Ngưu Y Y nói khẽ bên tai Tiểu Thuần. Cô gạt đầu, cô từng tham khảo ý kiến của bác sĩ tại bệnh viện thú nuôi, quả thực như vậy.

“Anh yêu, Tiểu Bảo sắp sinh.” Tiểu Thuần vui vẻ nói tin này cho Tiêu Dư Thiên biết. Anh cũng rất vui, cùng cô đến thư phòng nhìn xem. Tiểu Bảo thấy nhiều người, có chút khẩn trương, nó kêu meo meo, Tiêu Dư Thiên kéo Tiểu Thuần lặng lẽ rời đi.

“Đừng làm ồn nó, nó sẽ tự mình sinh. Đợi chúng mình đi rồi, nó sẽ trở về ổ.” Tiêu Dư Thiên dặn Tiểu Thuần, cô ừ một tiếng: “Hết giờ làm em về sớm chút xem nó.”

Cả ngày không có tâm tư làm việc, may mà hôm nay việc cũng không nhiều, Tiểu Thuần có cả đồng thời gian miên man suy nghĩ. Tiểu Bảo sẽ sinh mấy bé mèo con nhỉ?

Mèo ba là mèo Ba Tư màu vàng hai tuổi, bộ lông vô cùng xinh đẹp, là Tiểu Thuần chọn cả buổi trên diễn đàn thú nuôi mới chọn ra được. Sau khi liên lạc với chủ nhân của đối phương, hai bên hợp nhau, điều kiện là nếu Tiểu Bảo sinh mèo con thì phải đưa cho anh ta một con. Những con mèo ở cửa hàng thú nuôi, cô đã từng ôm Tiểu Bảo qua xem thử, không vừa ý con nào, lúc ấy mới nghĩ đến lên diễn đàn tìm.

Sắp đến giờ tan tầm thì công ty chợt thông báo họp, bảo Tiểu Thuần gọi điện thoại sắp xếp, công nhân viên chức của khu Trung Quốc từ hạng trung trở lên đều phải dự họp. Tiểu Thuần vừa gửi fax, vừa đặt khách sạn cho cuộc họp, bận bịu gần hai tiếng, đợi cô từ cao ốc văn phòng đi ra thì đã bảy giờ hơn.

Ôn Hàn lái xe trông thấy cô chạy trên đường, anh ta đuổi theo cô: “Có việc gấp sao?” Anh đưa em đi.”

Tiểu Thuần theo bản năng bước chậm lại, lắc đầu: “Không cần, cũng không phải việc gì gấp.”

“Tan tầm là thời gian cao điểm, trên đường rất nhiều xe, em cẩn thận một chút.” Ôn Hàn thấy cô từ chối, cũng không kiên trì nữa.

Suy nghĩ Tiểu Thuần vừa chuyển đổi, cô gọi anh ta lại: “Anh chờ một chút ——” Xe Ôn Hàn vừa chạy ra mấy mét, nghe tiếng cô anh ta dừng xe lại, Tiểu Thuần đi qua lên xe. Cô nói địa chỉ cho anh ta, nhờ anh ta đưa cô trở về. Bác sĩ thú y đã từng dặn dò, sức khỏe Tiểu Bảo tương đối yếu, bất cứ lúc nào cũng có thể sinh non, cô không yên lòng, vội về nhìn xem kết quả.

Xe chạy đến cổng tiểu khu, Tiểu Thuần bảo Ôn Hàn dừng xe.

“Dừng ở đây được rồi, hôm nay cảm ơn anh.” Tiểu Thuần mở cửa đi xuống xe.

Ôn Hàn cũng xuống xe, nhìn xung quanh, thấy cổng tiểu khu thoạt nhìn cũng không tệ lắm, xem chừng ở Thượng Hải coi như là tiểu khu chất lượng trung bình.

Ngưu Y Y ở tiệm bánh bao Thiên Tân đối diện mua hai cái bánh bao đi ra, thấy một màn như vậy cô ta tò mò nhìn vài lần. Người đàn ông đưa Tiểu Thuần trở về xem bề ngoài tầng lớp không thấp, đi loại xe tốt, chẳng lẽ có tình huống? Cô ta nhét một cái bánh bao vào miệng, đi qua bên cạnh xe Ôn Hàn nhìn nhìn.

Ôn Hàn vừa quay đầu lại, trông thấy một cô gái còn trẻ vừa ăn bánh bao vừa nhìn chằm chằm vào xe mình, như là đánh giá anh ta, trong lòng anh ta có chút phản cảm, sau khi lên xe thì lái xe nhanh như chớp rời đi.

Hứ! Ngưu Y Y đá không khí một cước. Có gì đặc biệt hơn người, không phải chỉ là chạy chiếc Lexus thôi sao, đợi anh chạy Bugatti Veyron cũng chẳng muộn, không thì lái máy bay đi. Ngưu Y Y không thích nhất là loại người kiêu ngạo. Cô ta đứng tại chỗ suy nghĩ trong chốc lát, không biết có nên giấu lão Tiêu chuyện này không.

Hết chương 13

14. Chương 14: Phải Có Gian Nan Khổ Cực Mới Hiểu Biết

Tiểu Thuần về nhà, gấp gấp chạy đến phòng ngủ, quả nhiên trông thấy Tiêu Dư Thiên ngồi bên cạnh ổ của Tiểu Bảo.

“Thuần Nhi, em tới xem này, nó sinh ba con, cực kỳ đáng yêu.” Tiêu Dư Thiên nói nhỏ với Tiểu Thuần, vẻ mặt đầy ý cười.

Tiểu Thuần nhẹ nhàng ngồi xuống, ba nhóc con kia rúc vào bên người Tiểu Bảo, có một con chỉ lộ ra cái đầu nhỏ xíu, mắt chưa mở ra. Hai con màu trắng, một con màu vàng, đều to như con chuột vậy. Tiểu Bảo yêu thương liếm lông cho mèo con của mình.

“Con này giống ba, màu vàng.” Tiểu Thuần chỉ vào một bé mèo con thì thào với Tiêu Dư Thiên. Anh nói: “Con này là cái, hai con kia là đực, ban nãy anh thừa lúc Tiểu Bảo ăn uống lén nhìn một chút.”

Tiểu Thuần cười khanh khách: “Em nghe người ta nói, sau khi mèo mẹ sinh mèo con thì sẽ không cho người chạm vào mèo con, một khi nó ngửi được mùi không giống thì sẽ tha mèo con đi.”

“Anh biết, cho nên anh đeo bao tay.” Tiêu Dư Thiên lại cười.

Cô nháy mắt với anh: “Cũng là anh suy nghĩ chu đáo.”

“Ngay cả tên anh cũng nghĩ ra rồi, gọi là Brooklyn, Romeo, Cruz.” Tiêu Dư Thiên đầy hứng thú nói với Tiểu Thuần.

Cô vừa nghe liền buồn cười, vỗ nhẹ vai anh: “Anh chẳng có sáng tạo gì cả, lại không sợ vợ chồng Beckham khởi tố anh à.”

Anh cười nói: “VẬY em gọi chúng là gì?”

Tiểu Thuần suy nghĩ một chút rồi chỉ vào ba nhóc con: “Con này lớn một chút gọi là Đầu Hổ, con bên cạnh gọi là Đồng Chuy, con cái gọi là Song Song.” Tiêu Dư Thiên cau mày, cảm thấy mấy cái tên này đều rất quái lạ, anh bèn hỏi cô có xuất xứ gì. Tiểu Thuần nói với anh, trong “Lộc đỉnh ký” hai đứa con và một người vợ của Vi Tiểu Bảo có tên như vậy.

Lúc này Tiêu Dư Thiên mới cười nói: “Vi Tiểu Bảo là nam mà.”

“Em mặc kệ! Con cái của Tiểu Bảo nhà chúng mình phải có tên không giống người thường, đừng thấy tên này tầm thường, nuôi tốt lắm đấy.” Tiểu Thuần tức cười lườm Tiêu Dư Thiên.

“Được rồi, nghe lời em.” Anh chưa bao giờ tranh cãi với cô.

“Anh ăn chưa, em đi nấu chút cơm.” Tiểu Thuần đứng lên, muốn hướng về phòng bếp.

Tiêu Dư Thiên cũng đứng lên: “Vì chúc mừng Tiểu Bảo sinh sản thuận lợi, đêm nay chúng mình ra ngoài ăn đi, anh đã đặt chỗ ở T8*.”

(*) một nhà hàng ở Thượng Hải

“Hử?” Mắt cô sáng lên, “Anh phát tài rồi?”

Anh cười cười: “Phát tài rồi, anh vừa kết thúc một vụ kiện.”

“Tốt lắm, chúng mình mau thay quần áo.” Cô không có lực miễn dịch đối với bất ngờ nho nhỏ này, cô hết sức phấn khởi.

Hai người thay quần áo ra ngoài, Ngưu Y Y ngồi trên sofa trong phòng khách vẫy tay với bọn họ: “Hôm nay là cuối tuần, anh chị chơi vui một chút, chưa đến mười hai giờ thì đừng về.” Chờ hai người bọn họ ra ngoài, cô ta mới lên đến phòng ngủ của họ xem mèo con.

Tiểu Bảo có chút kháng cự cô ta, nhìn cô ta ngồi bên cạnh ổ mèo, cảnh giác quan sát nhất cử nhất động của cô ta, nó thấy cô ta chỉ ngồi đó xem nên thả lỏng cảnh giác, rồi chợp mắt ngủ.

Bầu không khí trong nhà hàng rất tốt, bình phong ngăn cách chạm trổ tinh xảo, ánh đèn êm dịu, một loại hương ngọt ngào lan trong không khí, cảm giác rất lãng mạn, Tiểu Thuần ăn ngon, nghĩ đến ba nhóc mèo con liền nổi lên sự hưng phấn khó hiểu.

Tiêu Dư Thiên thấy vẻ mặt sung sướng của cô, anh nhắc cô: “Em đã hứa đưa một bé mèo cho chủ nhân của mèo ba đấy, có phải nên gọi điện thoại cho đối phương không?”

“Ồ há, em thật đã quên việc này. Làm sao bây giờ, một con em cũng không nỡ đưa cho người ta, có thể không đưa cho nhà bọn họ không?” Tiểu Thuần thương lượng với anh.

Tiêu Dư Thiên cười cười: “Em nói với anh cũng vô dụng thôi, là chính em hứa với người ta trước. Chúng ta có ba con mà, đưa người ta một con cũng nên.”

Tiểu Thuần bĩu môi: “Em không nỡ tặng Song Song, Đầu Hổ và Đồng Chuy cho bọn họ một con cũng được.”

“Được, đợi mèo con đầy tháng hẵng nói, chưa đầy tháng không thể đưa cho người ta.”

Ăn xong rồi họ muốn rời khỏi, ở hành lang gặp thoáng qua vài người, trong đó có một người đàn ông quay đầu lại nhìn Tiêu Dư Thiên.

“Luật sư Tiêu, là cậu à, cậu còn nhận ra tôi không?” Người đàn ông trung niên mập mạp chủ động chào hỏi Tiêu Dư Thiên. Anh thấy ông ta có chút quen mặt, nhưng làm sao cũng không nhớ ra đã gặp ở đâu.

“Tôi đây mà, Trần Kim Phát, cậu quên rồi ư, tôi từng tìm cậu giải quyết vụ kiện đấy.” Người đàn ông trung niên tự giới thiệu, mặt mày hồng hào tươi cười khả ái. Lúc này Tiêu Dư Thiên mới nhớ ra ông ta, anh gật đầu cười với ông ta. Tiểu Thuần nghe cái tên này, bỗng nhiên có chút ấn tượng, không phải là ông chủ khi đó gọi điện cho Tiêu Dư Thiên sao, anh vắng nhà nên cô nhận điện thoại.

Trần Kim Phát nhìn thấy Tiểu Thuần, cũng chào hỏi với cô: “Cô là cô Lục đúng không? Âm thanh của cô rất dễ nghe, tôi có ấn tượng, khi đó tôi mời cô cậu ăn cơm, hai người lại không hãnh diện. Bây giờ dù thế nào cũng xin nhận danh thiếp của tôi, có chỗ cần cứ việc tìm tôi.” Trần Kim Phát đưa danh thiếp cho Tiểu Thuần, cô nhận lấy thì thấy, chủ tịch công ty trang hoàng, chủ tịch công ty bất động sản nhà cửa, mỗi chuỗi danh hiệu dài, cô hơi buồn cười, quả nhiên là một ông nhà giàu mới nổi.

“Ông chủ Trần thật sự quá nhiệt tình.” Tiểu Thuần cười khách sáo với ông ta.

Trần Kim Phát cười nói: “Đừng gọi tôi ông chủ gì đó, đầu năm ông chủ không đáng tiền nhất, trên đường tuý tiện kéo một người cũng là ông chủ. Nếu cô không ghét bỏ, gọi tôi là A Phát được rồi, bạn bè tôi đều gọi tôi như vậy.”

Trần Kim Phát âm thầm đánh giá Tiểu Thuần, cảm thấy có bé này rất xinh đẹp, rất xứng đôi với luật sư Tiêu.

Chính ông ta là nông dân ở phía Tây vùng Chiết Giang, trong nhà rất nghèo túng, hơn mười tuổi đã bỏ chạy đến Thượng Hải làm ăn, sau khi vất vả hơn 20 năm thì làm chủ thầu phát tài, nhưng ông ta phát hiện, cho dù là người địa phương Thượng Hải hay là người Thượng Hải mới như Tiểu Thuần và Tiêu Dư Thiên, đều có chút xem thường người như ông ta, cảm thấy bọn họ không có văn hoá, là người giàu mới nổi lắm tiền lắm đất, cho nên có cơ hội, ông ta cũng muốn quen biết nhiều bạn bè có học thức cao một chút, bằng không đi đến đâu cũng bị nói là kẻ lắm tiền lắm của, trong lòng cũng thấy khó chịu.

Chào hỏi xong, Tiêu Dư Thiên và Tiểu Thuần rời đi. Tiêu Dư Thiên tò mò hỏi: “Sao em lại nói lâu với ông ta vậy?”

Tiểu Thuần cười nhạt: “Sao, anh xem thường nhân dân lao động à. Tuy rằng là một nhà giàu mới nổi, thích khoe khoang, miệng đầy thuốc nổ, nhưng không ăn cắp không giành giật, ít nhất không bóc lột dân chúng.”

“Sao lại không, giá nhà lên cao chính là do những thương nhân bất động sản này làm ra, làm hại chúng mình dành dụm lâu như vậy cũng không đủ tiền mua nhà mới, còn phải chìa tay đòi tiền bố mẹ.” Tiêu Dư Thiên bĩu môi. Anh ít khi nói loại lời nói hận đời này, bởi vậy Tiểu Thuần trông thấy vẻ mặt của anh vào giờ phút này, cô hơi buồn cười.

“Tiêu công tử, anh nghĩ thế nào lại không hiểu ra, em suy nghĩ muốn tiết kiệm chút tiền cho chúng mình. Đồng chí Kim Phát không phải có một công ty trang hoàng đấy sao, chờ sau này khi chúng mình trang hoàng căn hộ thì tìm ông ta, ông ta nhìn mặt mũi của anh, dù sao cũng không rao giá cao ngất trời.” Tiểu Thuần cười tinh ranh. Lúc này Tiêu Dư Thiên mới véo mũi cô. Hiện giờ nha đầu này rất giống nhiều phụ nữ của thành phố này, càng ngày càng lạnh lợi rồi.

Tối nay, Tiểu Thuần tăng ca, trong nhà chỉ có Tiêu Dư Thiên và Ngưu Y Y ăn cơm. Ngưu Y Y nhin hỏi lâu mới thử hỏi: “Lão Tiêu, anh và chị Thuần tốt như vậy, sao còn chưa kết hôn thế?”

“Gấp cái gì, chúng tôi ở bên nhau còn chưa đến một năm đâu.” Tiêu Dư Thiên bưng bát cơm, thờ ơ nói.

Ngưu Y Y thấy thái độ bình thản của anh, cô ta ló đầu qua: “Cũng không thể nói vậy, có một số người biết nhau cả đời cũng không nhất định có duyên phận kết hôn, có một số người chỉ vài ngày liền động lòng. Anh đừng quá tự tin, chị Thuần xinh đẹp như vậy, rất nhiều người theo đuổi, anh cũng chẳng phải ông chủ lớn có tiền mà nắm chắc thế.”

“Cô lo nhiều như vậy làm gì.” Tiêu Dư Thiên cười ảm đạm. Trong lòng anh biết, hiện nay anh và Tiểu Thuần chưa đến lúc kết hôn, cô còn muốn tự do thêm hai năm.

Ngưu Y Y thấy anh không hiểu ra mấu chốt, cô ta trề môi: “Anh chê em xem vào việc người khác, em chỉ là muốn tốt cho anh. Đến lúc chị Thuần chạy theo người khác, xem anh khóc hay không.”

Tiêu Dư Thiên nghe cô ta nói thế, anh không khỏi nhú mày: “Sao cô lại nói vậy?”

Ngưu Y Y le lưỡi: “Quên mất, chị ấy là người trong lòng của anh, anh thế nào cũng chẳng nghĩ xấu về chị ấy.”

Anh biết tính cách cô ta ngay thẳng, có gì nói đó, cũng không so đo với cô ta nữa, anh chuyển sang đề tài khác: “Cô tìm công việc thế nào rồi?”

Nhắc tới việc này, Ngưu Y Y hùng hân: “Sinh viên hàng đầu của ngành tin tức như em sẽ không tìm được việc sao, là công việc tìm em mới đúng, tuy nói em học đại học không coi là đúng đầu, nhưng cũng thuộc Ivy League. Đã có hai trang web, ba toà soạn báo tranh nhau muốn em, em còn đang lựa chọn, không biết nên đi đâu, lát nữa anh giúp em phân tích SWOT* một chút, xem đi chỗ nào mới tốt.”

(*) Phân tích SWOT là một trong 5 bước hình thành chiến lược sản xuất kinh doanh của một doanh nghiệp, bao gồm: xác lập tôn chỉ của doanh nghiệp, phân tích SWOT, xác định mục tiêu chiến lược, hình thành các mục tiêu và kế hoạch chiến lược, xác định cơ chế kiểm soát chiến lược. SWOT là tập hợp viết tắt những chữ cái đầu tiên của các từ tiếng Anh: Strengths (Điểm mạnh), Weaknesses (Điểm yếu), Opportunities (Cơ hội) và Threats (Thách thức) – là một mô hình nổi tiếng trong phân tích kinh doanh của doanh nghiệp. [Wikipedia]

Tiêu Dư Thiên trông dáng vẻ đặc ý vênh váo của cô ta, anh chế nhạo cô ta: “Cô đó, tôi thấy cô thích hợp làm đội chó săn nhất, tin đồn nhằm là chuyên mục trường kỳ của cô.”

Ngưu Y Y không phủ nhận, cô ta cười nói: “Trực giác phụ nữ bình thường rất chính xác, nữ phóng viên tương lai như em đây càng đúng hơn. Lão Tiêu, anh đừng coi lời nói của em không thích đáng, em có lòng tốt muốn nhắc nhở anh, phụ nữ không phải nuông chiều là có thể giữ được, anh phải làm cho chị ấy cảm giác được tầm quan trọng của anh, để chị ấy biết anh không thể thay thế. Cho dù không vội kết hôn, cũng có thể làm giấy hôn thú trước.”

Tiêu Dư Thiên không trả lời, trong lòng suy nghĩ lời nói của cô ta. Theo lý thuyết, Ngưu Y Y có tính tình tùy tiện, nếu cô ta không phát hiện gì thì chẳng đột nhiên nói ra lời như thế, những lời vừa rồi của cô ta rõ ràng chia mũi nhọn vào. Nghĩ đến đây, trong lòng anh mơ hồ có chút bất an. Cấp trên của Tiểu Thuần, Ôn Hàn, đúng là bạn trai trước của cô, vẫn chưa quên được cô, anh ta có thể viện cớ công việc để tiếp cận Tiểu Thuần không? Tuy rằng Tiểu Thuần chưa bao giờ nhắc tới, cũng không đại diện không có khả năng xảy ra chuyện như thế.

Vào chín giờ hơn, Tiểu Thuần còn chưa về nhà. Ngưu Y Y giục Tiêu Dư Thiên đến công ty xem sao, rồi đón Tiểu Thuần tan tầm. Anh do dự một lát, cũng quyết định đi.

Tiểu Thuần đang cùng đồng nghiệp chuẩn bị tài liệu, thấy Tiêu Dư Thiên xuất hiện ở cửa văn phòng, cô rất bất ngờ.

“Ồ, sao anh lại tới đây, em còn phải ở thêm chút nữa. Chủ tịch khu Châu Á chiều mai đến thị sát, tụi em phải chuẩn bị các hạng mục tài liệu trước.” Tiểu Thuần bảo Tiêu Dư Thiên ngồi vào bên cạnh.

“Không cần gấp, anh chờ em.” Tiêu Dư Thiên ngồi trên sofa sát tường ở văn phòng.

Nửa giờ sau, Ôn Hàn từ bên ngoài tiến vào, nói với Tiểu Thuần anh ta cần tài liệu, cô tìm tài liệu cho anh ta, anh ta nhìn một chút rồi gật đầu: “Tốt lắm, gần đủ rồi.” Anh ta nhìn đồng hồ thấy đã khuya, vì thế lại nói: “Em có thể về.” Tiểu Thuần ừ một tiếng.

“Đã trễ thế này, anh đưa em về.” Ôn Hàn thấy Tiểu Thuần thu dọn túi xách, vẫn chưa để ý thấy Tiêu Dư Thiên ngồi ở một bên.

Tiểu Thuần hơi lúng túng: “Không cần, Ôn tổng, bạn trai tôi tới đón tôi rồi.” Tiêu Dư Thiên đứng lên, cô đi qua giới thiệu anh với Ôn Hàn.

Hai người đàn ông lần đầu chạm mặt, đôi bên đều có chút gượng gạo, rất miễn cưỡng bắt tay nhau, không chỉ có Tiểu Thuần lo lắng ở một bên, Susan cũng kinh ngạc nhìn một màn kỳ lạ này. Bạn trai trước gặp mặt bạn trai đương nhiệm, thời khắc có tính lịch sử này có thể so với sao Hỏa đâm vào địa cầu.

Bất chấp nhiều lời, Tiểu Thuần kéo Tiêu Dư Thiên bỏ đi. Ôn Hàn trông thấy bóng dáng của hai người bọn họ biến mất ở cuối hành lang, trong lòng anh ta không có chút cảm giác, quay đầu lại thấy biểu tình muốn cười lại không dám cười của Susan, anh ta che mặt về xấu hổ, quay về văn phòng của mình.

Từ cửa thang máy đi ra, hai người hướng về phía trạm xe buýt. Tiêu Dư Thiên nhin hồi lâu mới nói: “Bộ dạng Ôn Hàn không tệ nha, tuần tú lịch sự.” Anh muốn độ lượng một chút, nhưng nói đến tình địch suy cho cùng khó tránh khỏi hơi chua xót.

“Anh ta cũng được, em không bao giờ phủ nhận điểm này.” Tiểu Thuần nhìn bầu trời đầy sao, chậm rãi nói. Cô khinh thường nhất là loại người đã chia tay mà vẫn liên tục bơi lội đối phương, nếu đối phương thật quá quắt thì trước đó ai mù mắt coi trọng anh ta chứ. Dù sao cũng là từng yêu đối phương, từng có hồi ức ngọt ngào, chia tay thì chia tay, canh cánh trong lòng chỉ có thể chứng minh trong lòng còn chưa bỏ được đối phương.

“Vậy lúc trước hai người...tại sao lại chia tay?” Tiêu Dư Thiên không kiềm chế được lòng hiếu kỳ.

“Anh ta muốn ra nước ngoài, mà em lại không muốn, không ai khuyên được ai, thế là chỉ có thể chia tay.” Tiểu Thuần nhún vai nói nhẹ nhàng bằng giọng. Lúc trước vì chuyện này, cô đã rơi không biết bao nhiêu nước mắt, từng âm ỉ cũng từng cầu xin, theo thời gian mấy năm, cảm giác dần dần chết lặng, cô có thể ung dung nói ra.

“Nói như vậy, không có vấn đề với tình yêu.” Tiêu Dư Thiên hoài nghi nhìn khuôn mặt Tiểu Thuần.

“Lời này của anh thật vô nghĩa, anh ta có phong độ cùng bạn gái trước làm việc chung tại một công ty, anh là bạn trai đương nhiệm không phải nên có độ lượng sao?” Tiểu Thuần cười châm biếm.

Anh bĩu môi, không cam lòng lại hỏi: “Nếu không có anh, em sẽ tiếp nhận anh ta lần nữa không?”

Anh nói ra lời này làm cô không vui, cô cố ý nói: “Sẽ! Bởi vì em từng rất yêu anh ta. Câu trả lời này anh hài lòng rồi chứ? Nếu trên đời này có thể dùng nếu để giả thiết, em cũng có thể giả thiết lúc trước không phải em thuê chung nhà với anh, mà là cô gái khác, anh có thể cũng yêu cô ta không?”

Tiêu Dư Thiên nghe ra bất mãn của cô, anh không biện bạch gì cả, giống như đứa trẻ nhìn Tiểu Thuần, dùng giọng điệu tủi thân nói: “Lục nữ hiệp, em phải đổi nghề làm luật sư đi. Làm gì hung dữ với anh thế?”

Tiểu Thuần thấy vẻ mặt của anh, cô nhin không được mà buồn cười: “Ai bảo anh rối rắm không rõ. Chúng mình đã ở bên nhau, anh nên tin em như là em tin anh vậy.”

Tiêu Dư Thiên cụp mắt, Tiểu Thuần nắm chặt tay anh, an ủi nói: “Ổ trong mắt em, không ai tốt như anh, anh là tốt nhất.” Anh nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu của cô, trong lòng nóng lên, tiến đến ôm cô. Cô cũng ôm anh, rồi hai người nắm tay về nhà.

Hết chương 14

15. Chương 15: Bước Đi Hôn Nhân

Từ khi Ngưu Y Y nói qua một lần kia, Tiêu Dư Thiên cũng để tâm, tìm đúng cơ hội đề cập chuyện kết hôn với Tiểu Thuần: “Thuần Nhi, chúng mình kết hôn đi.” Lời này của anh có chút bất ngờ, chẳng biết có phải suy nghĩ thật lâu hay không, dường như có chuẩn bị mà đến, Tiểu Thuần hơi kinh ngạc. Cuộc sống hiện nay của bọn họ kỳ thật cũng không khác gì kết hôn lắm, ăn chung ở chung, tiền cũng dùng chung.

“Bây giờ kết hôn à, em mới 25 tuổi, có phải hơi sớm không? Hôn thú chẳng qua là một tờ giấy thôi.” Tiểu Thuần cũng không phải không nghĩ đến chuyện kết hôn, nhưng cô không ngờ anh nói ra nhanh như vậy, vì thế cô thử anh.

“Nhưng đó là hợp pháp, cho dù chúng mình ở chung mười năm, vẫn không có hiệu lực của pháp luật.” Tiêu Dư Thiên khuyên nhủ. Quả thật hai ba câu liền không rời nghề nghiệp, lúc nào nói chuyện anh cũng không bỏ những thuật ngữ này.

“Anh như vậy coi là cầu hôn à? Chẳng lãng mạn chút nào. Ít nhất anh phải quỳ xuống cầu hôn em.” Tiểu Thuần trêu ghẹo nói.

“Anh quỳ gối trước mặt em cầu hôn là được phải không?” Tiêu Dư Thiên mỉm cười.

Tiểu Thuần cho rằng anh chỉ nói cho có mà thôi, cô thuận miệng ừ một tiếng. Ai ngờ anh xóc chân lên, thật sự xuống giường vòng qua phía bên kia giường, quỳ một gối trước mặt cô cầu hôn.

Tiểu Thuần cười ha ha, ngồi dậy, bắt chước trong TV duỗi tay ra với anh, anh hôn một cái lên tay cô.

“Không có nhẫn sao?” Tiểu Thuần đầy hứng thú hỏi.

Tiêu Dư Thiên cười quỷ dị: “Anh vẫn chưa mua, thế nào cũng phải đợi em bằng lòng lấy anh thì anh mới mua, bằng không giống như đàn ông trong phim, ném nhẫn vào biển rộng, thật nhiều phiền phức nha.” Tiểu Thuần hừ một tiếng, cảm thấy anh thật nhỏ mọn.

Anh bảo cô nhắm mắt lại, cô không chịu, anh kiên trì bảo cô nhắm mắt, cô đành phải làm theo, từ khe hở lông mi cô lén nhìn anh.

“Không được nhìn lên!” Anh cười, quả một câu. Cô chun mũi, nhắm chặt đôi mắt.

Một lát sau, cô cảm giác anh cầm một cái vòng lồng vào ngón tay cô, mở mắt ra thì trông thấy một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh.

Tiểu Thuần căng ra năm ngón tay, híp mắt nhìn ánh sáng lấp lánh kia, cô không khỏi vui mừng, nhảy dựng lên ôm cổ Tiêu Dư Thiên. Anh không có phòng bị, lập tức ngã trên mặt đất, Tiểu Thuần cũng ngã theo anh vào cạnh ngăn tủ bên giường.

Cô ở trong lòng anh, vô cùng hạnh phúc, ba năm trước sau khi Ôn Hàn rời đi, cô sợ mình không gả được, hôm nay cuối cùng có người chịu cầu hôn. Lời cầu hôn của đàn ông là sự khen tặng lớn nhất đối với phụ nữ, Tiểu Thuần hiểu được, tại thời đại xốc nổi này, đàn ông chịu kết hôn càng ngày càng ít.

Kết hôn là nghi thức rườm rà của người hiện đại, có ý nghĩa hứa hẹn, hai bên tạo thành một gia đình, không đơn giản như sống chung. Sống chung có thể một câu không hợp liền phải mông chạy lấy người, tuy rằng sớm chiều đối diện nhau, ngủ chung giường, lại không thể hùng hồn nói với người khác, anh ấy là chồng tôi.

“Em vui như vậy à?” Tiêu Dư Thiên cười trêu chọc nói.

Tiểu Thuần hást cằm, dừng dừng với lời chế giễu của anh: “Đương nhiên em vui rồi, có người muốn gánh vác nửa đời sau của em, em có thể không vui sao? Em mừng đến mức sắp choáng đây. Về sau em xài tiền của anh, ở nhà của anh, lái xe của anh, khi giận dỗi thì đánh con anh, anh không nghe em nói, ngay cả anh em cũng đánh luôn.” Cô cười ha ha.

“Nữ hiệp tha mạng! Tiểu sinh nhất định nghe lời, giật tiền hay cướp sắc đều tùy nữ hiệp.” Tiêu Dư Thiên cố ý làm ra dáng vẻ tiểu sinh sợ sệt. Hai người cười đến mức ôm dính chặt nhau. Anh cúi đầu hôn cô, cô ôm chặt bờ lưng anh.

“Ngày mai anh gọi điện cho mẹ anh, nhờ mẹ giúp chúng mình chọn một ngày lành, chúng mình đi đăng ký kết hôn trước.” Tiêu Dư Thiên đứng lúc ra đề nghị.

Tiểu Thuần gật đầu: “Em cũng muốn nói chuyện này với mẹ em.” Bọn họ đã gặp bố mẹ của đôi bên, hai bên đều rất hài lòng, bởi vậy các trưởng bối nhận thấy bọn họ kết hôn chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Trong lòng Tiểu Thuần suy nghĩ, đăng ký kết hôn sớm một chút cũng chẳng có gì không tốt, hai người có thể danh chính ngôn thuận cùng nhau ở chung nhà. Hiện tại cô đã sớm hình thành thói quen mỗi ngày ghi lại sổ sách, phải tính toán chi tiêu trong nhà. Để có một chỗ ở thoải mái, bọn họ phải tiết kiệm mỗi phân tiền.

Cô cúi đầu ngắm nghía chiếc nhẫn kim cương trên tay, rất ngọt ngào, kim cương không lớn không nhỏ, đeo ra ngoài có thể diện cũng không chi tiêu quá nhiều, cô thật cẩn thận tháo nhẫn đặt trong hộp trang sức, chuẩn bị đi xem Tiểu Bảo và hai bé mèo con.

Sau khi các nhóc mèo đầy tháng, chủ nhân của mèo ba mang Đồng Chuy đi, bên người Tiểu Bảo chỉ còn lại mèo con Đầu Hồ và Song Song. Đầu Hồ rất đẹp, bộ lông trắng như tuyết giống mẹ, nhưng màu mắt không giống nhau, một mắt màu xanh nước biển một mắt màu vàng, di truyền một nửa đặc điểm của bố mẹ. Nó cũng không hoạt bát như Song Song, Song Song thường nhảy từ trên xuống dưới, còn nó chỉ im lặng ngồi bên cạnh mẹ mình.

Tiêu Dư Thiên thấy Tiểu Thuần ngồi bên cạnh ổ mèo nói chuyện với mèo nhà mình, anh không khỏi hơi tò mò, đi qua nghe xem cô nói gì. Tiểu Thuần nhìn thấy anh sang đây, cô chợt im bặt.

“Em nói gì với Tiểu Bảo đấy?” Anh cười hỏi.

Cô nghiêng đầu: “Không nói cho anh biết.”

“Không nói anh cũng đoán được, em nói với Tiểu Bảo, rốt cục em sắp gả đi rồi.” Anh cố ý chọc cô.

“Hiện tại tỷ lệ nam nữ trong nhà tính cả bọn mèo là bốn với hai, anh không được bắt nạt em nữa.” Tiểu Thuần cười nói.

“Trời ạ, có người nào đổi trắng thay đen như em không hả. Rõ ràng là em suốt ngày bắt nạt anh, ban ngày bảo anh giặt quần áo, nấu cơm, quét dọn vệ sinh, buổi tối còn phải ngủ cùng nữ hiệp.” Tiêu Dư Thiên liếc xéo nhìn cô.

Tiểu Thuần cười ngặt nghẽo, cô tiến lên ôm lấy vị hôn phu của mình, hôn anh một cái: “Em đã sớm nói anh là người đàn ông tốt nhất trên thế giới, cùng lắm thì sau này em giặt quần áo được không? Em sẽ ủi áo sơ mi cho anh, âu phục thì đưa đến tiệm giặt quần áo.”

“Em nói phải giữ lời đấy, không được lấp liếm.” Anh vươn tay ngoéo tay với Tiểu Thuần.

Cô ngoéo tay với anh: “Được, sau này anh nộp tiền lương vào thẻ của em là được, thu nhập thêm cũng phải nộp ngay lập tức.” Tiêu Dư Thiên cười gật đầu.

Bọn họ chọn một ngày lành đến cục dân chính đăng ký kết hôn. Ngưu Y Y là người đầu tiên biết chuyện này, cô ta rủ ông bà Mã, hai nhà cùng nhau ăn bữa cơm, không khí rất vui vẻ.

Trải qua sự kiện ông Mã bị lừa, vợ chồng nhà họ Mã đều tự kiểm điểm, thời gian gần đây cuộc sống hoà thuận hơn. Bà Mã lắng nghe lời khuyên của Tiểu Thuần, ít ra ngoài chơi mạt chược, chăm lo gia đình nhiều hơn, rảnh rỗi thì cùng ông Mã ra ngoài đi du lịch, bà ta cũng không coi trọng tiền tài như trước đây, có thể không quan tâm thì không quan tâm, bận tâm nhiều lại mau già. Bởi vậy khi bọn họ nghe nói Tiểu Thuần và Tiêu Dư Thiên muốn mua lại căn hộ, họ liền nhanh chóng đồng ý.

Chuyện tiếp đó cũng được xử lý thuận lợi, có sự giúp đỡ của bố mẹ, chỗ bà Mã cũng chỉ còn một thủ tục sang tên, tiếp theo chính là gom góp tiền trang hoàng, dù sao không thể cái gì cũng chìa tay xin bố mẹ.

Thu nhập của Tiêu Dư Thiên không thấp, lại thêm tiền lương của Tiểu Thuần, hơn mười vạn muốn trang hoàng cũng không thiếu bao nhiêu. Tiểu Thuần không phải loại người kén chọn, sẽ không trang hoàng căn hộ như cung điện, cô đã sớm suy nghĩ xong xuôi, tìm công ty của Trần Kim Phát giúp đỡ, có thể tiết kiệm ít nhất ba bốn vạn. Tiết kiệm thêm chút nữa là có thể mua một chiếc xe, văn phòng luật nơi Tiêu Dư Thiên làm việc cách chỗ bọn họ một khoảng cách nhất định, mua xe không chỉ để anh thuận tiện đi làm, mà anh đón cô tan tầm cũng tiện lợi.

Sau khi nhận được lời mời làm việc của một toà soạn báo, Ngưu Y Y nhận được tiền lương tháng đầu tiên, cô ta muốn mua quà tặng Tiêu Dư Thiên và Tiểu Thuần, cảm ơn bọn họ luôn chăm sóc cô ta, thuận tiện lại xin bọn họ để cô ta ở thêm hai tháng, gom góp thêm chút tiền rồi mới dọn ra ngoài.

Cô ta ở cửa hàng bách hoá mua sắm, dự định đến nhà hàng ở lầu một ăn chút gì đó rồi mới về nhà, kết quả cô ta trông thấy Ôn Hàn và Tiểu Thuần ngồi đối diện ở nhà hàng.

Hai người bọn họ không biết đang nói cái gì, không giống như là bàn công việc. Ngưu Y Y có sẵn trực giác nhạy bén và trí nhớ tốt của phóng viên, nhìn Ôn Hàn vài lần cô ta đã nhớ ra đã từng gặp anh ta, không phải là người đàn ông lạnh lùng khi đó chạy Lexus đưa Tiểu Thuần về nhà sao. Ngưu Y Y trốn ở phía sau cây phúc lộc thọ thật to, muốn tới gần một chút lắng nghe đối thoại của hai người họ, nhưng lại sợ nếu gần quá sẽ bị phát hiện, nên cô ta đành từ bỏ.

Trong nhà hàng, Ôn Hàn đã biết chuyện Tiểu Thuần kết hôn, ở công ty không tiện nói chuyện, vì thế anh ta hẹn cô ra ngoài hỏi chuyện này.

“Nghe nói em kết hôn?” Ánh mắt Ôn Hàn dừng ở Tiểu Thuần.

Tiểu Thuần hít sâu một hơi, cảm thấy không có gì giấu diếm, cô gật đầu: “Đã đăng ký kết hôn. Chúng tôi không tổ chức tiệc cưới, sau khi trang hoàng nhà cửa xong thì mời vài người bạn đến nhà chơi.” Bọn họ không thích náo nhiệt, đã sớm thương lượng tiết kiệm tiền đãi tiệc để đi du lịch nước ngoài.

Ôn Hàn lắng nghe giọng nói thản nhiên của cô, như là người ngồi đối diện anh ta chỉ là bạn bè bình thường, mà không phải là người yêu trước kia, trầm lặng trong chốc lát, anh ta đưa cho cô một chiếc hộp trang sức nhung xanh đã chuẩn bị trước đó.

“Đây là một chút tâm ý của anh, là quà kết hôn, hy vọng em có thể nhận lấy.” Tiểu Thuần cầm lấy, mở hộp ra nhìn vào thì hít một hơi thật sâu. Đó là một sợi dây chuyền bạch kim, do từng đoá hoa mai cấu thành, đoá hoa được tạo ra rất tinh xảo, ở giữa mỗi đoá đều được khảm một viên ngọc bích, xem chừng rất đắt tiền.

“Quá quý giá, tôi không thể nhận. Tâm ý của anh tôi nhận.” Tiểu Thuần vội chối từ. Mặc dù cô biết gia cảnh của Ôn Hàn rất tốt, nhưng loại quà quý trọng này, nhận lấy chẳng khác nào thiếu anh ta một nhân tình, không biết ngày tháng năm nào mới có thể trả lại, bản thân cô đã không còn nợ anh ta, cần gì tự kiểm điểm nữa.

Ôn Hàn biết cô không chịu nhận, anh ta mím môi: “Tiểu Thuần, em đừng có gánh nặng gì. Tuy rằng khi anh mang sợi dây chuyền này từ Mỹ sang đây không ngờ sẽ làm quà kết hôn tặng em, nhưng chuyện đã thành như vậy, hai chúng ta nên thản nhiên.”

Giọng điệu của anh ta rất thành khẩn, trái lại khiến Tiểu Thuần không có cảm nhận gì. Cô muốn biến đổi bầu không khí nặng nề này, nên thay giọng điệu: “Nếu tôi từ chối nữa thì bất kính. Vậy đợi khi tôi kết hôn, mời anh đến dự party.”

Ôn Hàn ừ một tiếng: “Đến lúc đó hãy nói. Anh không biết mình có đủ dũng khí để đi không.”

Tiểu Thuần cảm ơn anh ta lần nữa, cô cảm thấy nhẹ nhõm, một loại cảm giác trước đây chưa từng có.

Nhưng vào lúc này, Ngưu Y Y và Tiêu Dư Thiên không biết từ đâu chạy ra, hai người đến với khí thế hùng hồn. Tiêu Dư Thiên vốn không có biểu tình gì, nhưng khi nhìn thấy hộp trang sức trên bàn, sắc mặt anh mới thay đổi.

Tiểu Thuần chú ý tới chi tiết này, biết anh hiểu lầm, cô vội đứng lên giải thích với anh: “Dư Thiên, không phải như anh nghĩ đâu, em và...em và Ôn tổng...” Cô không biết tìm từ nào mới tốt, nói Ôn Hàn tặng quà kết hôn cho cô? Có thể càng bôi càng đen không?

Tiêu Dư Thiên nghiêm mặt không nói lời nào, anh kéo cánh tay cô đi ra ngoài. Trong lòng Ôn Hàn thở dài, anh ta vừa muốn đứng lên thì trông thấy Ngưu Y Y mở to mắt nhìn mình, không đợi anh ta phản ứng, Ngưu Y Y mau chóng cầm đĩa mì Ý trên bàn úp lên mặt anh ta.

Mì lập tức dính trên mặt Ôn Hàn, Ngưu Y Y còn chưa hết giận, mà mắng: “Mẹ nó, đĩa mì này là thay lão Tiêu thưởng cho anh, cho anh nhớ thương vợ người ta, cho anh làm kẻ thứ ba.” Ôn Hàn tức giận muốn chết, nhưng không muốn lý luận với cô ta, anh ta cầm khăn giấy trên bàn lau mặt. Người phục vụ xem đủ náo nhiệt, sững sốt một lúc mới tiến đến nói với anh ta phương hướng của toilet.

Sau khi Tiêu Dư Thiên và Tiểu Thuần rời khỏi nhà hàng thì đi một đoạn đường dài, tâm tình của cả hai đều không tốt, dọc đường đi không ai nói gì cả. Cuối cùng, Tiểu Thuần bỏ tay anh ra: “Em đã nói với anh, là anh hiểu lầm, anh ta...Ôn Hàn nghe nói em kết hôn, tặng quà cho em mà thôi.”

“Em có quan hệ gì với anh ta, vì sao anh ta muốn tặng quà kết hôn cho em, mỗi người trong công ty của em kết hôn anh ta đều tặng quà đắt tiền như vậy sao?” Tiêu Dư Thiên đang nổi nóng, không nghe lọt lỗ tai lời giải thích của Tiểu Thuần, nhưng anh có thể đoán được giá cả của món quà Ôn Hàn tặng cô.

“Anh thật sự không thể nói lý, em nói với anh anh lại không tin, rốt cuộc anh muốn em làm thế nào?” Tiểu Thuần lần đầu thấy Tiêu Dư Thiên giận như vậy, trong lòng cô cũng hơi bức bối, không biết sao anh lại bỗng dưng thay đổi, giận dữ quá mức như vậy.

“Sau này em đừng gặp anh ta nữa, em có thể làm không?” Tiêu Dư Thiên nói chậm lại.

“Anh biết rõ em và anh ta ở cùng một công ty, trừ phi em từ chức, bằng không mỗi ngày đều nhìn thấy anh ta. Anh cũng không phải không biết, bây giờ muốn tìm một công việc tốt chẳng dễ dàng gì, em rất vất vả mới được thăng chức tăng lương, anh không thể bảo em từ chức vào lúc này chứ.” Tiểu Thuần không đồng ý với đề nghị của anh. Cô phải đối mặt với vấn đề hiện thực, từ chức nói dễ hơn làm.

Tiêu Dư Thiên rầu rĩ không nói lời nào. Trong đầu Tiểu Thuần bỗng nhiên hiện lên tia lửa, cô nổi cáu: “Anh cần bản chưa từng tin em, cho nên anh nhất định theo dõi em, bằng không sao lại biết em và Ôn Hàn ở nhà hàng ăn cơm. Em nói cho anh biết, em không bán cho anh, em ăn cơm với ai anh không có quyền can thiệp.”

“Chúng mình đã kết hôn.” Tiêu Dư Thiên bất mãn quát một câu với Tiểu Thuần, giọng điệu bất đắc dĩ lại đau lòng.

Tiểu Thuần nghe anh nói thế, cô ngây người, dáng vẻ ngạo mạn giảm đi một nửa, cô chủ động tiến lên nắm tay anh: “Em biết, chúng ta đã kết hôn. Nhưng mà, anh không phải nên tin em hơn sao? Em đã lấy anh thì làm sao tái hợp với anh ta chứ.”

Tiêu Dư Thiên thấy cô bĩu môi, dáng vẻ oan ức, lại lắng nghe lời nói của cô, anh nhất thời mềm lòng, ôm lấy cô: “Là anh không tốt, anh không nên nổi nóng với em. Ngưu Y Y nói em ở nhà hàng ăn cơm với một gã có tiền, có vẻ rất thân mật, anh vừa thấy Ôn Hàn liền không kiềm chế được, anh xin lỗi là anh không tốt.”

Lại là Ngưu Y Y, cô ta thật là thích xen vào việc của người khác quá đi, cô ta quả thực chính là tay sai của Tiêu Dư Thiên, luôn giúp anh theo dõi. Hai người này, một đôi trứng ngỗng. Trong lòng Tiểu Thuần bực bội, nhưng lại không có chỗ trút ra.

Hết chương 15

16. Chương 16: Bảo Cô Ta Đi

Ngưu Y Y sợ hai người xảy ra xung đột, từ nhà hàng đi ra cô ta vẫn đi theo bọn họ, thấy hai người bọn họ tranh cãi, cô ta không dám bước lên, cho đến khi họ ôm nhau, cô ta mới dám đi qua.

“Em thay anh chị dạy dỗ thằng nhóc kia rồi.” Ngưu Y Y vội vã khoe thành tích.

Tiểu Thuần trừng cô ta: “Cô làm gì anh ta rồi?”

Ngưu Y Y thấy cô dường như rất quan tâm đến người đàn ông kia, đành nói: “Em đem... đem đĩa mì Ý úp lên mặt anh ta.” Cô ta nhìn sắc mặt của Tiêu Dư Thiên, thấy anh đang nháy mắt với mình, cô ta thàn than một tiếng, vô tình làm mất lòng Tiểu Thuần rồi.

“Tôi thật không biết nói làm sao với cô, anh ta là cấp trên của tôi, ông chủ, cô có biết không? Chưa biết gì thì đã làm loạn lên, cái tật xen vào chuyện người khác của cô khi nào thì sửa hả?” Tiểu Thuần quở trách Ngưu Y Y, cô muốn trở về xin lỗi Ôn Hàn. Bị Ngưu Y Y úp mì lên mặt, Ôn Hàn không giận mới lạ. Anh ta luôn rất cao ngạo, chưa từng chịu đựng chuyện như vậy.

Tiểu Thuần trở về nhà hàng tìm Ôn Hàn, Ngưu Y Y đi theo sau cô. Ôn Hàn đã từ toilet đi ra, đang ở bàn thu ngân tính tiền. Khuôn mặt đã rửa sạch, trên quần áo không tránh khỏi dính vết bẩn.

“Tôi xin lỗi, bạn tôi cô ấy không cố ý, xin lỗi anh.” Tiểu Thuần nhẹ giọng xin lỗi Ôn Hàn.

Ngưu Y Y thấy vẻ mặt anh ta lạnh lùng, cô ta vội nói theo: “Tôi không biết anh là cấp trên của chị Thuần, tôi còn tưởng là một gã phú nhị đại* đui mù, nên hiểu lầm anh, tôi xin lỗi anh. Âu phục bẩn của anh, tôi đền cho anh, đi, tôi đền cho anh.” Không thể rời đi thế này, cô ta muốn kéo Ôn Hàn đến cửa hàng bách hoá mua âu phục.

(*) phú nhị đại: thế hệ con nhà giàu thứ hai

Ôn Hàn nhẹ nhàng đẩy cô ta ra, trong ánh mắt có phần chán ghét, anh ta lạnh nhạt nói: “Không cần.” Nói xong lời này, anh ta giao hộp trang sức trong tay cho Tiểu Thuần, không quay đầu lại mà bước đi.

Ngưu Y Y còn muốn nói, Tiểu Thuần giữ chặt cô ta: “Đồ ngốc, bộ âu phục kia của anh mấy vạn, cô đền nổi sao, tự anh ta đem quần áo tới tiệm giặt đồ tẩy sạch là được rồi.”

“Hoá ra thật sự là một phú nhị đại ư?” Ngưu Y Y hỏi Tiểu Thuần.

Cô lắc đầu: “Không phải, ba mẹ anh ta đều là kiểm sát trưởng, điều kiện trong nhà không tồi, nhưng không coi là phú nhị đại. Chẳng qua hiện tại lương một năm của anh ta có hơn hai trăm vạn.”

“Wow, vậy không phải còn có tiền hơn lão Tiêu à.” Ngưu Y Y nhìn bóng lưng Ôn Hàn hồi lâu, nghĩ thầm, khó trách anh ta dây dưa như vậy.

Về đến nhà, Tiểu Thuần ngồi trên sofa xem TV, ôm mèo con Song Song vào trong ngực, khẽ vuốt bộ lông mềm mại của nó; còn Tiêu Dư Thiên thì ôm mèo con Đầu Hổ, ngượng ngùng cọ cọ bên cạnh cô. Cô phát giác, cổ ý nghiêng người, không ngồi sát bên anh, anh sắp qua, vẫn dính chặt bên người cô. Cô dứt khoát đứng lên đến thư phòng lên mạng, anh vội vàng đi theo.

Mèo con Song Song nằm sấp trên bàn máy tính ngủ gà ngủ gật, Tiêu Dư Thiên cũng đặt Đầu Hổ bên cạnh nó, lấy lòng ôm Tiểu Thuần.

“Làm gì.” Tiểu Thuần ngượng ngịu, giận dữ anh.

“Là anh sai rồi, anh xin lỗi em.” Tiêu Dư Thiên nhẹ giọng dỗ dành cô.

Cô ngẩng đầu: “Anh bảo Ngưu Y Y đi đi, mau một chút, chúng ta sắp trang hoàng nhà cửa, không có phòng thừa cho cô ta ở.”

“Chuyện này...” Tiêu Dư Thiên có phần khó xử. Ngưu Y Y đã từng thử đề cập với anh một lần, muốn ở thêm hai tháng, chờ để dành thêm chút thì sẽ dọn ra ngoài, anh đã đồng ý với cô ta.

“Đừng có này nọ, chuyện hôm nay nếu không phải cô ta quấy rối thì làm sao lại trở thành như vậy.” Tiểu Thuần cảm thấy nha đầu Ngưu Y Y kia không phải đáng ghét bình thường. Chủ yếu là, cô ta có phần vô tâm, da mặt lại dày, nói gì với cô ta cũng trở thành nước đổ đầu vịt, không đến nơi đến chốn, tật xấu này làm sao cũng không sửa được.

“Cô ta muốn ở lại thêm một thời gian, trước mắt cô ta vừa mới đi làm, đang tìm kiếm căn hộ gần chỗ làm, nên muốn dành dụm thêm chút nữa rồi mới dọn ra ngoài.” Tiêu Dư Thiên thương lượng với Tiểu Thuần.

Cô liếc mắt nhìn anh, tức giận: “Một đoạn thời gian là bao lâu? Mùa xuân năm sau chúng mình kết hôn, đến bây giờ còn chưa bắt đầu trang hoàng, anh không muốn kết hôn sao?”

“Không phải không phải.” Tiêu Dư Thiên vội vàng biện bạch: “Trang hoàng sẽ nhanh thôi, nhiều lắm là ba tháng, không chậm trễ hôn nhân của tụi mình. Đến lúc sắp kết hôn bảo Ngưu Y Y đi cũng kịp, em nói có phải không, nể mặt bà Mã, chúng ta nhân nhượng cô ta một chút.”

Tiểu Thuần không vui: “Cả ngày anh bảo em nể mặt bà Mã, em đã cho bà ấy đủ thể diện rồi, hiện tại chúng mình đã đứng tên căn hộ này, Ngưu Y Y cũng đã ở mấy tháng, nhân tình sớm đã trả xong rồi. Anh xem cô ta làm chuyện hôm nay, anh cũng hồ đồ theo cô ta, làm hại em trước mặt cấp trên chẳng có chút mặt mũi, hai người vui rồi chứ? Hừ!”

“Cô ta cũng không cố ý.” Tiêu Dư Thiên bất giác nói giúp Ngưu Y Y. Sau khi sự việc xảy ra, không phải anh không thấy hối hận bản thân hồ đồ theo cô ta, nhưng anh hiểu cô ta không cố ý xấu.

Tiểu Thuần thấy anh luôn nói giúp Ngưu Y Y, trong lòng cô không thoải mái, cô trừng anh: “Cô ta không cố ý cũng đã gây ra chuyện thị phi, nếu cô ta cố ý thì em sẽ bị cô ta làm tức chết thôi. Anh mau bảo cô ta đi đi, không thì em dọn ra ngoài, đợi cô ta đi em sẽ trở về, muốn cô ta hay là muốn em, anh chọn một người.”

Tiêu Dư Thiên dở khóc dở cười: “Anh đương nhiên muốn em, em là vợ anh, anh không cần em thì cần ai chứ. Em châm chước cô ta lần này được không? Đừng bảo anh đi làm người xấu.”

“Anh coi như quay trở về làm người xấu đi, anh có bản lĩnh đi đánh ghen, sẽ không có bản lĩnh đóng vai xấu xa sao?” Tiểu Thuần trả lời lại một cách mỉa mai. Tiêu Dư Thiên hết cách, chỉ đành thở dài.

Bọn họ không biết, Ngưu Y Y ở ngoài cửa thư phòng nghe được đối thoại của bọn họ. Cô ta vốn muốn dùng quà tặng lấy lòng bọn họ, xu nịnh bợ đỡ cho ở thêm hai tháng nữa, ai ngờ đã bị người ta liệt vào danh sách không chào đón, muốn đuổi ra khỏi nhà, cô ta không khỏi chán nản, cúi đầu đi về phòng mình.

Nhìn thấy hai món quà nhỏ đóng gói xinh đẹp đặt trên tủ đầu giường, Ngưu Y Y ngồi bên mép giường nhìn trời, suy nghĩ nên đi con đường nào. Người ta là một đôi, Tiểu Thuần không muốn giữ khách, Tiêu Dư Thiên đương nhiên nghe lời cô, dù sao cũng không vì một người ngoài mà làm vợ mình không vui. Tuy rằng dây thần kinh của Ngưu Y Y đủ mạnh, da mặt dày một chút, nhưng tự nhận mình thức thời, suy nghĩ nhanh chóng tìm một căn hộ rẻ dọn ra ngoài.

Hai ba ngày sau, cô ta đi khắp nơi hỏi thăm nhà cho thuê, sau khi về nhà thì xem quảng cáo cho thuê nhà trên mạng, nhưng những căn hộ này không phải tiền thuê rất đắt thì là vị trí không tốt, chẳng có cái nào thích hợp. Thật vất vả mới chọn ra hai ba căn, sau khi xem xong lại chẳng hài lòng chút nào.

Có một căn hộ ở ngã tư đường trên bờ sông Tô Châu, dòng sông đối diện nhà cao tầng san sát nhau, nơi này lại nằm trong xóm xinh. Ngưu Y Y vừa đi vào liền lạc hướng, ngẩng đầu thấy khắp nơi treo quần áo phơi nắng giống như quốc kỳ của các nước, nội y quần lót đủ loại màu sắc, cần gì có đó, có thể lấy ra triển lãm. Ngưu Y Y không thể nào hiểu nổi, cô ta đi theo chủ thuê xem nhà, đi ngang qua hàng hiên chật hẹp, nhà ở vô cùng cũ nát.

Khó trách tiền thuê rẻ thế, thì ra ở hoàn cảnh kém như vậy. Ngưu Y Y không tình nguyện, mình tốt xấu cũng là sinh viên tốt nghiệp từ nước ngoài trở về, tiền lương cũng không coi là thấp, sao có thể bạc đãi chính mình? Cho dù không được khu nhà cao cấp, cũng phải tìm được chung cư như loại thành phần tri thức chứ. Còn chưa bước vào nhà, Ngưu Y Y đã lùi lại, sau khi tìm một lý do thì bỏ trốn mất dạng.

Xem nhà không dễ dàng như tìm đối tượng, tiến thoái lưỡng nan, Ngưu Y Y tìm kiếm sắp hai tuần mới không dễ dàng tìm ra một căn hộ nhỏ. Căn hộ đã 30 năm, hoàn cảnh cũng chẳng ra sao, may mà tiền thuê rẻ. Ngưu Y Y ký hợp đồng nửa năm với chủ nhà. Sau đó chuẩn bị nói một tiếng với bọn Tiêu Dư Thiên rồi dọn sang đó.

Trưa nay, Tiểu Thuần đang làm việc thì nhận được điện thoại của Ngưu Y Y, đối phương hẹn cô buổi tối đi ăn buffet. “Chị Thuần, em đã nói với lão Tiêu, em quây rầy anh chị lâu như vậy, nên sớm mời hai người đi ăn nói lời cảm ơn.” Ngưu Y Y nói thành khẩn trong điện thoại.

Tiểu Thuần suy nghĩ, đoán rằng có lẽ Tiêu Dư Thiên đã nói chuyện dọn ra ngoài với cô ta, nên cô không từ chối. “Được, sau khi tan tầm gặp.” Ngắt điện thoại, cô lại suy nghĩ, nhà cửa Thượng Hải không dễ tìm, không biết Ngưu Y Y phải dọn đến chỗ nào, nếu không phải đã đến lúc bọn họ trang hoàng nhà cửa thì cô không nhất định bảo Ngưu Y Y đi.

Sau khi giận dữ, cô cảm thấy mình có phần không hợp lẽ mà hạ thông điệp với Tiêu Dư Thiên, bởi vậy sau đó cô cũng không truy hỏi anh có nói với Ngưu Y Y chưa. Hiện tại xem ra anh đã nói rồi. Haizz, người này, có đôi khi đầu óc anh rất linh hoạt, có lúc lại phản ứng chậm chạp.

Lúc ba người cùng nhau ăn cơm, Ngưu Y Y lấy quà tặng cho Tiêu Dư Thiên và Tiểu Thuần.

“Em đã quây rầy anh chị mấy tháng trời, bây giờ em tìm được việc rồi, cũng là lúc nên dọn đi. Lão Tiêu, chị Thuần, cảm ơn anh chị chăm sóc em trong khoảng thời gian này, hai người đều là người tốt, đây là chút tâm ý của em.”

Tiêu Dư Thiên nghe nói thế, anh hơi bất ngờ, anh vẫn chưa nhắc với Ngưu Y Y tới việc tìm nhà dọn ra ngoài. Mặc dù hôm đó Tiểu Thuần nổi nóng với anh, anh cũng rất hiểu tính tình của cô, cô đang nổi nóng mới nói bảo Ngưu Y Y đi, đợi cô hết giận thì thôi. Nhưng xem tình hình hiện tại, Ngưu Y Y như là đã được ám chỉ, chẳng lẽ Tiểu Thuần không yên tâm, tự mình nói với Ngưu Y Y? Nghĩ đến đây, anh bỗng nhiên có chút không thoải mái.

Tiểu Thuần thấy anh ngẩn ngơ, cô lén đá chân anh, Ngưu Y Y tặng quà cho anh, dù sao anh cũng phải tỏ vẻ một chút, mà không phải ngẩn ra thế này. Tiêu Dư Thiên lấy lại tinh thần, nói với Ngưu Y Y: “Cô khách sáo quá rồi, bà Mã rất chiều cổ chúng tôi, cô mới đến ở nhà chúng tôi cũng nên.”

Ngưu Y Y tặng cho anh một cái kẹp cà vạt hàng hiệu xinh đẹp, còn tặng cho Tiểu Thuần son môi Dior. Xem ra cô ta đã tìm hiểu, rất quen thuộc sở thích của bọn họ, tặng quà rất thực dụng. Tiêu Dư Thiên bỗng nhiên có phần áy náy, anh đã hứa để Ngưu Y Y ở thêm hai tháng, nay lại lật lọng.

Hôm sau là cuối tuần, Ngưu Y Y ở nhà thu xếp đồ đạc dọn đi, Tiểu Thuần gọi điện thoại cho Tiêu Dư

Thiên, bảo anh về nhà một chuyến, giúp Ngưu Y Y tìm xe taxi, dọn đồ đạc đến nhà mới. Sau khi anh về thì giúp Ngưu Y Y dọn tất cả đồ đạc xuống lầu rồi bỏ vào xe taxi.

“Lão Tiêu, anh đi làm đi, đồ đạc của em không nhiều lắm, tự em dọn là được.” Ngưu Y Y không muốn làm phiền người khác.

Tiêu Dư Thiên cười ảm đạm: “Không sao, hôm nay tôi không bận, để tôi giúp cô dọn đồ qua đó, khi trở về tôi và chị Thuần của cô đều yên tâm.” Ngưu Y Y cười cười, không từ chối nữa.

Bận bịu đến trưa, khi Tiêu Dư Thiên về nhà thì nhìn thấy Tiểu Thuần đang lau sàn nhà, anh hơi bất ngờ nói: “Hôm nay sao em chịu khó thế, tự mình lau sàn nhà?”

“Em thấy sàn nhà hơi bẩn, tiện tay lau thôi, trong nhà rất cuộc chỉ còn lại chúng mình.” Cô vừa làm vừa nói.

Tiêu Dư Thiên liếc cô một cái, lười biếng ngồi trên sofa, nói đùa: “Rất cuộc như em mong muốn, tiền đưa người em không muốn nhìn thấy.”

“Lời này của anh có ý gì hả?” Tiểu Thuần nghe lời nói của anh không được tự nhiên, khen ngợi như là có điều bất mãn, nhưng cô không muốn cãi nhau với anh, cố ý mang theo chút cười đùa hỏi lại anh.

“Anh nói, cô Ngưu đi rồi, không ai phiền em nữa.” Tiêu Dư Thiên thấy cô cười, không rõ cảm xúc của cô, cô cười như không cười thế này, rất kỳ lạ.

“Sao lại không có, anh cũng làm phiền em, em thu xếp hành lý của anh xong rồi, anh có thể dọn ra ngoài tìm cô ta nương tựa bất cứ lúc nào.” Ý cười của Tiểu Thuần càng sâu, lạnh nhạt nói ra miệng. Cô đã sớm phát hiện cảm xúc của anh bất thường, như là muốn trách móc cô. Cô suy nghĩ, mặc kệ anh có tâm tình gì, gặp phải chiêu sách của cô là thua ngay. Loại người hẹp hòi này, tưởng là em không làm gì được anh sao.

“Được, ngay cả anh em cũng muốn đuổi ư? Anh ở lại chớ đừng mất em phải không? Bảo anh đi cũng được, anh muốn đưa Tiểu Bảo, Đầu Hổ và Song Song cùng đi, tại anh một nhà bốn miệng ra ngoài lưu lạc.” Tiêu Dư Thiên vẫn ngồi ở chỗ kia, nửa đùa giỡn nhìn Tiểu Thuần.

Lúc này Tiểu Thuần mới nở nụ cười, buông cây lau nhà, ngồi trên sofa vỗ nhẹ mặt Tiêu Dư Thiên: “Không được, anh muốn lăn đi thì cũng chỉ có thể một mình lăn đi, đừng hòng kết ba nối bốn. Tiểu Bảo là của em, con của Tiểu Bảo cũng là của em.”

Tiêu Dư Thiên trở tay đẩy cô ngã trên sofa, nhân tiện đè trên người cô, cười nói: “Em phản rồi, dám nói vậy với anh, có tin anh ném em xuống lầu không?”

“Anh ném em xuống đi, ném rồi anh sẽ không còn vợ đâu.” Tiểu Thuần phớt lờ lời uy hiếp của anh.

Hết chương 16

17. Chương 17: Bà Xã Đại Nhân Sáng Suốt

Hai người vui đùa ầm ĩ một trận, Tiêu Dư Thiên ngồi dậy nói lỏng cổ áo sơ mi. Đã là cuối mùa hạ, vẫn còn chút khô nóng.

Tiểu Thuần cũng ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn mặt anh, hỏi: “Đồng chí lão Tiêu, em phát hiện từ tối qua đến giờ anh vẫn không yên lòng, có phải thất tình hay không? Tổ chức luôn luôn quan tâm đến cuộc sống cá nhân của anh, anh không cần có băn khoăn gì, cứ việc nói ra vấn đề, nếu tổ chức có thể giải quyết, nhất định nghĩ cách giúp anh giải quyết.”

Tiêu Dư Thiên thấy cô nói như bà cụ non, anh nhin không được mà cười, nâng mặt cô lên rồi hôn vài cái: “Là em quá nhạy cảm đi.”

“Em có phải quá nhạy cảm hay không thì trong lòng anh biết, Ngưu Y Y nói cô ta muốn dọn đi, anh liền mất hồn như ruồi bọ. Nếu anh thật sự luyến tiếc cô ta thì anh đón cô ta về đi, em làm chủ thay anh nhận cô ta làm thiếp, từ nay về sau em đồng cung cô ta tây cung, lão gia anh thích lật thẻ bài của ai thì tùy hứng của anh thôi. Thế nào, em đủ khoan hồng độ lượng chứ, đủ tam tông tứ đức rồi nhỉ.” Tiểu Thuần nói đùa.

Tiêu Dư Thiên vỗ đầu cô: “Lại nói bậy, có người nào giày xéo chồng mình như em không. Ngưu Y Y đi rồi, anh cũng rất vui, trong nhà nhiều người, anh cũng hiểu không được tự nhiên.”

“Nhưng trong lòng anh không thoải mái, một khi anh không vui sẽ không thích cười.” Tiểu Thuần bĩu môi.

Lúc này anh mới cười: “Anh không phải đang cười sao.”

“Miễn cưỡng cười còn khó coi hơn khóc lóc. Anh thật luyến tiếc cô ta thế sao?” Cô làm nũng lay cánh tay anh.

Tiêu Dư Thiên ôm lưng cô, cầu xin tha thứ nói: “Anh không luyến tiếc cô ta, thật đó, cô ta cũng chẳng phải là gì của anh, anh luyến tiếc cô ta làm gì. Anh chỉ là cảm thấy cô ta cứ như vậy ỉu xìu ra đi, hình như không thoải mái lắm. Em đã thấy qua căn nhà cô ta thuê, rất cũ kỹ, hoàn cảnh cũng bình thường, như là vôi vàng dọn tới đó.”

“Anh cũng đã nói bóng gió để cô ta dọn đi, cô ta làm sao không hiểu ý, đoán chừng chính là hấp tấp tìm nhà trong thời gian đó, hôm qua nghe cô ta nói dọn đi em cũng rất bất ngờ, không nghĩ tới anh hành động nhanh như vậy.” Tiểu Thuần khẽ xoa cổ áo sơ mi của anh.

Tiêu Dư Thiên lại nhíu mày, anh nhìn cô: “Anh chưa nói với cô ta, anh tưởng là em nói.”

Tiểu Thuần nhìn lại anh, rất kinh ngạc: “Sao em lại nói với cô ta, em đã bảo anh đi nói, sao lại tự mình đi nhiều chuyện chứ. À, em biết rồi, anh là vì việc này mà bức bối với em, cho rằng em làm bẽ mặt anh.” Cô giận dỗi xoay người, không thèm để ý tới anh.

Tiêu Dư Thiên biết mình hiểu lầm cô, anh vội hỏi: “Sau hôm em nói với anh, anh cũng từng suy nghĩ, bảo cô ta dọn đi tuy nói là chuyện sớm hay muộn, nhưng cũng không thể nóng lòng nhất thời. Anh biết lúc ấy em bị cô ta chọc giận, cũng không thực sự muốn đuổi cô ta đi, cho nên anh nghĩ kéo dài thêm một thời gian, đợi thêm vài ngày nữa hãy nói.”

“Ừm.” Tiểu Thuần gật đầu, lời nói của anh hợp tình hợp lý, anh rất hiểu rõ tâm tình của cô.

“Nhưng hôm qua cô ta bỗng nhiên mời chúng mình ăn cơm, lại cảm ơn còn tặng quà, nói muốn dọn đi, trong đầu anh có chút nghi hoặc, tưởng em nói gì đó với cô ta, dù sao anh cũng từng hứa với cô ta, để cô ta ở thêm hai tháng nữa. Với tính cách cầu thả lơ đãng của cô ta, nếu không phải nghe được gì thì không có khả năng chủ động dọn đi.” Tiêu Dư Thiên nói.

“Ồ.” Tiểu Thuần lại gật đầu: “Luật sư Tiêu, anh phân tích tình tiết vụ án rất hợp lý, vậy anh có thể phân tích thêm chút nữa không, Ngưu đại tiểu thư, cô ta sao lại chủ động muốn dọn đi thế? Là động lực gì khiến cô ta đưa ra quyết định tương phản với tính cách của chính mình?”

Tiêu Dư Thiên cười cười, ôm Tiểu Thuần: “Cái này anh không phân tích được, em nên đi hỏi Tiểu Bảo, nhất cử nhất động của mỗi người trong nhà cũng chỉ mình nó rõ ràng nhất.”

“Hả? Hỏi nó? Anh hỏi đi, em xem anh có thể hỏi ra cái gì đây.” Tiểu Thuần cho rằng anh cố ý chọc mình, cô hừ một tiếng.

Tiêu Dư Thiên thật sự đi hỏi, anh đến bên cạnh ổ mèo ôm Tiểu Bảo ra, kề sát lỗ tai nó nói chuyện, Tiểu Bảo ngẩng đầu nhìn anh, đến gần anh, thoạt nhìn như là đang nói chuyện với anh. Tiểu Thuần nhìn bọn họ, có chút ý cười, Tiểu Bảo hình như đặc biệt thích Tiêu Dư Thiên, lúc anh về nhà nó liền thân thiết với anh.

“Tiêu Doyle, anh hỏi ra gì thế?” Tiểu Thuần đầy hứng thú nhìn Tiêu Dư Thiên.

Anh cười thần bí, nói với cô: “Tiểu Bảo nói, ngày đó chúng mình ở thư phòng nói chuyện, Ngưu Y Y ở ngoài cửa nghe được tất cả.”

“Gi? Anh nói thật ư? Tiểu Bảo biết nói tiếng người?” Tiểu Thuần cực kỳ kinh ngạc. Trông thấy vẻ mặt xảo trá cười cười của Tiêu Dư Thiên, cô biết anh cố ý lừa bịp, nên véo mũi anh.

Tiêu Dư Thiên thả Tiểu Bảo về, rồi nói với cô: “Đây là khả năng duy nhất anh nghĩ ra. Bởi vì anh chợt nhớ tới, ngày đó chúng mình nói xong ở thư phòng, lúc ra phòng khách thì Ngưu Y Y đã không còn ở đó, phòng cô ta ngay bên cạnh thư phòng, khẳng định là lúc quay về phòng cô ta đã nghe được gì đó.”

“Đúng là vậy, Tiêu Doyle, anh có thể đổi nghề viết tiểu thuyết trinh thám.” Tiểu Thuần cười nói.

Ngưu Y Y dọn đi rồi, cuộc sống trở lại quỹ đạo của ban đầu. Sau khi Tiểu Thuần liên lạc xong xuôi với Trần Kim Phát, ông ta bảo thiết kế sư của công ty mình đến xem căn nhà cho họ, thiết kế sơ đồ phác thảo để bọn họ lựa chọn phương án tốt nhất. Tiểu Thuần và Tiêu Dư Thiên thương lượng, Tiêu Dư Thiên chọn một phương án ngắn gọn nhất, nói anh không thích thiết kế phức tạp, ở trong nhà muốn có cảm giác thoải mái, không cần trang hoàng giống như khách sạn.

Công trình trang hoàng vài hôm nữa là khởi công, Tiêu Dư Thiên làm việc bận rộn, thỉnh thoảng còn phải đi công tác, giám sát công nhân trang hoàng liền trở thành chuyện của Tiểu Thuần. Cô cũng vui vẻ quan tâm, dù sao cũng là ngôi nhà tương lai của mình, mỗi một chi tiết cô đều tham dự vào, cố gắng để mình hài lòng.

Tối nay, cô sớm lên giường nghỉ ngơi, Tiêu Dư Thiên ngồi một bên xem tư liệu và hồ sơ vụ án hôm sau phải lên toà. Từ khi khởi công trang hoàng, bọn họ không có thư phòng, bàn và máy tính đều đặt trong phòng ngủ, ba con mèo cũng theo bọn họ chen chúc trong một căn phòng. Mèo sợ người lạ, lúc công nhân trang hoàng đến, chúng nó đều ngoan ngoãn ở trong ổ không ra khỏi phòng, chỉ có đến tối khi chủ nhân về, chúng nó mới chơi đùa một lúc.

“Thuần Nhi...” Tiêu Dư Thiên quay đầu nhìn Tiểu Thuần, cô đang chơi đùa với bọn mèo, nghe tiếng anh, cô nhìn anh hỏi, “Chuyện gì?”

“Nếu em mệt thì ngủ trước đi, anh còn phải làm việc một lúc nữa.” Anh dặn Tiểu Thuần.

Cô buông mèo xuống: “Em không buồn ngủ, em ở cùng anh.” Nói là nói vậy, nhưng trong mắt cô có vẻ mệt mỏi. Tiêu Dư Thiên vừa thấy liền hiểu được, “Em ngủ đi, đừng đợi anh.” Tiểu Thuần ngáp một cái rồi chui vào trong chăn ngủ.

Ngủ được một lúc, cô bỗng nhiên ngồi dậy: “Em nhớ ra rồi, khi đó bà Mã nói giới thiệu đối tượng cho anh, muốn giới thiệu con gái của chị họ bà ấy cho anh, vậy chính là Ngưu Y Y rồi.”

Tiêu Dư Thiên thấy cô nói một câu không đầu không đuôi thế này, anh cười với cô, không nói gì.

“Anh nói, anh nói đi, bà Mã có phải từng giới thiệu bạn gái cho anh không?” Tiểu Thuần không chịu buông tha mà hỏi tiếp.

Tiêu Dư Thiên thờ ơ khép tư liệu lại, quay đầu nhìn cô: “Có nha.”

“Ai?”

“Chính là em đấy, bà ấy không phải giới thiệu em cho anh sao, không có bà ấy thì làm sao anh quen biết em chứ.”

“Ba hoa!” Tiểu Thuần cười, quở một câu.

“Thật mà, khi đó bà ấy nói với anh, cậu Tiêu, cậu có thích cô Lục hay không? Nếu cậu không có ý gì khác với cô ấy, tôi muốn giới thiệu em họ của chồng tôi cho cô ấy, em họ của chồng tôi có công ty ở Mỹ đấy.” Tiêu Dư Thiên bắt chước giọng điệu của bà Mã.

Tiểu Thuần cười đến đau hông: “Thật hay giả đó, ông Mã có em họ có tiền thế sao?”

Tiêu Dư Thiên gật đầu: “Sự thật là vậy, bà Mã làm như thật, còn nói em họ ông Mã không thích con gái nước ngoài, nên nhờ bà ấy giúp anh ta tìm bạn gái trong nước.”

“Sao em càng nghe càng thấy giả vậy, em họ ông Mã nếu thật mở công ty ở Mỹ, sao lại nhờ bà ấy giới thiệu bạn gái, anh ta đâu cần gấp gấp kiếm phụ nữ chứ. Lão Tiêu, em phát hiện anh càng ngày càng gian trá, nói dối cũng không đỏ mặt.” Tiểu Thuần thấy Tiêu Dư Thiên cười xảo quyệt, cô đoán được anh lừa mình.

Tiêu Dư Thiên đang muốn nói thì di động vang lên, anh cầm lên nhìn, là số của Ngưu Y Y, anh ấn nút nhận máy. Ở trong điện thoại, Ngưu Y Y nói với anh, căn hộ của cô ta đột mưa, nước nhỏ giọt không ngừng, cô ta muốn dời cái giường sang một bên nhưng không có sức, nên muốn tìm anh giúp đỡ.

“Bên ngoài đang mưa?” Tiêu Dư Thiên hơi bất ngờ. Lúc anh tan tầm, bầu trời không tốt lắm nhưng không có mưa, không ngờ lại mưa vào lúc này.

“Mưa rất lớn. Lão Tiêu, thật ngại quá, nếu không phải di chuyển của em đi Vũ Di Sơn, em cũng không làm phiền anh.” Ngưu Y Y cuống cuống ở đầu dây bên kia.

“Được rồi, tôi qua xem thử.” Tiêu Dư Thiên đồng ý với cô ta.

“Anh muốn đi đâu thế, khuya rồi mà.” Tiểu Thuần đợi anh cúp máy mới bất mãn mà than thở.

“Nhà Ngưu Y Y đột mưa, nước chảy xuống giường, bảo anh đến giúp cô ta dời giường qua chỗ khác.” Lúc nói chuyện anh đã mặc áo khoác.

“Cô ta tìm anh làm gì, tìm chủ nhà của cô ta là được rồi.” Tiểu Thuần vừa nghe anh nói muốn đi giúp Ngưu Y Y, cô không vui. Đêm hôm khuya khoắt, nhà đầu kia lại không sợ phiền toái đến người khác.

“Chủ nhà là đàn ông, cô ta không dám tìm ông ta. Cô ta ở Thượng Hải không quen nhiều người lắm, anh qua đó rồi về.”

“Chủ nhà là đàn ông, anh không phải là đàn ông ư? Chủ nhà đã năm sáu chục tuổi rồi, anh mới hơn hai mươi, anh còn nguy hiểm hơn chủ nhà ấy.” Tiểu Thuần giận dỗi trợn mắt.

Tiêu Dư Thiên cười cười, dỗ dành cô: “Ngoan, anh giúp cô ta dời giường rồi trở về, em ngủ trước đi.”

“Không được.” Tiểu Thuần lắm bướng làm nũng, không cho anh đi. Anh đành phải tiến lên ôm cô một cái, dính một lúc với cô rồi mới đi.

Tiểu Thuần càng nghĩ càng khó chịu, Ngưu Y Y đi rồi, gặp chuyện vẫn tìm Tiêu Dư Thiên, không lo lắng đến cảm nhận của người khác chút nào. Ban ngày còn chưa tính, lần này lại là buổi tối. Cô suy nghĩ muốn đi theo, nhưng ngại thể diện, nghĩ một hồi, linh cảm loé lên, cô nghĩ được một cách tốt.

Khu nhà trọ của Ngưu Y Y nằm ở trên tầng cao nhất, sau khi tới nơi Tiêu Dư Thiên mới thấy tình hình trong nhà rất tệ. Căn nhà lúc thường nhìn cũng được, lúc trời mưa lại có nhiều chỗ bị dột, nhìn thấy là biết lâu năm không tu sửa, có thể mang máng thấy được khe hở trên nóc nhà. Ra giường đã bị mưa thấm ướt một mảng lớn, Ngưu Y Y lót giấy báo lên trên, dùng thau hứng mưa.

“Lão Tiêu, chỉ có anh là trợ giúp nhất, tôi gọi cho mấy người bạn nhưng chẳng có ai chịu đến giúp em, bình thường vờ vĩnh như là quan tâm em lắm, lúc cần dùng đến thì trốn mất hút.” Ngưu Y Y trông thấy Tiêu Dư Thiên đến, quả thực giống như thấy được cứu tinh. Tiêu Dư Thiên cười cười, giúp cô ta dọn đồ đạc linh tinh đi chỗ khác để chừa chỗ cho cái giường.

Chiếc giường này không nặng như bình thường, hai người mất sức hồi lâu cũng chỉ dời được một tí. Đang lúc bọn họ bế tắc, có người gõ cửa cóc cóc. Đã trễ thế này là ai nhỉ, Ngưu Y Y nghi hoặc đi mở cửa. Con gái độc thân sống một mình ở nhà trọ, nếu không có Tiêu Dư Thiên ở đây, cô ta không dám tùy tiện mở cửa.

Có mấy người như là thầy thợ đi vào, họ vừa vào phòng liền nhìn xung quanh, rồi nói với Tiêu Dư Thiên: “Anh là luật sư Tiêu phải không, ông chủ của chúng tôi nhận được điện thoại của cô Lục, nói ở đây có nhà bị dột, nên sai chúng tôi sang đây xem thử. Mưa đêm nay lớn quá, chúng tôi nhất thời không có cách tu sửa nóc nhà, chờ sáng mai trời quang đãng chúng tôi lại đến, anh thấy thế nào?”

Hoá ra Tiểu Thuần gọi điện cho Trần Kim Phát, cô cũng thật thông minh, Trần Kim Phát là một người nhiệt tình, Tiêu Dư Thiên nghe người công nhân kia nói xong, anh gật đầu: “Sư phụ, phiền các anh giúp cô Ngưu dời cái giường này đi chỗ khác, nếu không đêm nay cô ấy không có chỗ ngủ.”

Nhóm công nhân giúp Ngưu Y Y dời giường sang chỗ khác, lại hẹn thời gian sửa nóc nhà với cô ta, lúc này mới rời đi. Ngưu Y Y cảm kích nhìn Tiêu Dư Thiên: “Vẫn là chị Thuần có cách.”

Tiêu Dư Thiên gật đầu: “Đúng vậy, cô ấy rất có cách, sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ.”

“Anh đó, anh rất thanh cao, chẳng thèm cầu xin người khác, cho nên tự mình kiếm vát vãi.” Ngưu Y Y tiến anh ra cửa.

Về đến nhà Tiêu Dư Thiên thấy đèn trong phòng đã tắt, anh tưởng rằng Tiểu Thuần ngủ rồi, sau khi rửa mặt, anh nhẹ nhàng lên giường.

Tiểu Thuần xoay người lại, buồn bã nói: “Anh xuyên qua về rồi à? Super Mario?”

Tiêu Dư Thiên cười cười: “Sao anh lại là Super Mario.”

“Sao không phải chứ, thích lo chuyện bao đồng, tự cho là vô địch trong vũ trụ, chuyển nhà thông ống nước sửa nóc nhà, anh không phải Mario thì ai vào đây chứ.” Tiểu Thuần buồn cười nói.

“Cái giường kia nặng quá anh dời không được, may mà em phái viện trợ bên ngoài.” Tiêu Dư Thiên khẽ cười.

Tiểu Thuần tựa trên người anh, chế nhạo anh: “Anh thật vô dụng, tay trái gà không chặt lại chạy đến nhà người khác làm anh hùng. Anh nên mang theo rau chân vịt, lúc dời không được anh lấy rau chân vịt ra ăn, sẽ biến thành lính thủy mạnh mẽ ngay.”

“Anh không chu đáo như em nghĩ đâu.” Anh vẫn cười.

Cô hừ một tiếng: “Anh không phải không suy nghĩ chu đáo, mà là gặp phải chuyện của Ngưu Y Y thì anh không suy nghĩ chu đáo, gặp chuyện của em anh lại nghĩ rất chu đáo. Đối với chuyện của cô ta, anh ruột gan rồi bởi; đối với chuyện của em, anh đã định liệu trước.”

“Nói bừa gì đó.” Tiêu Dư Thiên đẩy cánh tay cô một cái.

“Em chọc anh chơi, không được sao? Anh nửa đêm còn chạy đến nhà trọ của một cô gái độc thân, chẳng lo lắng bị ảnh hưởng, Tiêu đại gia giúp người là niềm vui, anh đã kết hôn rồi đó.” Tiểu Thuần vỗ ngực anh.

Tiêu Dư Thiên nghe ra ghen tuông trong lời nói của cô, anh chọc cô: “Lại ghen rồi?”

“Không có.” Tiểu Thuần thề thốt phủ nhận.

“Còn nói không có, mùi chua bay rất xa đó.” Tiêu Dư Thiên khẽ cười.

“Không có việc này.” Tiểu Thuần bắt chước giọng điệu của Tiểu Thấm Dương*, lặng lẽ ghé vào lỗ tai anh nói: “Anh yêu, em là sợ anh đến giúp người ta làm công khuân vác đồ đạc đến mức đau lưng, anh không phải là người cứng cáp, rất dễ trẹo xương, em đau lòng cho anh mà.”

(*) ca sĩ Trung Quốc

“Cũng là em thông minh, biết điều động tất cả tài nguyên có thể điều động. Trần Kim Phát cũng đủ trọng nghĩa, nhanh như vậy đã phái công nhân đến.” Ấn tượng của anh đối với Trần Kim Phát thay đổi không ít. Người này tuy rằng thích khoe khoang, nhưng cũng không phải là loại chỉ biết nói nhưng không làm.

“Em đã sớm nói với anh, ông ta cũng được. Như Ngưu Y Y gặp được loại chuyện này, tìm bạn bè thành phần tri thức giúp đỡ là vô dụng, bọn họ chỉ biết bảo cô ta đi gọi điện thoại kêu người đến sửa, vờ vĩnh ân cần hỏi thăm, tự bản thân sẽ không ra sức, trong tay Trần Kim Phát có sẵn công nhân, đến lúc đó cứ theo giờ mà thu phí, không thiếu bọn họ cái gì, còn được một phần nhân tình, sao không tự nguyện đi làm.” Tiểu Thuần nói.

“Bà xã tốt, em sáng suốt nhất đấy.” Tiêu Dư Thiên ôm chặt Tiểu Thuần.

Cô cười hì hì: “Em trái ngược với anh, em gặp chuyện của Ngưu Y Y thì nhanh trí, gặp chuyện của anh thì lại hồ đồ.”

“Hồ đồ cũng có điểm tốt, hồ đồ cũng có điểm đáng yêu.” Tiêu Dư Thiên kéo chăn lên, hai người ôm nhau ngủ.

18. Chương 18: Giác Mạng Thành Sự Thật

Sau khi nhà Ngưu Y Y sửa xong, cô ta gọi điện cho Tiêu Dư Thiên, muốn hẹn anh và Tiểu Thuần ra ăn bữa cơm cảm ơn, Tiêu Dư Thiên từ chối.

“Lão Tiêu, lần trước ít nhiều gì cũng có anh và chị Thuần, bằng không em thật hết cách. Hai người không phải chẳng cho em chút thể diện nào chứ.” Nửa đêm làm phiền Tiêu Dư Thiên đi một chuyến, Ngưu Y Y vẫn cảm thấy băn khoăn.

Tiêu Dư Thiên từ chối trong điện thoại: “Đừng khách sáo, căn nhà sửa xong là tốt rồi. Cô đã mời chúng tôi một lần, để cô tốn kém nữa không tốt đâu.”

Ngưu Y Y đảo mắt, chợt hiểu ra băn khoăn của anh, cô ta cười nói: “Anh sợ chị Thuần không vui phải không.”

“Cũng không phải. Tôi chỉ cảm thấy ra ngoài ăn cơm rất tốt kém, bây giờ cô còn đang thử việc, thu nhập cũng không cao, còn phải đóng tiền thuê nhà, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm đi.” Tiêu Dư Thiên rất biết suy nghĩ cho người khác. Ngưu Y Y nghe nói anh vậy cũng không kiên trì nữa.

Lúc Tiêu Dư Thiên nói chuyện này với Tiểu Thuần, cô đang ngồi bên bàn ở trong phòng ngủ tính toán chi tiêu trang hoàng, lời nói của anh không khiến cô hứng thú lắm, Ngưu Y Y chẳng qua là một khúc nhạc đệm trong cuộc sống của bọn họ, nếu đã dọn đi rồi, cô cũng lười suy nghĩ nhiều.

Tiêu Dư Thiên thấy Tiểu Thuần liệt kê chi tiêu của từng hạng mục, anh khuyên nhủ: “Em đừng quên, tính tới tính lui rồi tốn nhiều tiền đấy.”

Tiểu Thuần quay đầu lại: “Ai nói, chỉ cần tìm được vật liệu thay thế, chỗ có thể tiết kiệm thì sẽ giảm bớt, em muốn dùng tiền tiết kiệm mua một cái đèn chùm. Em thích ánh đèn lấp lánh.”

“Tuỳ em thôi.” Tiêu Dư Thiên đến phòng bếp lấy đồ ăn cho bọn mèo. Tiểu Bảo và hai mèo con nhìn đắm đắm vào anh đang đồ thức ăn vào trong chén nhỏ, chờ anh đặt xuống rồi đi lên ăn ngay.

Tiêu Dư Thiên thấy chúng nó như là đói bụng rất lâu, ăn xong đồ ăn một cách mau chóng, anh lại đổ thêm nữa chén, ngạc nhiên nói: “Thuần Nhi, sáng nay có phải em quên cho bọn mèo ăn không, sao chúng nó lại đói thành thế này?”

Lúc này Tiểu Thuần mới ồ một tiếng, có chút áy náy xoay người nhìn bọn mèo: “Có lẽ em quên rồi, mấy hôm nay nhiều việc quá, đầu óc không theo kịp. Xin lỗi nhé, Tiểu Bảo.”

Tiêu Dư Thiên thở dài, đi giặt quần áo. Chờ Tiểu Thuần tính toán sổ sách xong từ phòng đi ra thì trông thấy Tiêu Dư Thiên đang ở ban công phơi quần áo. Cô đi qua, rất thân thiết ôm thắt lưng anh từ phía sau, ngáp một cái: “Rốt cuộc có thể nghỉ ngơi một lúc. Chồng à...nhà chúng mình khi nào mới trang hoàng xong đây?”

Tiêu Dư Thiên treo quần áo xong, xoay người ôm lại Tiểu Thuần: “Nhanh thôi, thợ trang hoàng nói hơn nửa tháng nữa là hoàn công, đến lúc đó tại mình mua đồ dùng trong nhà là được.”

Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt hơi lừ đừ: “Bây giờ em mới biết, trang hoàng một mỗi chừng nào. Thợ trang hoàng nói một câu, em phải đi khắp nơi mua vật liệu, sớm biết vậy đã bảo bọn họ thầu luôn rồi.”

“Em vất vả rồi, nếu không phải gần đây anh nhận một vụ kiện, cứ phải chạy đến Tô Châu, cũng sẽ không để em mệt nhọc như vậy.” Tiêu Dư Thiên đau lòng khẽ vuốt khuôn mặt của Tiểu Thuần, rồi cúi đầu hôn cô.

Tiểu Thuần mỉm cười, chỉ vào phòng khách: “Vất vả một chút cũng đáng, anh xem nhà chúng mình trang hoàng xinh đẹp như vậy, hoàn toàn giống như đúc ngôi nhà lý tưởng của em, thiết kế sư của công ty Trần Kim Phát quả nhiên là hạng nhất.”

Tiêu Dư Thiên ôm Tiểu Thuần rời khỏi ban công, đánh giá phòng khách mới, trong lòng anh cũng rất vui mừng, nói bên tai Tiểu Thuần: “Đến lúc đó chúng mình có thể ở nhà tổ chức một tiệc rượu, mời các bạn bè tới tham dự, hôn lễ của chúng mình không cần quá long trọng, bản thân vui vẻ là được rồi.”

Tiểu Thuần chỉ vào trần nhà chính giữa phòng khách, cô ao ước: “Em muốn treo đèn chùm ở đây, sofa phải là màu trắng gạo, gối bột bánh mì ấy, chúng mình có thể nằm trên sofa thoải mái xem TV, dưới bàn trà phải lót thảm Ba Tư tốt nhất, hoa trắng nền xanh. Trên vách tường sau sofa em muốn treo một loạt tranh do em vẽ, còn có tường TV, em cũng muốn có tranh của mình, đến lúc đó anh phải giúp em.”

“Ừm, đến lúc đó anh giúp em, anh đóng đinh, em treo tranh, lúc em vẽ trên tường, anh giúp em lấy hộp màu. Trong nhà chúng mình chỗ nào cũng vẽ tranh, làm cho khắp nơi sinh động lên.”

Tiêu Dư Thiên nuông chiều nâng Tiểu Thuần lên cao, để cô nhìn anh từ trên cao xuống. Tiểu Thuần hiểu ý cười cười, ôm cổ anh, hai người rong chơi trong ảo tưởng tốt đẹp của tương lai.

Sau khi trang hoàng xong, vì bày tỏ lòng biết ơn đối với Trần Kim Phát, Tiểu Thuần và Tiêu Dư Thiên thương lượng, tìm cơ hội mời ông ta ăn bữa cơm. Một mặt thay Ngưu Y Y cảm ơn ông ta, mặt khác cũng là vì chính họ. Nếu không có Trần Kim Phát, công việc trang hoàng của bọn họ sẽ không thuận lợi như vậy. Chưa nói đến tiết kiệm không ít tiền, còn an bài những người thợ giỏi nhất.

Ba người ở một nhà hàng Nhật tại quảng trường Mai Long Trấn dùng cơm, Tiểu Thuần rót rượu trắng cho Trần Kim Phát, sau khi đưa cho ông ta, cô lại rót một ly cho mình rồi nâng ly: “Ông chủ Trần, tôi kính ông một ly trước, nếu không có sự hỗ trợ nhiệt tình của ông, căn nhà của chúng ta sẽ không trang hoàng nhanh như vậy.”

Trần Kim Phát vui cười: “Em gái, tôi nói với em, đừng gọi tôi là ông chủ, gọi tôi A Phát là được rồi, con người tôi tùy ý nhất, chưa bao giờ thích người khác gọi tôi là ông chủ. Ông chủ ông chủ, lúc nào cũng xụ mặt, làm việc buôn bán và kiếm lợi, ông chủ nghiêm mặt sẽ kiếm không được tiền.”

Tiểu Thuần cười to: “Đúng vậy đúng vậy, ông chủ nghiêm mặt không kiếm được tiền, vậy được rồi, anh lớn tuổi hơn em, theo lý em nên gọi anh một tiếng anh, vậy gọi là anh Phát, có nhiều uy thế lại rất thể diện.”

Một tiếng gọi anh Phát này của cô khiến cả người Trần Kim Phát sáng khoái, mắt ông ta vốn không lớn, khi cười thì híp lại thành một đường, cười nói: “Anh Phát không dám nhận, người ta là ngôi sao quốc tế, anh chỉ là dân chúng thường.”

“Sao không dám nhận chứ, em cảm thấy anh mạnh hơn anh ta nhiều. Nhà tụi em trang hoàng xinh đẹp như vậy, anh bảo Châu Nhuận Phát đến làm, anh ta có thể làm ra mới là lạ. Anh Phát, em không phải nói xuôi tai để lừa anh, em và Tiêu công tử rất hài lòng với thiết kế của công ty anh, ngay cả hàng xóm nhìn nhà của tụi em cũng khen không ngớt.” Tiểu Thuần khen tặng Trần Kim Phát.

Tiêu Dư Thiên uống một ngụm rượu trắng, nghe được lời nói của cô anh nhin không được mà bật cười, cô là con gái phía Bắc, ngày càng học theo phụ nữ bản địa Thượng Hải nũng nịu như vậy, hơn nữa lại buồn cười. Tiểu Thuần lén véo cánh tay anh, không cho anh cười trộm.

Trần Kim Phát được Tiểu Thuần lấy lòng một hồi, ông ta mặt mày hớn hờ: “Cái khác anh không dám nói, thiết kế sư ở công ty anh từng đoạt giải thưởng lớn quốc tế, anh tuyển dụng anh ta từ Hồng Kông, trả lương rất cao, người tìm anh ta thiết kế nhiều lắm, lịch trình sắp xếp đến năm sau, nhưng em gái đây đã gọi anh một tiếng anh, luật sư Tiêu lại từng giúp anh, Trần Kim Phát anh nói nghĩa khí, anh ta có bận đến đâu cũng phải giúp hai người thiết kế xong xuôi, hai em sắp kết hôn, đây là chuyện lớn.”

“Phải đó, đến lúc tụi em kết hôn, nhất định sẽ mời anh. Tiêu công tử, anh nói một câu đi.” Tiểu Thuần véo lưng Tiêu Dư Thiên một cái, anh giật mình, cười theo: “Tiểu Thuần nói rất đúng, ít nhiều có anh Phát giúp đỡ, trang hoàng căn nhà của chúng tôi đẹp như vậy.”

“Tiêu công tử, em gọi cậu ấy là Tiêu công tử?” Trần Kim Phát như là phát hiện chuyện lạ, con mắt sáng lên, cười ha hả nói: “Xưng hô này rất thích hợp, ở quê nhà anh, phong tục tập quán giản dị, luôn rất tôn trọng người có học thức. Thế hệ ông cố của anh, tu sửa từ đường ở trong thôn, trước hết phải mời tất cả người họ Trần thuộc dòng dõi Nho học của nhiều thế hệ đến đốt hương. Tuy rằng anh ăn học không nhiều lắm, hơn mười tuổi đã bỏ học chạy đến Thượng Hải kiếm sống, nhưng anh cũng rất tôn trọng người có học

thức. Hiện giờ là thời đại gì, tri thức kinh tế, Cát Ưu không phải nói, cái gì quý nhất ở thế kỷ 21, nhân tài! Em gái, anh nói với em, con người luật sư Tiêu tốt lắm, anh có mắt nhìn người rất chuẩn, người loại nào anh chỉ nhìn vài lần là biết ngay, em đi theo cậu ấy, sẽ không chịu thiệt đâu.”

Tiểu Thuần nghe ông ta khen ngợi chồng mình, cô đương nhiên rất vui, nói tiếp lời ông ta: “Phải đó, Tiêu công tử nhà em là đàn ông tốt, quan tâm người khác, lòng dạ rất tốt, cho dù là bạn bè bình thường, anh ấy cũng nhiệt tình chu đáo. Giống như người bạn lần trước bị đột mưa, anh ấy nửa đêm chạy tới giúp người ta dời giường.”

Tiêu Dư Thiên nghe cô nói, câu trước còn như là khen ngợi, câu sau lại chính là nói móc, anh có chút dở khóc dở cười.

Trần Kim Phát còn tinh khôn hơi loài khỉ, ông ta vừa nghe lời của Tiểu Thuần, chợt hiểu liền cười nói: “Là thế này, ở nhà dựa vào cha mẹ, ra ngoài dựa vào bạn bè. Bạn bè gặp nạn phải giúp một tay, nhiều bạn bè thì có nhiều con đường. Cô gái lần trước tính cách rất tốt, anh tìm người giúp cô ta sửa nóc nhà, cô ta giúp anh viết một chuyên mục trên báo, quảng cáo miễn phí cho công ty tụi anh. Hai người xem, đây là hai bên cùng thắng lợi.”

Ha, người này rất tinh khôn trong việc làm ăn, cơ hội như vậy ông ta đều có thể nắm bắt. Trong lòng Tiểu Thuần thầm nghĩ, theo bản năng liếc nhìn Tiêu Dư Thiên một cái. Tầm mắt anh dừng ở nơi khác, nhưng cô thấy trên mặt anh mang theo một ý cười khó hiểu.

Trên đường về nhà, hai người không ngồi xe ngay lập tức, mà nắm tay nhau tản bộ. Tiểu Thuần hỏi Tiêu Dư Thiên: “Anh yêu, bảo anh cùng em đi ăn cơm với đồng chí Kim Phát, anh khó chịu không?”

“Không có. Hiện tại ấn tượng của anh về ông ta đã tốt hơn nhiều.” Tiêu Dư Thiên phủ nhận.

Tiểu Thuần liếc xéo anh một cái: “Lúc em nói chuyện với ông ta, anh lén cười gì thế?”

“Anh cảm thấy âm thanh nũng nịu của em khi nói chuyện với ông ta rất đáng yêu.” Anh nhớ tới giọng điệu vừa rồi của cô liền nhin không được muốn cười.

“Anh lại gạt em. Lần trước anh còn nói với em, âm thanh của bác gái bán hàng ở nhà ăn tại văn phòng anh có thể nhỏ ra mật ngọt, làm cho người ta nổi cả da gà. Anh cho em xem, anh có nổi da gà không.” Tiểu Thuần không buông tha mà kéo tay áo của anh.

Tiêu Dư Thiên vội nói: “Anh không thích nghe âm thanh của người khác, anh chỉ thích nghe âm thanh của em.”

Lúc này Tiểu Thuần mới hài lòng cười: “Anh tưởng là em muốn nói những lời bùi tai kia sao, còn không phải vì người ta giúp chúng mình một việc lớn à. Nếu tính bằng giá thị trường, phí thiết kế hơn nửa phí làm công trang hoàng, thêm tiền vật liệu, chúng ta ít nhất tốn hơn năm vạn. Tiết kiệm được khoản tiền này, có thể mua xe cho anh.”

“Anh không sao cả, dù sao ra ngoài có xe buýt. Xe để em chạy, đi làm cũng tiện hơn.” Tiêu Dư Thiên quan tâm nói, anh nắm tay cô rất chặt.

Trong lòng Tiểu Thuần ấm áp, cô mỉm cười: “Em không cần, anh là luật sư, ra ngoài nhiều hơn, em chỉ là tộc đi làm sáng chín giờ chiều năm giờ, không có xe cũng chẳng sao. Huống hồ, thời buổi này đàn ông làm việc vài năm có mấy người không chạy xe, để anh dùng, lúc gặp khách hàng có thể diện một chút.”

“Anh phải lái Mercedes-Benz.” Tiêu Dư Thiên trêu ghẹo.

Tiểu Thuần liếc anh, cố ý nói: “Bán em đổi một chiếc Mercedes-Benz, anh đổi không?”

“Không đổi không đổi, xe có thể kiếm tiền mua, em là độc nhất vô nhị.” Tiêu Dư Thiên cười kè mặt mình sát mặt cô.

Tiểu Thuần cười ngọt ngào: “Em mới phát hiện thì ra anh cũng ngọt như mật ấy.”

Hôm sau là cuối tuần, hai người cùng đi mua màu dùng để vẽ trên tường. Trên tường TV trong phòng khách, Tiểu Thuần đã phác thảo bức tranh trước, tạo hình hoa sen vô cùng đơn giản, lá xanh biếc hoa hồng phấn, chuồn chuồn bay thấp, dùng màu nhạt, hiệu quả của bức tranh càng đẹp hơn.

Tiêu Dư Thiên ngẩng kiết tác của Tiểu Thuần, anh tán thưởng: “Bảo bối, em thật sự là một nhà nghệ thuật, làm trợ lý hành chính thật sự là không thể phát huy tài năng.”

“Ba em là giáo viên mỹ thuật tại trường trung học, lúc ba tuổi em đã bắt đầu học vẽ, nhưng sau đó ba không cho em ghi danh ngành mỹ thuật, vì thế em thi đại học khoa tiếng Trung tổng hợp.” Tiểu Thuần có chút tiếc nuối kể với Tiêu Dư Thiên.

Anh ừ một tiếng: “Nếu em thực sự thích ngành này, có thể từ chức thi nghiên cứu sinh, anh nuôi em.”

“Anh nói thật dễ nghe.” Cô chun mũi.

Anh thấy cô không tin liền nói: “Anh nói thật, nếu em thi nghiên cứu sinh anh sẽ nuôi em.”

“Quên đi, chúng mình còn khoản tiền vay phải trả cho xong, đợi sau khi trải qua vài năm cực khổ, em sẽ dùng nhà của chúng mình luyện tập.” Tiểu Thuần cười ha hả nói.

Trong phòng khách đã vẽ xong, Tiểu Thuần đến thư phòng vẽ tiếp. Trong thư phòng dùng màu xanh biếc, cô đã vẽ trước điểm cơ bản. Phát huy tính sáng tạo, dọc theo tường phía bàn máy tính và trần nhà, cô liền vẽ ra một thân cây, cành cây kéo dài đến phía trước máy tính, trên nhánh cây vẽ thêm lá cây, lúc lên mạng một mỗi, vừa ngược mắt có thể trông thấy màu xanh biếc đầy sức sống.

Tiêu Dư Thiên rất hài lòng với hình vẽ trong thư phòng, anh nói với Tiểu Thuần: “Cho anh cây cọ, cái khác anh không biết vẽ, nhưng anh biết vẽ lá cây.”

Tiểu Thuần đưa cọ cho anh, nhìn anh vẽ lá cây, trong đầu cô chợt loé lên ý tưởng, cô cầm một cây cọ khác, chấm màu vàng nhạt, vẽ một con chim hoàng oanh trên nhánh cây, như vậy cái cây này sống động ngay tức khắc, giống như có thể nghe được tiếng hót tuyệt vời của chim hoàng oanh.

Tiểu Thuần đi qua, thừa dịp Tiêu Dư Thiên không để ý, vẽ một nét trên mặt anh: “Đừng nhúc nhích, em vẽ con chuột, để Tiểu Bảo tới bắt.”

Tiêu Dư Thiên không kịp tránh, cô đã vẽ xong, rồi cười hả hê, vì thế anh vẽ trên mặt cô vài nét. Vẽ qua vẽ lại cuối cùng hai người trở thành diễn viên hí khúc.

Hình vẽ trong phòng ngủ nên chọn dạng gì, hai người bàn bạc hồi lâu. Phòng ngủ là chỗ bọn họ nghỉ ngơi, nên dùng màu sắc ấm áp làm cơ bản, Tiểu Thuần vẽ hai sơ đồ phác thảo, Tiêu Dư Thiên không hài lòng cái nào, anh không thích hình vẽ quá phức tạp, anh thích hình vẽ ngắn gọn súc tích. Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, kết hợp màu hồng nhạt của phòng ngủ, vẽ một hình trái tim làm hoa văn chính, phác thảo thêm hoa cỏ và đường kẻ sọc đơn giản, Tiêu Dư Thiên liếc nhìn một cái liền vừa ý.

“Ngoài màu chính ra, phần đường kẻ sọc và nhụy hoa có thể dùng màu hồng và màu vàng.” Tiêu Dư Thiên đề nghị.

Sau khi chấm màu, Tiểu Thuần thử vẽ một góc, hiệu quả rất tốt, thế là cô chiếu theo bản phác thảo mà vẽ trên tường phía sau giường.

“Quá tuyệt vời. Chúng mình không sinh nhiều con thì rất có lỗi với căn phòng ngủ này.” Tiêu Dư Thiên cười ôm Tiểu Thuần.

Tiểu Thuần chỉ cảm anh: “Chúng mình không phải còn một phòng nữa sao, bây giờ là phòng tập thể thao, tương lai cho cục cưng ở. Chỗ ở của cục cưng, em phải vẽ tranh thật đẹp. Đúng rồi đúng rồi, thiếu chút nữa em quên bọn mèo, chỗ ở của tụi nó cũng phải vẽ một cái.”

Thừa dịp trang hoàng, Tiểu Thuần cố ý bảo công nhân dựng một vách ngăn nhỏ hình bầu dục ở góc ban công và phòng khách, để đặt ổ mèo ở đó. Không gian không lớn nhưng cũng đủ một nhà Tiểu Bảo chơi đùa.

Tiêu Dư Thiên vẽ phác thảo, Tiểu Thuần nhìn thấy liền cười: “Đây là gì thế? Mèo ư? Sao anh vẽ giống cún thế?”

Tiêu Dư Thiên cười mỉa: “Anh không vẽ được, em sửa lại đi.”

Tiểu Thuần nhận bàn vẽ, tùy ý thêm vài nét bút, anh thấy đó là một đứa bé ôm mèo con ngồi trên đu dây. Không gian sử dụng thích đáng, hình vẽ cũng rất khéo léo, anh gật đầu hài lòng.

Bận bịu suốt một ngày, nhìn thấy ngôi nhà mới xinh đẹp, hai người nằm trên sofa phòng khách nghỉ ngơi.

Tiêu Dư Thiên ôm Tiểu Thuần: “Bảo bối, nhà chúng mình có thể trang trí thành như vậy đều là công lao của em.”

Tiểu Thuần trở mình, nằm sấp trên người anh, trông thấy trên mặt anh đủ loại màu sắc, cô cười nói: “Lấy em anh sẽ không chịu thiệt, em đa tài đa nghệ, văn võ song toàn, chỉ là không biết làm việc nhà, nhưng em nhất định sẽ trở thành người vợ tốt.”

Tiêu Dư Thiên gật đầu: “Anh tin anh tin, anh cũng cố gắng làm người chồng tốt yêu thương vợ, cả đời chăm sóc em che chở cho em, coi em là báu vật nâng niu trong lòng bàn tay.” Tiểu Thuần rất vui vẻ, hôn lên môi anh một cái, hạnh phúc ôm cổ anh.

“Tối nay chúng mình ngủ sớm một chút đi, đã lâu em không chơi với anh.” Tiêu Dư Thiên thì thầm bên tai Tiểu Thuần.

“Phải không, bao lâu rồi?” Tiểu Thuần nháy mắt khẽ cười.

“Một tháng.” Tiêu Dư Thiên trề môi như con nít. Tiểu Thuần thích nhất hành động mờ ám đáng yêu này của anh.

“Có một tháng? Không đâu, nhiều nhất là 20 ngày. Tối hôm đó anh trở về từ Tô Châu, anh quên rồi ư, anh không cẩn thận từ trên giường lăn xuống, thiếu chút nữa đè lên Song Song, sắp hù chết em.” Tiểu Thuần khẽ đầm anh một quyền.

“Vậy em đau lòng cho anh hay là lo lắng cho Song Song hả?” Tiêu Dư Thiên cười xảo trá.

“Đương nhiên là Song Song, da anh dày, ngã vài cái chẳng sao, nhưng Song Song là mỹ nhân mèo nhỏ bé mềm mại đáng yêu.”

“Da anh không dày, không tin em sờ thử xem.”

Hai người cười rộ lên. Mèo con Song Song đang chơi với thỏ bông, nghe tiếng chủ nhân cười, nó ngẩn ngơ nhìn hai người một lúc; Đầu Hổ ngáp một cái, nhích lại gần bên người mẹ Tiểu Bảo, cảm giác mẹ rất ấm áp, vì thế nó nhắm mắt ngủ tiếp.

Một buổi tối yên tĩnh bình thản...

Hết chương 18

19. Chương 19: Giữ Gìn Cuộc Sống Tốt Đẹp

Sau khi trang hoàng nhà cửa xong, đồ dùng trong nhà cũng lần lượt mua về. Thấy ngôi nhà của mình ngày càng xinh đẹp, mỗi ngày tâm trạng của Tiểu Thuần đều rất tốt. Vào cuối tuần, Tiểu Thuần kéo Tiêu Dư Thiên đi siêu thị mua đồ dùng phòng bếp, nếu kết hôn, cô phải thử làm bà chủ gia đình giỏi giang.

Thời gian gần đây, cô không có việc gì thì gọi điện thoại cho mẹ mình và mẹ chồng, nhờ các bà dạy cách nấu nướng, tay nghề của cô nâng cao không ít. Có một lần Tiêu Dư Thiên ăn món thịt bò hầm cà ri do cô nấu, anh khen cả buổi, điều này khiến cô rất có cảm giác thành tựu.

Các hàng hoá trong siêu thị bày la liệt đủ loại, Tiểu Thuần chỉ vào một cái lò nướng, nói với Tiêu Dư Thiên: “Chúng mình mua một cái lò nướng đi, sau này em ở nhà nướng bánh ngọt cho anh ăn.”

“Em được không?” Tiêu Dư Thiên cười cười.

Tiểu Thuần bĩu môi: “Thế nào, anh không tin em ư? Lúc Diệc Đình chưa kết hôn, em và cậu ấy ở cùng nhau, cậu ấy thường xuyên ở nhà làm bánh ngọt, em đã xem qua, biết sơ sơ trình tự, cùng lắm thì lại gọi điện hỏi cậu ấy. Mua đi mua đi.” Cô làm nũng lay lay cánh tay anh.

Anh đành phải thoả hiệp, mặc dù anh không chắc cô có phải hứng thú nhất thời hay không, nhưng chỉ cần khiến cô vui là được.

Tiểu Thuần là phái hành động, nói làm liền làm, sau khi mua lò nướng, cô lại mua đủ loại khuôn bánh ở trên mạng, chính thức ở nhà làm bánh ngọt. Tiêu Dư Thiên là thực khách đầu tiên của cô, cho dù cô làm khó ăn hay là ăn ngon, anh đều cổ vũ cô, giúp cô chụp hình bánh, đăng lên weibo của cô, để cô mặc sức khoe khoang. Cứ làm mãi, cô quả thực say mê làm bánh ngọt, gần như mỗi cuối tuần đều phải làm một chiếc bánh khác nhau.

Ban đêm, Tiêu Dư Thiên ở trong thư phòng xem tài liệu, Tiểu Thuần bưng đĩa qua, bảo anh nếm thử bánh táo cô vừa làm xong.

“Thơm quá, không biết có giống chocolate brownie lần trước hơi khét không?” Tiêu Dư Thiên nhận cái đĩa, mũi ngửi ngửi.

Tiểu Thuần vỗ vai anh một cái: “Em cũng chưa ăn đâu, cho anh nếm thử trước đó, đừng nói nhảm, mau ăn đi.”

Bánh táo mới ra lò vừa xốp vừa mềm, nhân táo chua ngọt vừa phải, Tiêu Dư Thiên ăn một miếng, lại thêm miếng nữa, ăn hết một cách nhanh chóng.

“Ăn ngon, ăn ngon thật. Còn nữa không?”

“Có có có, em lấy thêm miếng nữa cho anh.” Cô nhận đĩa trong tay anh, chạy nhanh đến phòng bếp.

Chỉ chốc lát sau, cô bưng một miếng bánh táo và một ly sữa qua đây, nhìn thấy anh ăn ngon miệng, trong lòng cô rất vui: “Thế nào, tay nghề của em không tệ chứ.”

Tiêu Dư Thiên vỗ bụng, nói đùa: “Cứ ăn như vậy, anh sẽ béo lên thôi.”

Tiểu Thuần ôm cổ anh, nháy mắt cười nói: “Em chính là muốn cho anh ăn béo lên đấy, như vậy sẽ không có cô gái nào thích anh, tranh giành với em.”

“Phải không, chẳng trách mỗi ngày em đều làm cái này cái kia cho anh ăn. Em càng ngày càng giỏi giang, ngược lại anh sợ có người giành em với anh đấy.” Tiêu Dư Thiên cười thản nhiên, anh đứng lên ôm Tiểu Thuần đặt lên bàn ngồi. Nhìn cô giống như một cô gái thuần khiết, mái tóc dài rơi lả tả trên đầu vai, anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Trên bàn của anh, tài liệu và sách chuyên ngành chồng chất nhau như ngọn núi nhỏ, Tiểu Thuần tiện tay cầm một quyển sách thật dày, nhìn mấy trang: “Nhiều như vậy anh đều phải xem hết ư, anh đừng làm quá sức.”

Tiêu Dư Thiên nắm tay cô dán trên mặt mình: “Cưới một người vợ tốt như em, anh không cố gắng kiếm tiền sao được chứ? Chúng ta chẳng phải bàn xong rồi à, hằng năm đi du lịch nước ngoài một lần.”

Tiểu Thuần nhìn anh từ trên cao xuống, hai tay xoa mặt anh, đau lòng nói: “Nhưng em không muốn anh vì kiếm tiền mà khiến cho thân xác mệt mỏi, em biết anh rất cố gắng là được, đàn ông cũng phải đối với bản thân tốt một chút.”

“Anh biết.” Tiêu Dư Thiên đến gần, để chóp mũi mình đối chóp mũi cô, hai người ôm nhau thật chặt.

Thời gian hạnh phúc luôn trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt lại đến mùa đông. Vào lễ Giáng Sinh, văn phòng luật theo thường lệ tổ chức liên hoan, Tiêu Dư Thiên về nhà nói với Tiểu Thuần.

“Địa điểm quyết định ở nhà luật sư Vương, vợ anh ta đích thân xuống bếp, còn có những người vợ của các luật sư khác sẽ mang theo món đặc biệt của mình. Trước kia anh chưa có vợ, không cần ra sức, chỉ cần đi ăn là được, năm nay không giống vậy, chúng mình cũng phải mang theo một món ăn, anh khoe với bọn họ, nói em làm bánh ngọt ăn ngon lắm.”

Tiểu Thuần cười ha ha: “Anh yên tâm đi, em nhất định cho anh thể diện. Các cô ấy có món đặc biệt của riêng mình, em cũng có thể làm một cái bánh Noel.”

“Muốn anh giúp em không?” Tiêu Dư Thiên thấy Tiểu Thuần tràn đầy tự tin.

Cô suy nghĩ một chút: “Đợi lát nữa em liệt kê một danh sách cho anh, anh đi siêu thị giúp em mua nguyên liệu cần dùng là được.”

Mua nguyên liệu về rồi, Tiểu Thuần ở phòng bếp bận rộn. Tiêu Dư Thiên thỉnh thoảng ôm mèo chạy vào xem, thấy cô lúc thì trét bột mì và phô mai, lúc thì đánh trứng trét bơ, dùng cốc lường tính toán phân lượng của các loại nguyên liệu, bên cạnh bày ra dừa, dâu tây, kiwi và nho đã được rửa sạch và xắt ra. Anh tò mò hỏi: “Em muốn làm bánh dâu sao?”

“Bánh phô mai xoài, các trái cây khác đợi cho bánh nướng xong thì dùng để trang trí.” Tiểu Thuần vừa làm vừa nói với anh. Bánh ngọt sau khi nướng xong thì giữ lạnh.

Lúc ngủ, Tiểu Thuần nói với Tiêu Dư Thiên: “Đặt trong tủ lạnh qua một đêm, sáng mai tác phẩm này của em sẽ hoàn thành. Anh yêu, khi chúng mình mở party tân hôn, em nhất định phải tự tay làm một bánh cưới.”

Trong buổi hội họp ở nhà luật sư Vương, Tiểu Thuần mang theo bánh phô mai xoài thơm lừng, vừa mở hộp ra liền bị cắt nhỏ chia nhau, cái bánh thơm ngọt nhận được nhiều lời khen ngợi của mọi người. Tiểu Thuần cầm máy ảnh ở một bên giúp bọn họ chụp hình, Tiêu Dư Thiên cắt một miếng bánh nhỏ đưa cho cô: “Bạn cả đêm làm bánh, em cũng phải nếm thử một chút.”

Tiểu Thuần nhận lấy, dùng nĩa xúc một cái đưa bên miệng Tiêu Dư Thiên: “Ăn ngon không?”

“Ngon lắm, vừa ngọt lại thơm.” Tiêu Dư Thiên nếm thử miếng bánh.

“Tiếc là hôm nay nhiều người, anh chỉ có thể ăn một miếng nhỏ, chờ khi trở về em lại làm một cái cho anh ăn no.” Tiểu Thuần đem miếng bánh ngọt còn lại đưa vào miệng mình, cùng người yêu dấu chia sẻ thành quả lao động, loại cảm giác này còn tuyệt hơn thức ăn do mình làm ra.

Các đồng nghiệp bên cạnh Tiêu Dư Thiên vừa ăn bánh ngọt vừa thảo luận, “Vợ luật sư Tiêu thật đảm đang, bộ dạng xinh đẹp lại hiền lành. Haizz, bọn họ vẫn chưa kết hôn, hình như không nghe nói bọn họ đãi rượu mừng.”

“Không phải đâu, tôi nghe nói bọn họ đã đăng ký kết hôn từ lâu rồi, hiện tại đã sống chung, nói đúng hơn là không dự định đãi tiệc rượu, nói muốn đi nước ngoài hưởng tuần trăng mật.” Cô gái trợ lý của Tiêu Dư Thiên nghe bọn họ nói chuyện liền chen vào một câu.

“Ý kiến hay, tôi ghét nhất đãi tiệc ở khách sạn ẩm ỉ, người mệt chết, khi đó tôi kết hôn bận suốt cả ngày, về đến nhà là nằm ngay trên giường, mệt đến mức không dậy nổi.” Một nữ luật sư cười tùm tùm quan sát Tiêu Dư Thiên và Tiểu Thuần, thấy hai người bọn họ rất thân mật, cô ta nghĩ thầm đúng là còn trẻ tốt ghê.

Ngày lễ tình nhân, ngôi nhà nhỏ nhấn ấm áp của Tiểu Thuần và Tiêu Dư Thiên vô cùng náo nhiệt. Bọn họ chọn ngày này mở party tân hôn, khách khứa ngoài đồng nghiệp và bạn bè ra thì còn có ông bà Mã từng là chủ nhà, cùng với Ngưu Y Y và Trần Kim Phát.

Các khách nữ rất hứng thú với ba con mèo nhà họ, làm ồn ã ôm một con về nhà. Tiểu Thuần lắc đầu như trống bỏi, kiên quyết không thể bỏ đi thứ mình yêu thích. Cô suy nghĩ, cho dù cô đồng ý, Tiêu Dư Thiên cũng không hẳn sẽ đồng ý.

Lúc Ôn Hàn đến, Susan và Diệc Đình đều khẽ hô lên một tiếng. Diệc Đình là người chứng kiến đoạn tình yêu của Tiểu Thuần và Ôn Hàn, biết chuyện của bọn họ như lòng bàn tay, cho nên cô cảm thấy rất kinh ngạc với sự hiện diện của Ôn Hàn. Còn Susan thì âm thầm sửng sốt, dự đoán của cô ta lại thành sự thật.

Tiểu Thuần hào phóng dẫn Ôn Hàn đi gặp chồng mình, bọn họ bắt tay rồi hàn huyên vài câu, nhưng khó tránh khỏi có chút ngượng ngùng. Ôn Hàn thấy Tiểu Thuần đeo sợi dây chuyền anh ta tặng, anh ta ngắt ngơ vài giây, Tiểu Thuần mỉm cười với anh ta. Diệc Đình đứng lúc sang đây tìm Ôn Hàn nói chuyện, Tiểu Thuần mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm. May mà có Diệc Đình ở đây, nếu không cô thật không biết nên làm sao dịu bớt bầu không khí nặng nề này.

Ngưu Y Y thấy cảnh này, không khỏi mở to mắt nhìn. Cô ta biết Ôn Hàn, đây không phải là người đàn ông núi băng bị úp mí lên mặt sao, cấp trên của Tiểu Thuần? Thấy Ôn Hàn vô tình liếc cô ta một cái, cô ta lập

tức hơi cau mày, nghĩ thầm, người này ngay cả cười cũng không biết, khó trách chị Thuần không cần anh ta.

Rất rõ ràng, Ôn Hàn không được tự nhiên, trong tất cả mọi người anh ta chỉ biết Susan và Diệc Đình, anh ta cũng không phải loại người có thể tán gẫu với bất cứ ai. Diệc Đình hiểu ý nên luôn trò chuyện với Ôn Hàn, Tiểu Thuần và Susan thỉnh thoảng xen vào một câu, không khí coi như hoà hợp. Ngược lại chồng của Diệc Đình lại bị mọi người quên mất, anh ta chán chường ngồi trên sofa bật TV, cho đến khi Tiêu Dư Thiên mời anh ta đi qua ăn bánh ngọt. Anh ta mới hướng về phía Diệc Đình mà nhún vai.

Tiểu Thuần chú ý tới chi tiết này, cô nói bên tai Diệc Đình: “Hôm nay thật sự cảm ơn cậu.”

Diệc Đình cười nói: “Đều là chị em tốt, nói cảm ơn gì chứ. Nhưng tớ thật không ngờ cậu có thể làm ra tình cảnh như vậy.”

Tiểu Thuần cười sang sảng nói: “Thương hải hoành lưu, phương hiển anh hùng bản sắc*.”

(*) trong lúc loạn thế mới phát hiện ra anh hùng

“Đợi chút nữa mọi người đi rồi, xem cậu giải thích thế nào. Cậu chắc sẽ khóc lóc nhỉ.” Diệc Đình trêu ghẹo cô.

Tiểu Thuần lại cười, nhìn thoáng qua bóng dáng của Tiêu Dư Thiên: “Darling nhà tớ à, anh ấy là một người rộng lượng. Điểm này tớ rất yên tâm.”

Diệc Đình dí đầu cô một cái: “Cũng chỉ có cậu có thể bắt nạt người thành thật. Cậu mời người yêu cũ đến tham dự hôn lễ, bỏ qua sự bất an.”

Tiểu Thuần than nhẹ một tiếng: “Con người Ôn Hàn cậu cũng không phải không biết, bảo anh ta đối kháng ra mặt, không bằng đợi thế kỷ sau. Nhưng mà, tớ nói một câu thật tình, mặc dù anh ta lạnh lùng ngạo mạn, dù sao vẫn không tệ, tớ chưa bao giờ hối hận đã ở bên anh ta.”

Diệc Đình nhướn mày, hung hăng dí đầu cô một cái: “Nếu cậu lại nói lời này nữa, tớ liền giúp Tiêu Dư Thiên đè bẹp cậu.” Tiểu Thuần làm ra dáng vẻ xin lượng thứ.

Diệc Đình liếc nhìn Ôn Hàn một cái, nhỏ giọng nói với Tiểu Thuần: “Kỳ thật cậu mời anh ta tới là đúng, anh ta chỉ có nhìn cậu kết hôn mới có thể thả nhiên rời khỏi, không quấn lấy quá khứ nữa.” Rốt cuộc bạn thân nhiều năm là hiểu nhau nhất, hai người nhạy cảm như nhau, có một số lời không cần nói ra miệng, hai bên có thể hiểu rõ. Tiểu Thuần nghe cô nói vậy bèn gật đầu.

Tiểu Thuần tự tay làm bánh chiffon chocolate hình trái tim, cô được mọi người khen ngợi lần nữa. Cái bánh rất xinh đẹp, vòng ngoài là quả anh đào đỏ au, ở giữa là hai hình người bằng kem nhỏ bé mặc lễ phục, ăn nhạt nhưng không ngấy, hai lớp phô mai xốp mềm ngon miệng.

Ngưu Y Y một mình ăn hai miếng, có vẻ say mê. Khi cô ta muốn lấy thêm một miếng nữa, thì nhìn thấy miếng cuối cùng trên bàn đã bị Ôn Hàn lấy đi, cô ta không khỏi trừng mắt liếc anh ta một cái. Ôn Hàn thấy được ánh mắt này của cô ta, anh ta đưa đĩa bánh ngọt trong tay cho cô ta: “Cô muốn ăn thì cho cô này.”

“Tôi không cần.” Ngưu Y Y xoay mặt qua một bên.

Tiểu Thuần thấy một màn như vậy, cô cười nói: “Đừng vội, vẫn còn đồ ngọt đấy.” Cô vào phòng bếp mang ra một khay lớn, trên đó có chocolate mousse, bánh bông lan chanh và các loại đồ ngọt khác. Các khách nữ vừa thấy đồ ngọt phong phú đều hét lên, giành nhau lấy ăn.

Các khách nam nhìn thấy màn này đều mỉm cười bất đắc dĩ. Những đồ ngọt này thoát nhìn rất ngon miệng, bọn họ cũng muốn ăn, nhưng chỉ có thể chờ các cô gái ném xong rồi mới ăn phần còn lại, không thể giành giật với các cô.

Trong bầu không khí náo nhiệt ấm áp, buổi party kết thúc, tiễn tất cả khách khứa thì đã là đêm khuya, Tiểu Thuần và Tiêu Dư Thiên mệt mỏi nằm trên sofa không muốn đứng lên.

“Chồng ơi, hôm nay mệt mỏi quá à, anh bóp vai cho em đi.” Tiểu Thuần ngồi dậy, chỉ vào đầu vai đau nhức của mình, Tiêu Dư Thiên cũng ngồi dậy, bóp vai cho cô.

“Anh thật không ngờ hôm nay Ôn Hàn sẽ đến.” Tiêu Dư Thiên nhin không được nói.

Tiểu Thuần quay sang nhìn anh, hất cằm lên: “Là em mời anh ta đến.”

“Anh ta rất có dũng khí.” Anh cười rộ lên.

Cô ừ một tiếng, nói với anh: “Ôn Hàn nói, anh ta đã làm báo cáo với tổng công ty, xin trở về trụ sở chính tại Mỹ, tháng sau đi rồi.”

“Thật tốt quá.” Tiêu Dư Thiên nói từ đáy lòng, động tác trên tay mạnh thêm một chút.

Tiểu Thuần le lưỡi với anh: “Anh đúng là đồ thích ăn dấm chua.”

Anh cười hì hì, ôm cô sát rạt: “Vợ tốt, anh rất yêu em nên mới chua như vậy.”

Cô ôm mèo con Song Song và Đầu Hổ vào trong ngực, hài lòng hưởng thụ lời ngon tiếng ngọt của chồng mình.

Tiểu Bảo từ ổ mèo đi về phía bọn họ kêu meo meo, có lẽ là nhắc nhở anh và cô để ba mẹ con bọn họ nghỉ ngơi. Sau khi hai người thả hai bé mèo con xuống thì thấy Tiểu Bảo mang con đi về phía ổ mèo, vẻ mặt hai người đều có ý cười.

Tiêu Dư Thiên dựa trên sofa xem TV, Tiểu Thuần như mèo cuộn tròn bên người anh, cô hỏi: “Anh thật sự là cậu bé ngốc, lại nói với người khác, anh yêu em là vì em mang về một con mèo không có nhà.” Cô nhìn anh vô cùng ảm áp, trong lòng có vài phần ngạo.

Tiêu Dư Thiên mỉm cười: “Không phải vì em mang mèo về nhà, mà là em dùng tình yêu nuôi dưỡng nó, chăm sóc nó. Lúc trước anh cho rằng em là một cô gái rất bốc đồng, là Tiểu Bảo khiến anh thay đổi cái nhìn về em.”

“Cho nên em nói anh cậu bé ngốc đó, con gái đều thích động vật nhỏ, dựa vào điều này mà phân biệt tính cách tốt xấu là không hề có căn cứ.” Tiểu Thuần chỉ chớp mũi anh.

Tiêu Dư Thiên khẽ cười nắm tay cô: “Cái này chứng minh người ngốc có phúc ngốc, tụi mình có duyên phận.” Tiểu Thuần mỉm cười, rất đồng ý với lời nói của anh.

Một tháng sau, thủ tục trở về tổng công ty của Ôn Hàn đã làm xong. Anh ta nói với Tiểu Thuần, ở Mỹ có một cô gái đang đợi anh ta, anh ta không muốn phụ lòng một người khác nữa. Sự ra đi của anh ta không động đến bất cứ ai, chỉ có một mình Tiểu Thuần đến sân bay tiễn anh ta.

Trước khi vào cổng kiểm tra an ninh, Ôn Hàn tạm biệt Tiểu Thuần: “Chúc em mãi mãi hạnh phúc.” Tiểu Thuần chúc anh ta thuận buồm xuôi gió. Giữa hai người có mấy chục giây trầm lặng, sau đó ôm nhau mấy giây. Sau khi buông cô ra anh ta không nói gì nữa, chỉ cười một tiếng rồi xoay người đi. Tiểu Thuần nhìn bóng lưng của anh ta, trong lòng tràn đầy cảm xúc.

Cho đến giờ phút này, anh ta vẫn yêu cô, cô có thể cảm giác được. Nếu thực sự có cái nếu như lời Tiêu Dư Thiên đã nói, cô sẽ lựa chọn thế nào? Ôn Hàn rời đi lần nữa, trong lòng cô mặc dù có chút buồn phiền, nhưng tuyệt đối không thương cảm. Có lẽ cô thật sự không có duyên với anh ta, bọn họ không thể ở bên nhau. Cô và Tiêu Dư Thiên mới chính là vợ chồng chân chính, mà Ôn Hàn chỉ là người đã từng yêu.

Một ngày nào đó, Ôn Hàn sẽ quên Tiểu Thuần, Tiểu Thuần cũng không còn nhớ anh ta nữa. Có lẽ trong đời người có rất nhiều chuyện, quên lãng ngược lại tốt hơn. Hồi ức khắc sâu chỉ là năm tháng, không hề trở lại tình cảm của ngày xưa. Cô có người chồng yêu mình tha thiết cùng với ba con mèo kia, còn có gì không thoả mãn chứ.

Trên đường đi về nhà, ánh mặt trời đặc biệt tốt, Tiểu Thuần nhìn bầu trời xanh thẳm ở trên thành phố rừng cây, cô hít một hơi thật sâu, đi về phía trước, hoà vào biển người mênh mông...

-Hết-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/meo-con-noi-duyen>